

ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสาร
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

พัชราภรณ์ ธนาไพศาลสิทธิ์

การค้นคว้าอิสระ เสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
พฤษภาคม 2562
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยยรนเรศวร

อาจารย์ที่ปรึกษาและหัวหน้าภาควิชาการศึกษา ได้พิจารณาการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยนเรศวร

.....
(ดร.อังคณา อ่อนธานี)

อาจารย์ที่ปรึกษา

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิรินภา กิจเกื้อกูล)

หัวหน้าภาควิชาการศึกษา

ประกาศคุณูปการ

การค้นคว้าอิสระ ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ดร.อังคณา อ่อนธานี ที่ปรึกษา และคณะกรรมการทุกท่าน ที่ได้ให้คำแนะนำปรึกษา ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง จนการค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร อ่างใสตติสกุล อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.น้ำทิพย์ องอาจวานิชย์ อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษา สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ นางสุภาวดี ฉลาดวงศ์ ครู วิทยฐานะ ชำนาญการพิเศษ โรงเรียนปายวิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 34 และนางสาวธิดารัตน์ วงศ์ใหญ่ ครู โรงเรียนปายวิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 34 ที่กรุณาให้คำแนะนำ แก้ไขและตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าอิสระ จนทำให้การค้นคว้าอิสระครั้งนี้สมบูรณ์และมีคุณค่า

ขอขอบพระคุณ ผู้บริหาร คณะครู บุคลากรและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนปายวิทยาคาร จังหวัดแม่ฮ่องสอน ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์อำนวยความสะดวกและให้ความร่วมมือเป็นอย่างยิ่ง ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการค้นคว้าอิสระในครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบอุทิศแด่บิดามารดา ครูอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน

พัชราภรณ์ ธนาไพศาลสิทธิ์

ชื่อเรื่อง	ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ผู้วิจัย	พัชราภรณ์ ธนาไพศาลสิทธิ์
สถานที่ศึกษา	ดร.อังคณา อ่อนธานี
ประเภทสารนิพนธ์	การค้นคว้าอิสระ กศ.ม.หลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2561
คำสำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้, การเรียนรู้ตามสภาพจริง, ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย คือ 1) เพื่อศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง และ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับเกณฑ์ร้อยละ 75 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนปลายวิทยาคาร อำเภอปลาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 34 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 แผน เวลา 12 ชั่วโมง 2) แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 ฉบับ ได้แก่ 1) ฉบับที่ 1 ประเมินทักษะการฟัง 2) ฉบับที่ 2 ประเมินทักษะการอ่าน 3) ฉบับที่ 3 ประเมินทักษะการเขียน และ 4) ฉบับที่ 4 ประเมินทักษะการพูด สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และสถิติทดสอบค่า t (t-test One Sample) ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษระหว่างเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีการพัฒนาดีขึ้น จากการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1-3 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทักษะที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ทักษะการพูด รองลงมาคือทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง และทักษะการเขียน ตามลำดับ 2) ความสามารถ

ในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Title	Using Authentic Learning Approach to Enhance the Communicative Competence in English for Mattayomsuksa 5 Students
Authors	Patcharapond Thanapaisarnsit
Adviser	Angkana Onthanee, Ph.D.
Academic Paper	Independent Study M.Ed. in Curriculum and Instruction, Naresuan University, 2018
Keywords	Learning Activity, Authentic Learning Approach, Communicative Competence in English

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study the communicative competence in English of Mattayomsuksa 5 Students who learn with authentic learning approach for Mattayomsuksa 5 students. 2) to compare the communicative competence in English of Mattayomsuksa 5 students after learning with authentic learning approach at the criterion 75 threshold. The sample were 40 students in Matthayomsuksa 5 in the second semester of the 2018 academic year at Pai Wittayakarn School by simple random sampling which drawing by using classroom. The research instruments included 1) the authentic learning approach to enhance the communicative competence in English for Mattayomsuksa 5 students lesson plan used 3 plans for 12 hours 2) the communicative competence in English for Mattayomsuksa 5 students test included with 4 tests 1) the listening test 2) the reading test 3) the writing test 4) the speaking test. The data were analyzed by mean, standard deviation, percentage and t score (t –test one sample). The result indicated that 1) the communicative competence in English of Mattayomsuksa 5 students who learn with authentic learning approach for Mattayomsuksa 5 students is developing by using the authentic learning approach to enhance the communicative competence in English for Mattayomsuksa 5 students lesson plan used 3 plans in 4 skills such as listening, reading, speaking and writing skills 2) the communicative competence in English of Mattayomsuksa 5 students after learning with authentic learning approach, were higher than before applying with 75 threshold with the strategic significant .05.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาของปัญหา.....	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
สมมติฐานของการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551	8
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้.....	14
การเรียนรู้ตามสภาพจริง.....	18
ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	41
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	91
3 วิธีดำเนินการวิจัย	98
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	98
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	98
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	115
การดำเนินการทดลอง.....	115
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ.....	117

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	124
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
ผลการศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	124
5 บทสรุป.....	129
จุดมุ่งหมายของการวิจัยสรุปผลการวิจัย.....	129
สมมติฐานของการวิจัย.....	129
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	129
สรุปผลการวิจัย.....	130
อภิปรายผล.....	131
ข้อเสนอแนะ.....	133
บรรณานุกรม.....	135
ภาคผนวก.....	142
ประวัติผู้วิจัย.....	237

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงโครงสร้างรายวิชาและหน่วยการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 4 รหัสวิชา อ32204 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.....	12
2 แสดงการสรุปความหมายของการเรียนรู้ตามสภาพจริง.....	21
3 แสดงการสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง.....	37
4 แสดงการเปรียบเทียบแนวการทดสอบแบบเดิมและแบบทางเลือก.....	70
5 แสดงการวิเคราะห์ ผลการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ และเวลาเรียนเรื่อง Pai is my hometown จำนวน 12 ชั่วโมง.....	99
6 แสดงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถใน การสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.....	101
7 แสดงการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ และจุดประสงค์การเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Pai is my hometown	104
8 แสดงโครงสร้างของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 1 ประเมินทักษะการฟัง.....	105
9 แสดงโครงสร้างของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 2 ประเมินทักษะการอ่าน.....	107
10 แสดงโครงสร้างของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 3 ประเมินทักษะการเขียน.....	109
11 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 3 ประเมินทักษะ การเขียน.....	109
12 แสดงการกำหนดสถานการณ์ในการวัดและประเมินของแบบวัดความสามารถใน การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด.....	112
13 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 4 ประเมินทักษะการพูด	112

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
14	แสดงแบบแผนการวิจัย แบบ One short Case Study..... 115
15	แสดงกำหนดการณ์การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริม ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5..... 116
16	แสดงผลคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง.. 125
17	แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประเมินทักษะการฟัง หลังได้รับการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ โดยใช้การทดสอบค่า t (t –test One Sample)..... 126
18	แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประเมินทักษะการอ่าน หลังได้รับการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ โดยใช้การทดสอบค่า t (t –test One Sample)..... 127
19	แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประเมินทักษะการเขียน หลังได้รับการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ โดยใช้การทดสอบค่า t (t –test One Sample)..... 127
20	แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประเมินทักษะการพูด หลังได้รับการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ โดยใช้การทดสอบค่า t (t –test One Sample)..... 128
21	แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อ ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน..... 172

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า	
22	แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 1 ประเมินทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ ของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน	175
23	แสดงผลของค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดความสามารถใน การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 1 ประเมินทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ.....	187
24	แสดงผลการคัดเลือกแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 1 ประเมินทักษะการฟัง เพื่อทดสอบกับนักเรียน จำนวน 40 คน จำนวน 10 ข้อ.....	189
25	แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 2 ประเมินทักษะการอ่าน จำนวน 20 ข้อ ของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน	193
26	แสดงผลของค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดความสามารถใน การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 2 ประเมินทักษะการอ่าน จำนวน 20 ข้อ.....	205
27	แสดงผลการคัดเลือกแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 2 ประเมินทักษะการอ่าน เพื่อทดสอบกับนักเรียน จำนวน 40 คน จำนวน 10 ข้อ.....	207
28	แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 3 ประเมินทักษะการเขียน จำนวน 6 ข้อ ของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน	212
29	แสดงผลของค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดความสามารถใน การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 3 ประเมินทักษะการเขียน จำนวน 6 ข้อ.....	215

ตาราง	สารบัญญัตินี้ (ต่อ)	หน้า
30	แสดงผลการคัดเลือกแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 3 ประเมินทักษะการเขียน เพื่อทดสอบกับนักเรียน จำนวน 40 คน จำนวน 3 ข้อ.....	216
31	แสดงค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน 2 คน (Rater Agreement Index) ของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 4 ประเมินทักษะการพูด.....	225
32	แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของผู้ประเมินในการวัดความสามารถใน การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฉบับที่ 4 ประเมินทักษะการพูด กับเกณฑ์การประเมิน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ทดสอบกับนักเรียนจำนวน 5 คน.....	226
33	แสดงผลคะแนนแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 ฉบับ ประเมินทักษะการฟัง การอ่าน การเขียน และการพูดทดสอบกับนักเรียน จำนวน 40 คน	228
34	แสดงผลคะแนนระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริม ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Pai Travelling Guide...	230
35	แสดงผลคะแนนระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริม ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Pai Travelling Guide..	233
36	แสดงผลคะแนนระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริม ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Let's take a trip to Pai	235

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 แสดงการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงในปัจจุบัน.....	19
2 แสดงขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบ 3Ps หรือ PP-P.....	51
3 แสดงการวัดและการประเมินผลแบบทางเลือก.....	71
4 แสดงลักษณะการประเมินด้วยการทดสอบ.....	71
5 แสดงลักษณะของการประเมินด้วยการสื่อสารส่วนบุคคล.....	72
6 แสดงลักษณะของการประเมินการปฏิบัติ	72
7 แสดงลักษณะการประเมินด้วยการสังเกต.....	73
8 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.....	125

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม วิสัยทัศน์และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของสังคมโลก ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นให้มากยิ่งขึ้น มีการเรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษา วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้นและมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ 2551, หน้า 190) ดังนั้นการสื่อสารได้มากกว่าหนึ่งภาษาจะได้เปรียบกว่าคนอื่นโดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลที่มีผู้นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุดภาษาหนึ่งในโลก และกลายเป็นทักษะสำคัญของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 จึงมีความจำเป็นที่ต้องจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือเข้าถึงองค์ความรู้และก้าวทันโลก รวมถึงพัฒนาตนเองเพื่อนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยต่อไป

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ในสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้และพึงปฏิบัติได้ และผู้เรียนต้องมีความรู้ คิดเป็น แก้ปัญหาเป็น มีทักษะในการสื่อสารและทักษะชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 190)

การเสริมสร้างสมรรถนะและความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของคนไทย จัดเป็นความจำเป็นเร่งด่วนของประเทศไทยในปัจจุบัน เนื่องจากระดับความสามารถของนักเรียนไทยในด้านภาษาอังกฤษยังอยู่ในระดับต่ำมาก สะท้อนให้เห็นได้จากผลการสอบระดับชาติจาก

การประเมินของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ(องค์การมหาชน) โดยใช้แบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Test -ONET) ที่จัดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นประจำทุกปีอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ นอกจากนี้แล้วในระดับนานาชาติ อาทิ ผลการประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ซึ่งจัดโดย เอ็ดดูเคชั่น เฟิร์ส (Education First -EF) องค์การนานาชาติที่เชี่ยวชาญเรื่องการฝึกอบรมภาษา และเป็นองค์กรที่จัดระดับความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษของแต่ละประเทศโดยใช้ดัชนีวัดระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษ (EF English Proficiency Index: EF EPI) ผลการประเมินระหว่างปี ค.ศ. 2011-2013 พบว่าประเทศไทยถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่มีระดับความสามารถต่ำมาก (very low proficiency) เนื่องจากในระดับสากลนั้นควรมีความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง (moderate proficiency) หรือระดับสูง (high proficiency) (อารีรักษ์ มีแจ้ง, 2558, หน้า 2)

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยเน้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะครูผู้สอนต้องจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด เพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการ ในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชั้นเรียนและชีวิตประจำวัน (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2558, หน้า 37) โดยใช้กรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment - CEFR) มาเป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและได้กำหนดให้ใช้กรอบอ้างอิง CEFR ในการตรวจสอบความสามารถทางภาษาเพื่อใช้จัดลำดับความสามารถทางภาษาของแต่ละบุคคล โดยได้ทำการสุ่มโรงเรียนและนักเรียนที่อยู่ในโครงการโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อทำการทดสอบวัดมาตรฐานความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในปีการศึกษา 2558 โดยได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างนักเรียนจากชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพายัพวิทยาคาร อำเภอป่าฝาง จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 120 คน ให้เข้ารับ การทดสอบเมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ.2558 ซึ่งผลการทดสอบพบว่านักเรียนร้อยละ 71.66 มีระดับการใช้ภาษาอยู่ในระดับ A1 และนักเรียนร้อยละ 28.34 มีระดับการใช้ภาษาอยู่ในระดับ A2 ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดเกณฑ์การประเมินให้ผู้สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ควรมีความสามารถในระดับ B1 (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงาน

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2558, หน้า 2) ซึ่งอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์การประเมินที่กำหนดไว้

จากผลการทดสอบดังกล่าวจะเห็นได้ว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายยังมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์การประเมินที่กำหนดไว้ นั่นเกิดจากหลายสาเหตุ ทั้งนักเรียนและครูผู้สอน ผู้สอนยังคงเน้นการสอนไวยากรณ์มากกว่าการสอนเพื่อการสื่อสาร และกิจกรรมการเรียนการสอนก็เกิดขึ้นแค่ในชั้นเรียนเท่านั้น ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริง การสอนภาษาต่างประเทศจะได้ผลมากที่สุดถ้าหากผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง สามารถสื่อสารได้ และสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ผู้สอนจึงควรเน้นการสอนทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนเป็นแนวสำคัญ ซึ่งผู้สอนเลือกสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะพบในชีวิตประจำวัน หรือในสถานการณ์จริง (ปรียา หิรัญประดิษฐ์, 2545, หน้า 61) ซึ่งสภาพปัญหาดังกล่าวที่ปรากฏในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นจะต้องหาวิธีที่หลากหลายมาแก้ไขปัญหา การจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic Learning) เป็นอีกแนวคิดหนึ่งที่น่าสนใจเป็นอย่างมาก โดยนักการศึกษาหลายท่าน เช่น John Dewey ในประเทศสหรัฐอเมริกา Ovide Decroly ในประเทศเบลเยียม Peter Peterson ในประเทศเยอรมันนี และ Han Freudenthal ในประเทศเนเธอร์แลนด์ ได้เสนอความเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนที่ดีจะต้องอยู่บนประสบการณ์พื้นฐานส่วนตัวของนักเรียน กิจกรรมการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับประสบการณ์ในชีวิตประจำวันและความสนใจของนักเรียน การเรียนการสอนตามสภาพจริงมีการใช้เหตุการณ์และบุคคลจากโลกที่เป็นจริงเป็นส่วนสำคัญของการเรียนการสอน ซึ่งจะทำให้ประสบการณ์การเรียนรู้สอดคล้องกับชีวิตจริงและสามารถประยุกต์ใช้ได้จริงกับชีวิตจริงได้เป็นอย่างดี (วิฑูรย์ ชัตติยะมาน อ่างถึงใน วิภาดา เชื้อดี, 2560, หน้า 3) ซึ่ง Nunan (1991, pp.279-295) ได้กล่าวถึง การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า นักเรียนจะมีพัฒนาการทางภาษาด้วยการใช้ภาษาในชีวิตจริง วิธีที่ดีที่สุดที่จะเรียนรู้และสอนภาษาคือการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ภาระงานด้านภาษาควรเชื่อมโยงกับบริบทของชีวิตจริงที่มีความหมายต่อนักเรียน นั่นคือภาระงานด้านภาษาอาจจะเชื่อมโยงถึงประเด็นต่างๆ ไปที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในชีวิตจริง

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อนำมาพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน เนื่องจากสภาพแวดล้อมในชุมชนของอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ใช้

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงจึงมีความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมในชุมชน เป็นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษใน 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จากการปฏิบัติจริง ในสถานการณ์จริง บริบทจริงเพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง และเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย ตลอดจนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างยั่งยืน

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับเกณฑ์ร้อยละ 75

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 34

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 34 จำนวน 40 คนโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

2. ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้คือ สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอนกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 4 รหัสวิชา อ32204 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Pai is my hometown

3. ตัวแปรที่ศึกษา

- 3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง
- 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการเข้าไปเผชิญสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง หรือในบริบทเสมือนจริงในท้องถิ่นหรือชุมชน โดยเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้และเนื้อหาที่เรียนไปประยุกต์ใช้กับชีวิตจริง ซึ่งมีขั้นตอนการเรียนรู้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นทวนความรู้เดิม (Elicitation) เป็นขั้นสร้างหรือกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนย้อนกลับไปคิดถึงสิ่งที่ศึกษาหรือสิ่งที่มีประสบการณ์ผ่านมาแล้ว โดยผู้สอนนำผู้เรียนเข้าสู่เนื้อหาของบทเรียนเพื่อเตรียมความพร้อมในการรับเนื้อหาใหม่โดยใช้เทคนิควิธีการที่หลากหลาย ได้แก่ การสนทนาซักถาม การตอบคำถาม การเล่าประสบการณ์ การใช้สื่อวีดิทัศน์และภาพประกอบ

ขั้นที่ 2 ขั้นรับความรู้ใหม่ (Explanation and Practice) เป็นขั้นสร้างประสบการณ์การเรียนรู้เสริมสร้างความรู้ใหม่ให้กับผู้เรียน ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติจริงอย่างชำนาญ ก่อนที่ผู้เรียนจะไปเผชิญกับสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง หรือในบริบทเสมือนจริงที่ผู้สอนกำหนดไว้ จากนั้นผู้สอนและผู้เรียนสรุปความคิดรวบยอดใหม่พร้อมกันโดยเชื่อมโยงเนื้อหาใหม่กับประสบการณ์หรือความรู้เดิมของผู้เรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นเผชิญสถานการณ์จริง (Authentic Execution) เป็นขั้นที่ผู้เรียนปฏิบัติทักษะในสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง หรือในบริบทเสมือนจริงที่ผู้สอนกำหนดไว้ โดยผู้สอนประเมินผู้เรียนจากผลงาน ปฏิบัติกิจกรรม มีการให้เหตุผลสะท้อนความคิดจากการได้ทดลองฝึกปฏิบัติ

ขั้นที่ 4 ขั้นวัดและประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) เป็นขั้นที่ผู้สอนวัดและประเมินผู้เรียนตามสภาพจริง หลังการปฏิบัติกิจกรรมด้วยวิธีที่หลากหลาย เช่นการสังเกต การสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบทดสอบวัดความสามารถ

2. ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง การใช้ภาษาสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา เข้าใจในเนื้อหา กฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ คำศัพท์และเลือกใช้คำศัพท์ สำนวนภาษาเหมาะสมกับสถานการณ์ เป็นที่ยอมรับในสังคมและถูกต้อง ตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งวัดได้จากแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยประกอบด้วย 4 ทักษะ ดังนี้

ทักษะการฟัง หมายถึง ความสามารถในการรู้ความหมายคำศัพท์ การจับใจความสำคัญ เข้าใจในเรื่องที่ได้ยินหรือได้ฟัง และสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้อย่างถูกต้อง วัดได้จาก

แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประเมินทักษะด้านการฟัง มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 10 ข้อ (10 คะแนน) โดยให้นักเรียนฟังประโยคบทสนทนา หรือบทความที่กำหนดให้จำนวน 1 ครั้ง เมื่อฟังจบแล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง โดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการพูดสื่อสาร ตอบคำถาม สนทนาได้ตอบเกี่ยวกับการบอกเส้นทางและสถานที่ต่างๆ ในชุมชน วัดได้จากแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประเมินด้านทักษะการพูด มีลักษณะเป็นการสอบปากเปล่า (oral test) โดยให้นักเรียนดูแผนที่จาก Google maps แล้วสนทนาได้ตอบกับคู่สนทนาเพื่อบอกเส้นทาง และที่ตั้งของสถานที่ แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในชุมชน จำนวน 1 สถานการณ์ (20 คะแนน)

ทักษะการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการอ่านแบบหารายละเอียดของเรื่อง (scanning) และการอ่านแบบจับใจความสำคัญ (skimming) จากสื่อจริง ได้แก่ แผ่นพับ และบทความจากนิตยสาร วัดได้จากแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประเมินด้านทักษะการอ่าน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 10 ข้อ (10 คะแนน) โดยให้นักเรียนอ่านข้อมูลจากแผ่นพับและบทความจากนิตยสาร เมื่ออ่านจบแล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

ทักษะการเขียน หมายถึง ความสามารถในการสื่อความหมายเป็นลายลักษณ์อักษร หรือประโยคสั้นๆ เกี่ยวกับการบรรยายเส้นทาง โดยใช้คำศัพท์และสำนวนภาษาที่ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาและหลักไวยากรณ์ ฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 3 ข้อ (24 คะแนน) โดยให้นักเรียนดูแผนที่แล้วเขียนข้อความ ประโยคสั้นๆ บรรยายเส้นทางไปยังสถานที่ต่างๆ โดยเลือกใช้คำศัพท์และสำนวนให้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาและไวยากรณ์

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่า เกณฑ์ร้อยละ 75

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่องผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดังนี้

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

1.1 สาระการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้

1.2 คุณภาพผู้เรียนภาษาต่างประเทศเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

1.3 คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 4 รหัสวิชา อ32204 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.1 ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้

2.2 องค์ประกอบของกิจกรรมการเรียนรู้

3. การเรียนรู้ตามสภาพจริง

3.1 ความหมายของการเรียนรู้ตามสภาพจริง

3.2 แนวคิดและทฤษฎีของการเรียนรู้ตามสภาพจริง

3.3 กระบวนการเรียนรู้ตามสภาพจริง

3.4 ลักษณะของการจัดการเรียนการสอนตามสภาพจริง

3.5 กรอบหรือแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง

4. ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

4.1 ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4.2 องค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4.3 หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4.4 แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4.5 กระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4.6 กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

4.7 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน ภาษาจีน เกาหลี ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้านหรือภาษาต่างประเทศอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษา ต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของ ประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

ภาษาเพื่อการสื่อสารการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูลความคิดรวบยอดและ ความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

ภาษาและวัฒนธรรมการใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นการใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลกการใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1.1 สาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1.2 คุณภาพผู้เรียนภาษาต่างประเทศเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้นถูกต้องตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟัง หรืออ่านจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าวเหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม เลือกลงและใช้คำขอรับรอง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลอง หรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องประเด็นข่าวเหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าวเหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเองประสบการณ์ ข่าวเหตุการณ์ เรื่อง และประเด็นต่างๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคมและโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา โอกาส และสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายอภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

อธิบาย เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย วิเคราะห์อภิปราย ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยและนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

ค้นคว้าสืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสาร ของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ

มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง พูด อ่าน เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 3,600 - 3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสารมาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

1.3 คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 4 รหัสวิชา อ32204 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ศึกษาเกี่ยวกับการฟัง-ดู เรื่องราวต่างๆ บันทึกคดีจากสื่อโทรทัศน์ การสนทนาได้ตอบในสถานการณ์ต่างๆ ที่กำหนดเกี่ยวกับการเดินทาง ท่องเที่ยว การบอกทิศทาง การบอกตำแหน่งที่ตั้ง สิ่งบันเทิง การซื้อ ขาย การต้อนรับ การสนทนาทางโทรศัพท์ การปฏิบัติตามคำสั่ง ขั้นตอนการปฏิบัติการอ่านเรื่องทั่วไป ข้อความ กำหนดการ ป้ายประกาศต่างๆ ที่พบในชีวิตประจำวันจากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การกรอกแบบฟอร์มต่างๆ การใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นแหล่งเรียนรู้หรือฝึกฝนกับเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้วยตนเอง การสืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย

ผลการเรียนรู้

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจงและคำอธิบาย ที่ฟังและดูจากสื่อโทรทัศน์
2. พูดให้ข้อมูล สนทนาได้ตอบใน สถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน
3. อ่านเรื่องทั่วไป กำหนดการ ป้ายต่างๆ ในชีวิตประจำวันจากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์
4. เขียนให้ข้อมูล กรอกแบบฟอร์มต่างๆ ในชีวิตประจำวัน
5. ใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในสถานการณ์ต่างๆ
6. ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสืบค้นและฝึกฝนการฟัง พูด อ่านและเขียน พร้อมแสดง

หลักฐานการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ตาราง 1 แสดงโครงสร้างรายวิชาและหน่วยการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 4 รหัสวิชา อ32204 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

หน่วยการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง
1. Health & Fitness	<ol style="list-style-type: none"> ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจงและคำอธิบาย ที่ฟังและดู จากสื่อโทรทัศน์ พูดให้ข้อมูล สนทนาได้ตอบใน สถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน อ่านเรื่องทั่วไป กำหนดการ บ้ายต่างๆ ในชีวิตประจำวันจาก สื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เขียนให้ข้อมูล กรอกแบบฟอร์ม ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาใน สถานการณ์ต่างๆ ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสืบค้น และฝึกฝนการฟัง พูด อ่าน และ เขียน พร้อม แสดงหลักฐาน การเรียนรู้ด้วยตนเอง 	การใช้ศัพท์ สำนวน เพื่อบอกส่วน ต่างๆ ของร่างกาย บอกอาการ เจ็บปวดที่เกิดกับส่วนต่างๆ ของ ร่างกาย สนทนาชักถามและได้ตอบ เกี่ยวกับอาการป่วยไข้ เป็นทักษะ การใช้ภาษาที่จำเป็นในการดำเนิน ชีวิตประจำวัน	8
2. People & Learning	<ol style="list-style-type: none"> ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจงและคำอธิบาย ที่ฟังและดู จากสื่อโทรทัศน์ พูดให้ข้อมูล สนทนาได้ตอบใน สถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน อ่านเรื่องทั่วไป กำหนดการ บ้ายต่างๆ ในชีวิตประจำวันจาก สื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เขียนให้ข้อมูล กรอกแบบฟอร์ม ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน 	การฝึกใช้ศัพท์ สำนวน โครงสร้างภาษาในการสนทนาด้าน การเรียนภาษาอังกฤษ การใช้ ทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาการเรียน ให้ดีขึ้น การฝึกปฏิบัติทักษะทาง ภาษาจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ทั้งใน และนอกห้องเรียนการประเมินผล การเรียน เป็นทักษะการใช้ภาษาที่ จำเป็นแก่การดำเนินชีวิต	10

ตาราง 1 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง
	5. ใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในสถานการณ์ต่างๆ		
	6. ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสืบค้นและฝึกฝนการฟัง พูด อ่าน และเขียน พร้อมแสดงหลักฐานการเรียนรู้ด้วยตนเอง		
3. Working on IT	1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจงและคำอธิบาย ที่ฟังและดูจากสื่อโทรทัศน์	การฝึกใช้ศัพท์ จำนวนในการบอกวิธีใช้อุปกรณ์สื่อสาร อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์	10
	2. พูดให้ข้อมูล สนทนาได้ตอบในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน	การเขียนอีเมล เป็นทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่สำคัญและจำเป็นในการดำเนินชีวิตประจำวัน	
	3. อ่านเรื่องทั่วไป กำหนดการ บ้ายต่างๆ ในชีวิตประจำวันจากสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์		
	4. เขียนให้ข้อมูล กรอกแบบฟอร์มต่างๆ ในชีวิตประจำวัน		
	5. ใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในสถานการณ์ต่างๆ		
	6. ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสืบค้นและฝึกฝนการฟัง พูด อ่าน และเขียน พร้อมแสดงหลักฐานการเรียนรู้ด้วยตนเอง		

ตาราง 1 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง
4. Pai is my hometown	<ol style="list-style-type: none"> ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจงและคำอธิบาย ที่ฟังและดู จากสื่อโสตทัศน์ พูดให้ข้อมูล สนทนาโต้ตอบใน สถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน อ่านเรื่องทั่วไป กำหนดการ บ้ายต่างๆ ในชีวิตประจำวันจาก สื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เขียนให้ข้อมูล กรอกแบบฟอร์ม ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาใน สถานการณ์ต่างๆ ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสืบค้น และฝึกฝนการฟัง พูด อ่าน และ เขียน พร้อม แสดง หลักฐาน การเรียนรู้ด้วยตนเอง 	<p>การใช้ศัพท์ เพื่อ บอกสถานที่ ในชุมชน สินค้า บริการในท้องถิ่น การอ่าน บ้าย หรือ สัญ ลักษณ์ อ่านแผนที่และบอกที่ตั้งของสถานที่ ต่างๆ เพื่อให้ความช่วยเหลือใน การถามเส้นทางและการบอกเส้นทางแก่ คนต่างถิ่น การใช้สำนวนภาษาอย่าง สุภาพตามมารยาทและวัฒนธรรม ของคนไทยและต่างชาติ เป็นทักษะ ในการใช้ภาษาที่สำคัญ และจำเป็น ในการดำเนินชีวิต</p>	12

ทั้งนี้ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง ในหน่วยการเรียนรู้ ที่ 4 เรื่อง Pai is my hometown โดยกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้และเวลาเรียนจำนวน 12 ชั่วโมง

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.1 ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546, หน้า 126) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การที่ผู้เรียนปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อการเรียนรู้

ชนาธิป พรกุล (2552, หน้า 7) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้ คืองานที่ผู้เรียนทำแล้ว เกิดการเรียนรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยแสดงเป็นพฤติกรรมที่ผู้สอนกำหนดไว้ในจุดประสงค์ การเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 72) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การปฏิบัติต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน เพื่อให้การสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การสอนที่กำหนดไว้

Good (1973, p.164) ให้ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้ไว้หลายความหมายดังนี้ กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง สภาพการเรียนทั้งชุดที่ผู้เรียนกระทำด้วยความเต็มใจ เพราะการกระทำเช่นนี้จะนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายที่คาดหวังไว้

กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง เป็นกิจกรรมที่เริ่มต้นจากสิ่งที่น่าสนใจชนิดใหม่ ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างการคิดและการเรียนรู้

กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง เป็นการเล่นหรือการทำงาน ซึ่งเกิดจากแนวความคิดหรือความรู้สึกรักของผู้ทำ ซึ่งแสดงออกมาในรูปที่ซับซ้อน เพื่อสื่อความเข้าใจให้ผู้อื่นทราบ

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึงการปฏิบัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อบรรลุผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2.2 องค์ประกอบของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับการจัดการเรียนการสอน เปรียบเสมือนแผนที่นำทางที่ช่วยให้ครูผู้สอนสามารถดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนได้เหมาะสม ตรงตามเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ เพราะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มุ่งหวังให้ผู้เรียนบรรลุผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง หรือบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ที่ครูผู้สอนได้ตั้งไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ หากครูผู้สอนได้ยึดหลักการสอนหรือจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีการกำหนดกิจกรรมเป็นลำดับขั้นตอน ครูผู้สอนจะสามารถออกแบบกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ผู้เรียนได้บรรลุผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของจุดประสงค์การเรียนรู้ได้

พิจารณาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ปลายทางของการจัดการเรียนการสอนในครั้งนั้นๆ จำเป็นต้องให้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอนที่มีลำดับขั้นตอนที่สัมพันธ์ต่อเนื่องกัน (สิริวรรณ สุวรรณอาภา, 2544, หน้า 166-170 อ้างถึงใน ระพีพรรณ จันทร์ตาฝัน, 2559, หน้า 20-22) โดยมีองค์ประกอบของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน เป็นการกำหนดกิจกรรมที่มีเป้าหมายสำคัญเพื่อช่วยกระตุ้นหรือเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในบทเรียนนั้นๆ อย่างแท้จริง หากกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียนไม่ได้ช่วยกระตุ้นหรือเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ก็ชะขาดการรับรู้ที่ดี ไม่มีการจำและคิดเพื่อตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง ผลสุดท้ายก็จะไม่เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ต้องการการการจัดกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียนจึงจำเป็นต้องช่วยกระตุ้นหรือเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในบทเรียน และต้องให้สัมพันธ์สอดคล้องกับกิจกรรมในขั้นสอนด้วย ดังนี้

1.1 การจัดกิจกรรมเข้าสู่บทเรียน เพื่อทบทวนพื้นฐานความรู้เพิ่มเติมให้สัมพันธ์กับการสอนเนื้อหาใหม่หรือแนวความคิดใหม่หรือหลักการใหม่ ซึ่งจะเป็นการให้ผู้เรียนเกิดการระลึกได้ และเกิดความต่อเนื่องในการเรียนรู้ตามลำดับขั้นต่อไป

1.2 การจัดกิจกรรมเข้าสู่บทเรียน เพื่อวางแผนการเรียนการสอนร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ซึ่งจะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดงานที่จะปฏิบัติว่าจะต้องทำอะไร อย่างไร เมื่อไร

1.3 การจัดกิจกรรมเข้าสู่บทเรียน เพื่อแจ้งจุดประสงค์ของบทเรียนให้ผู้เรียนทราบโดยตรงหรือโดยทางอ้อมก็ได้ ซึ่งจะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้ทราบว่าเมื่อเรียนจบบทเรียนแล้วจะเกิดผลการเรียนรู้ใดกับตนเองบ้าง

ข้อควรคำนึงในการจัดกิจกรรมในการพิจารณากำหนดกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน ควรจะคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ต้องเป็นกิจกรรมที่นำไปสู่การกำหนดกิจกรรมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในชั้นสอนอย่างต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน
2. ต้องกำหนดเวลาให้เหมาะสมกับลำดับขั้นการสอน ซึ่งโดยทั่วไปจะใช้เวลาไม่เกินร้อยละ 20 ของเวลาเรียนทั้งหมด ซึ่งอาจยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม
3. ต้องกำหนดสิ่งที่จะช่วยกระตุ้นหรือเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ตื่นเต้น สนุกสนาน เพลิดเพลิน หรือสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน
4. ต้องกำหนดกิจกรรมที่เป็นไปได้และเหมาะสมกับความสามารถและความถนัดของผู้สอนเอง ก็จะช่วยให้การสอนเกิดความสำเร็จได้มากขึ้น

2. ชั้นสอนเป็นการกำหนดกิจกรรมที่มีลักษณะสำคัญ 2 ขั้นตอน

2.1 กิจกรรมแกนหลักเป็นการกำหนดกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตรงตามจุดประสงค์ปลายทางของการสอนในครั้งนั้นๆ ซึ่งถือว่าการกำหนดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงจึงมีความสำคัญมากที่สุดต่อการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ของบทเรียนเรื่องนั้นๆ ในการกำหนดกิจกรรมแกนหลักในการเกิดการเรียนรู้ตรงตามจุดประสงค์ปลายทางของการสอนแต่ละครั้งมีแนวทางปฏิบัติดังนี้

2.1.1 ต้องพิจารณาจุดประสงค์ปลายทางของการสอนในครั้งนั้นว่ามีพฤติกรรมตรงกับการเรียนรู้ชนิดใดนั้นพิจารณาเฉพาะคำกริยาของจุดประสงค์ปลายทางอย่างเดียวไม่ได้ว่าจุดประสงค์ปลายทางของการสอนในครั้งนั้นๆ ตรงกับการเรียนรู้ชนิดใด

2.1.2 ต้องเลือกหรือกำหนดกิจกรรมแกนหลักตามชนิดการเรียนรู้นั้นให้บรรลุตรงตามวัตถุประสงค์ปลายทาง

2.2 กิจกรรมทดสอบเป็นการกำหนดกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ ความคิด การแก้ปัญหา ทักษะทางกาย และเจตคติ ในการตอบปัญหาหรือแสดงพฤติกรรมต่างๆ เพื่อเป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กับกิจกรรมแกนหลักหรือไม่หากผู้เรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้ก็ควรจะให้คำแนะนำเพิ่มเติมหรือสอนใหม่โดยไม่ให้ผู้เรียนเสียกำลังใจจนสามารถเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ต้องการ

3. ชั้นสรุปเป็นการกำหนดกิจกรรมที่มีลักษณะสำคัญ 2 ขั้นตอน คือ

3.1 กิจกรรมสรุปบทเรียนเป็นการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้เรียบเรียงความรู้ ความคิด และทักษะทางกาย แล้วสรุปเป็นแนวความคิด หรือมโนภาพ หรือหลักการ หรือข้อสรุปบางอย่าง หรือลำดับขั้นของการปฏิบัติงาน ผู้สอนควรจะต้องตระหนักถึงการกำหนดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้แสดงออกร่วมกันโดยการอภิปรายหรือเขียนตอบก็ได้ตามความเหมาะสมแต่มิใช่ผู้สอนเป็นผู้สรุปเสียเอง ครูควรจะเป็นเพียงผู้ช่วยแนะแนวทางบางประการเท่านั้น หรืออาจช่วยรวบรวมข้อสรุปเขียนไว้บนกระดานบ้างก็ได้เพื่อเป็นการเน้นให้ชัดเจนอีกครั้งหนึ่ง หลังจากผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียน แล้วก็ต้องจดจำข้อสรุปนั้นๆ ต่อไป แต่อาจจำได้ไม่นานหรือลืมได้ง่าย ดังนั้นผู้สอนควรหาวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนจำได้นาน

3.2 กิจกรรมฝึกทักษะเป็นการกำหนดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เพิ่มเติมทักษะทางสมองหรือทางกายให้มีความชำนาญเพิ่มสูงขึ้น เช่น ทำแบบฝึกหัด ศึกษาค้นคว้า ทำรายงาน ทำกิจกรรมเสริมหลักสูตร ทำกิจกรรมจากใบงาน ปฏิบัติตามโครงการเพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ เป็นต้น

จากองค์ประกอบของกิจกรรมการเรียนรู้ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีองค์ประกอบ ดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน คือ ทบทวนความรู้พื้นฐานความรู้เพิ่มเติมให้สัมพันธ์กับการสอนเนื้อหาใหม่ มีการแจ้งจุดประสงค์ของบทเรียนให้แก่ผู้เรียน และมีการวางแผนการเรียนการสอนร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

2. ขั้นสอน คือ การกำหนดกิจกรรมหลักที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ การกำหนดกิจกรรมเพื่อทดสอบว่าผู้เรียนสามารถนำความรู้ ความเข้าใจ ความคิด การแก้ปัญหา ทักษะทางกายและเจตคติ ไปใช้ในการตอบปัญหาหรือแสดงพฤติกรรมต่างๆ

3. ชั้นสรุป คือ การกำหนดกิจกรรมสรุปความรู้ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มา โดยการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียบเรียงความรู้ ความคิด ทักษะทางกาย สรุปเป็นแนวความคิดหรือมโนภาพ กำหนดกิจกรรมฝึกทักษะเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญเพิ่มสูงขึ้น

3. การเรียนรู้ตามสภาพจริง

3.1 ความหมายของการเรียนรู้ตามสภาพจริง

นักการศึกษาทั้งต่างประเทศและไทยได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความหมายของการเรียนรู้ตามสภาพจริงไว้ ดังนี้

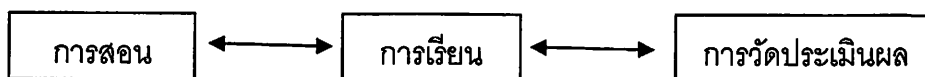
วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543, หน้า 10) ได้กล่าวว่าการเรียนตามสภาพจริง หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่ไม่ยึดยึดความรู้นั้นเนื้อหาสาระให้กับผู้เรียน เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม บทบาทผู้สอนเป็นผู้เอื้ออำนวยการเรียนรู้ รับผิดชอบ วิเคราะห์วิธีการเรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการเรียนรู้ การเรียนรู้ด้วยตนเอง กระบวนการเรียนรู้จากกลุ่ม บทบาทผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนจัดการกิจกรรม เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่มีความหมายและตรงกับความสนใจของผู้เรียน โดยผู้เรียนสร้างความรู้เชิงความคิดและสร้างสรรค์ความรู้ เช่น สังคม วัฒนธรรม ขึ้นมาด้วยตัวผู้เรียนเองโดยเป็นผู้บอกความรู้เอง นอกจากทักษะทางวิชาการที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนแล้ว การเสริมสร้างทักษะทางสังคมให้ผู้เรียนมีความละเอียดอ่อนทางอารมณ์ มีสุนทรียภาพ พร้อมทั้งจะสร้างสังคมให้มีความรักในเพื่อนมนุษย์ มีความรัก และรับผิดชอบ ต่อครอบครัว รักชุมชน รักธรรมชาติให้มีความสมดุล มีเอกภาพเพื่อให้เกิดความสุขและสันติ เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตและเตรียมตัวเพื่อกำหนดทำที่แห่งการเรียนรู้ และตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้

อุดม เขียววงศ์ (2543, หน้า 79-80) ได้กล่าวถึง การเรียนตามสภาพจริง ว่าเป็น การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนสำคัญที่สุด (Learner centered) ที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึก กระบวนการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และปฏิบัติจริงเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ เกิดปัญญาอันส่งผลให้ สามารถแก้ปัญหาเองได้ หรือเป็นการเรียนรู้ไปพร้อมกับการปฏิบัติจริง (Learning by doing) จึงเป็นการจัดการเรียนการสอนที่อยู่บนความเชื่อของเรื่องการสอนโดยที่ผู้เรียนสำคัญที่สุด เนื้อหา ที่นำมาเรียนควรเป็นเรื่องที่ผู้เรียนอยากเรียน และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้

ราชน มีศรี (2544, หน้า 38) ได้กล่าวว่าการเรียนรู้ตามสภาพจริง หมายถึง การเรียนรู้ สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลกนี้จริงๆ ที่ผู้เรียนรู้และพบเห็นในชีวิตประจำวันในสภาพที่เป็นจริง หรือ เรียนรู้จากการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนการสอนเพื่อกระตุ้นให้เกิดกระบวนการคิด (Thinking processes) และพฤติกรรมในตัวผู้เรียน

สมนึก นนธิจันทร์ (2544, หน้า 6-7) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง ว่าเป็นการเรียนการสอนตามแนวคิดเดิม แยกการสอน การเรียน และการวัดประเมินผลออกจากกัน แต่ในปัจจุบัน การจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงทั้งการสอน การเรียน และการวัดประเมินผล

จะรวมกันเป็นเกลียวเชือกผูกติดเป็นกระบวนการเดียวกันเกิดขึ้นพร้อมๆ กัน ดำเนินไปพร้อมกัน และสิ้นสุดพร้อมกัน ดังภาพ 1

ภาพ 1 แสดงการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงในปัจจุบัน

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2554, หน้า 9) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงเป็นแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงประสบการณ์และการเรียนรู้ไว้ด้วยกัน หรือเป็นกระบวนการเชื่อมโยงเนื้อหาที่เรียนกับโลกแห่งความเป็นจริง โดยมุ่งให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ที่มีความหมาย ผู้เรียนได้ใช้วิธีการสืบสอบ คิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมิน ตัดสินใจได้ด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการเป็นยุทธศาสตร์ในการคิดอย่างมีระบบ และมีเป้าหมายที่แสดงความสำเร็จของการทำงาน และผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ปฏิบัติในชีวิตจริงได้

ทีศนา แชมมณี (2557, หน้า 136) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงหมายถึง การดำเนินการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการให้ผู้เรียนเข้าไปเผชิญสถานการณ์จริง ปัญหาจริง ในบริบทจริง และร่วมกันศึกษาเรียนรู้ แสวงหาความรู้ ข้อมูล และวิธีการต่างๆ เพื่อที่จะแก้ไขปัญหาที่แท้จริง และได้รับผลการประเมินตามมาตรฐานคุณภาพในชีวิตจริง ในกรณีที่ไม่สามารถจัดให้ผู้เรียนเผชิญ ปัญหาในบริบทจริงได้ ผู้สอนสามารถจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงได้ โดยการจัดกิจกรรมที่จำลองหรือสะท้อนความเป็นจริงให้ผู้เรียนได้ร่วมกันคิดแก้ปัญหา หรือเข้าไปสวมบทบาทในสถานการณ์ จำลอง และเรียนรู้ที่จะใช้ความรู้และทักษะต่างๆ การเข้าใจสภาพความเป็นจริง และแก้ปัญหาต่างๆ ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวควรจะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาการคิดขั้นสูง ได้เรียนรู้ความรู้ในระดับลึก ได้เชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้กับโลกแห่งความเป็นจริง ได้อภิปรายสนทนาในเรื่องที่เป็นสาระสำคัญ และได้รับผลการตัดสินใจและการกระทำของตนจากสังคม หรือตามเกณฑ์มาตรฐานในชีวิตจริง

Blackburn (2001 อ้างถึงใน วิทวัฒน์ ชัตติยะมาน, 2546, หน้า 27-28) ได้กล่าวถึง การเรียนรู้ตามสภาพจริงว่า เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ไม่ใช่แค่การเรียนรู้ทักษะพื้นฐาน แต่เป็นการรวมเอาทักษะต่างๆ ที่มีอยู่ไปปฏิบัติงานที่ต้องการคิดซับซ้อน และความรู้ที่ลึกซึ้งที่ใช้ในการแก้ปัญหาและสร้างสรรค์งานต่างๆ ผลงานเหล่านั้นสามารถนำไปใช้ได้จริงในสถานการณ์นอกห้องเรียน ส่วนแนวทางหรือกรอบในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น สามารถใช้เกณฑ์ 3 ประการเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะต้องประกอบด้วย การสร้างความรู้

(Construction of knowledge) การสืบสอบทางวิชาการ (Disciplined inquiry) และการให้
คุณค่านอกเหนือจากโรงเรียน (Value beyond school)

Newmann (2001, p.4) ได้กล่าวถึง การเรียนการสอนตามสภาพจริงว่า
เป็นการผสมผสานระหว่างกิจกรรมและมีการปฏิสัมพันธ์ซึ่งครูใช้ในการสอนและการประเมินผู้เรียน
เพื่อให้ผู้เรียนได้คิด ได้พัฒนาความเข้าใจที่ลึกซึ้ง และสามารถประยุกต์ใช้การเรียนรู้ทางวิชาการกับ
ปัญหาที่สำคัญและอยู่บนโลกที่เป็นจริงได้

Patton (2001, p.2) ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนตามสภาพจริง เป็นการเรียน
การสอนที่ผู้เรียนสร้างความหมายจากประสบการณ์ของตนเอง ทำให้ความรู้และความเชื่อที่จะ
ได้มาจากการเรียนรู้ของตนเอง และเป็นความรู้ที่เกี่ยวกับชีวิตจริงและมีคุณค่าต่อตนเองซึ่ง
นอกเหนือจากสภาพภายในโรงเรียน ภายใต้กระบวนการสืบสอบทางวิชาการ

ตาราง 2 แสดงการสรุปความหมายของการเรียนรู้ตามสภาพจริง

อุดม เชยกีวงศ์ (2543, หน้า 79-80)	วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543, หน้า10)	ราเชน มีศรี (2544, หน้า 38)	สมนึก นนธิจันทร์ (2544, หน้า 6-7)	ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2554, หน้า 9)	ทศนา แชมมณี (2557, หน้า 136)	Blackburn (2001)	Newmann (2001, p.4)	Patton (2001, p.2)	สรุปความหมาย ของการเรียนรู้ ตามสภาพจริง
เป็นการจัดการ เรียนการสอนที่เน้น ผู้เรียนสำคัญที่สุด (Learner centered) ที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึก กระบวนการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ และปฏิบัติจริง	กระบวนการ เรียนรู้ที่ไม่ ยึดเยียดความรู้ เนื้อหาสาระ ให้กับผู้เรียน เน้นผู้เรียนเป็น ศูนย์กลาง	การเรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลกนี้ จริงๆ ที่ผู้เรียนรู้ และพบเห็นในชีวิต ประจำวันในสภาพ ที่เป็นจริง หรือ เรียนรู้จากการจัด สภาพแวดล้อม การเรียนการสอน เพื่อกระตุ้นให้เกิด กระบวนการคิด	การสอน การเรียน และการวัด ประเมินผล จะรวมกันเป็น กระบวนการ เดียวกัน เกิดขึ้น พร้อมๆ กัน ดำเนิน ไปพร้อมกันและ สิ้นสุดโดยพร้อมกัน	เชื่อมโยง ประสบการณ์ และการเรียนรู้ ใช้ด้วยกัน หรือ เป็นกระบวนการ เชื่อมโยง เนื้อหา ที่เรียนกับโลก แห่งความ เป็นจริง โดยมุ่ง ให้ผู้เรียนเป็น ผู้สร้างความรู้ที่ มีความหมาย	เกิดการเรียนรู้ โดยการให้ ผู้เรียนเข้าไป เผชิญ สถานการณ์จริง ในบริบทจริง	เป็น กระบวนการ การเรียนรู้ ที่ไม่ใช่แค่ การเรียนรู้ ทักษะ พื้นฐาน แต่เป็น การรวมเอา ทักษะต่างๆ ที่มีอยู่ไป ปฏิบัติงาน	เป็นการ ผสมผสาน ระหว่าง กิจกรรม และมีการ ปฏิสัมพันธ์ ซึ่งครูใช้ใน การสอน และการ ประเมิน ผู้เรียน	เป็นการเรียน การสอนที่ ผู้เรียนสร้าง ความหมาย จาก ประสบการณ์ ของตนเอง	เป็นการเรียนรู้ ที่ผู้เรียน สร้างความหมายจาก ประสบการณ์ที่ไม่ใช่แค่ การเรียนรู้ทักษะพื้นฐาน แต่เป็นการรวมทักษะต่างๆ ที่มีอยู่ไปปฏิบัติงานที่มุ่งให้ ผู้เรียนได้ฝึกกระบวนการ คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และปฏิบัติจริง มีกระบวนการ การเรียน การสอน และ การวัดผลประเมินผลไป พร้อม ๆ กันอย่างมีระบบ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การเรียนรู้ตามสภาพจริง หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการเข้าไปเผชิญสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง หรือในบริบทเสมือนจริงในท้องถิ่นหรือชุมชน โดยเชื่อมโยงประสบการณ์ การเรียนรู้และเนื้อหาที่เรียนไปประยุกต์ใช้กับชีวิตจริง

3.2 แนวคิดและทฤษฎีของการเรียนรู้ตามสภาพจริง

ราเซน มีศรี (2544, หน้า 38-41) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ตามสภาพจริง ไว้ดังนี้

1. Schema theory เป็นทฤษฎีเน้นการที่สมองจัดเก็บข้อมูลข่าวสารหรือความรู้ เข้าไว้โดยเชื่อมโยงสิ่งที่เราได้ยิน เห็น สัมผัสและทดลองจากสิ่งที่เรารู้ ถ้ามีการเชื่อมโยงที่ดีเข้าไว้ใน ความทรงจำระยะยาว ผู้นั้นก็สามารเรียกใช้ข้อมูลและทำการตัดสินใจที่ดีได้เร็วมากและดีขึ้น Schema เป็นโครงสร้างของข้อมูลเพื่อทำหน้าที่เป็นตัวแทนมโนทัศน์ (Concepts) ที่เก็บไว้ใน ความจำ โดยสรุปแล้ว Schema เป็นเสมือนชุดความรู้หลายๆ ชุดที่เอื้อต่อการใช้ความรู้นั้นๆ ในลักษณะที่แตกต่างกัน โดยการจัดการเรียนรู้ให้เกิดการพัฒนาของ Schemata วิธีหนึ่งที่สามารถทำได้ คือ การให้เรียนรู้เป็นกลุ่มเล็กๆ ให้สมาชิกในกลุ่มแก้ปัญหาร่วมกัน และอภิปรายถึงวิธีการแก้ปัญห โดยเฉพาะการสร้างกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นกรณีศึกษา (Case study) หรือ กิจกรรมแก้ปัญห (Problem-based activity) จะช่วยพัฒนา Schema ได้เป็นอย่างดี

2. Cognitive Flexibility ทฤษฎีนี้ เน้นการนำเสนอการเรียนรู้อิงสภาพที่เป็นจริง (Authentic context) การออกแบบการเรียนการสอนด้วยทฤษฎีนี้จะนำเสนอเป็นกรณีย่อย (Mini-case study) แล้วเสนอทางเลือกให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้เกิดความยืดหยุ่น ซึ่งเป็นการเรียนรู้ ในสถานการณ์ต่างๆ ที่ผู้เรียนอาจพบเห็นได้ในชีวิตจริง ผู้เรียนสามารถจะบูรณาการความรู้ใหม่กับ ความรู้เดิมเข้าด้วยกันและแก้ปัญหที่ซับซ้อนมากขึ้นได้

3. Generative learning ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะสร้างมโนทัศน์และความหมายที่ สอดคล้องกับการเรียนรู้เดิมยิ่งผู้เรียนมีความกระตือรือร้นการเรียนรู้ก็จะเกิดขึ้นการรู้นั้นเป็น การผสมผสานที่เป็นทั้งนามธรรม และรูปธรรมของผู้เรียนเข้ากับประสบการณ์เดิมที่มีมาก่อน โดยเก็บไว้ในความทรงจำและกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ดังนั้น การเรียนรู้อย่างเข้าใจจึงเป็น การเรียนรู้อย่างถ่องแท้

4. Motivational theory ทฤษฎีแรงจูงใจนี้เน้นถึงความสำคัญของการทำให้ผู้เรียน เกิดความสนใจและคงความสนใจนั้นไว้ได้ยาวนาน โดยเน้นแรงจูงใจ 4 ประการของ Keller (1993 อ้างถึงใน ราเซน มีศรี, 2544, หน้า 39-40) คือ

4.1 ความสนใจ หมายถึง ความอยากรู้ อยากเห็นของผู้เรียนได้รับการกระตุ้นหรือไม่ และการกระตุ้นจะยังคงอยู่ได้ยาวนานตามเวลาอันควรหรือไม่

4.2 ความจำเป็น หมายถึง การที่ผู้เรียนรับรู้และเข้าใจว่าการเรียนการสอนมีความสำคัญและจำเป็นต่อการพึงพอใจส่วนตัว และจะช่วยให้ตนเองประสบความสำเร็จในอนาคต

4.3 การคาดหวัง หมายถึง การที่ผู้เรียนมีแนวโน้มว่าตนเองจะประสบความสำเร็จได้และความสำเร็จดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้โดยตนเองเป็นผู้กำหนด

4.4 การพึงพอใจ หมายถึง แรงจูงใจที่มีมาตั้งแต่เกิดของผู้เรียน และการตอบรับกับความสำเร็จที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมา

5. Adult learning theory ทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ประกอบด้วย องค์ประกอบ 4 ประการ ของ Brookfield (1986 อ้างถึงใน ราเชน มีศรี, 2544, หน้า 40) คือ

5.1 การกำกับตัวเอง (Self-direction) หมายถึง การดูแลรับผิดชอบตัวเอง ในฐานะที่เป็นผู้ใหญ่อันเป็นวัยแห่งการพึ่งพาตนเองและมีความรับผิดชอบ

5.2 ประสบการณ์ส่วนตัวเป็นแหล่งความรู้อันมีค่า

5.3 การประยุกต์ใช้โดยฉับพลัน หมายถึง การนำความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่ มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

5.4 ความพร้อมในการเรียนรู้ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กับบทบาทที่ผู้เรียนมีอยู่ในพื้นที่ทำงาน

6. Constructivism ทฤษฎีนี้เน้นการเรียนรู้ในบริบทต่างๆ ความรู้ที่ผู้เรียนมีอยู่ และสามารถให้ได้อย่างเต็มที่นั้น จะได้รับการพัฒนามากยิ่งขึ้น หากนำไปใช้ในกิจกรรมที่มีความหมาย เจือปนในการเรียนรู้ตามหลักการของทฤษฎีคือ สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ซับซ้อน และผสมผสานกิจกรรมที่เป็นจริง การประนีประนอมทางสังคม อันเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ เนื้อหาการสอนที่สัมพันธ์สอดคล้องและการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

7. Meaningful reception learning ความหมายในที่นี้ หมายถึง สิ่งใดก็ตามที่ผู้เรียน อาจประสบมา ความหมายเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนได้ตีความประสบการณ์ของตนเอง โดยใช้กระบวนการความรู้ความเข้าใจบางอย่าง ดังนั้น การเรียนรู้ย่อมมีความหมายจึงเป็นกระบวนการในการนำข้อมูลที่มีความหมายไปเชื่อมโยงกับสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้อยู่แล้วในทางหลากหลาย และไม่สามารถเดาสุ่มได้

8. Metacognitive theory ทฤษฎีนี้มีผลอย่างมากในการจัดการการเรียนการสอน ในปัจจุบันของ Osman (1992 อ้างถึงใน ราเชน มีศรี, 2544, หน้า40) โดยเน้นการควบคุมและ ประเมินการคิดของตนเองอยู่ตลอดเวลา รู้ว่าตนเอง รู้อะไร ทำอะไร บกพร่อง เรื่องอะไร จะแก้ไข อย่างไร ผู้ที่สามารถควบคุมและประเมินการคิดของตนเองได้ เรียกว่าเป็น ผู้มีเมตาคอกนิชัน

การเรียนการสอนตามสภาพจริง ต้องอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้ร่วมกันถึง 8 ทฤษฎีด้วยกัน แม้ว่าทั้ง 8 ทฤษฎีจะมีความแตกต่างกันอยู่บ้างก็มีส่วนที่เหมือนกันอยู่ 2 ประการ คือ

1. ทฤษฎีทั้ง 8 กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ที่เกิดขึ้น อยู่เสมอ กล่าวคือ ผู้เรียนไม่สามารถทำพฤติกรรมหนึ่งก่อนการเรียนรู้ แต่หลังจากการเรียนรู้แล้ว จะสามารถทำได้ ซึ่งหมายความว่า พฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นหรือมีการเปลี่ยนแปลงหลังจากเกิด การเรียนรู้แล้ว

2. เมื่อพิจารณาได้ว่าเกิดการเรียนรู้แล้ว การเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมหรือ ความสามารถจะเป็นผลจากการที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม

สมนึก นนธิจันทร์ (2544, หน้า 15) ได้กล่าวถึง เป้าหมาย (Target) ของการจัดการ การเรียนการสอนตามสภาพจริงไว้ว่าจะเน้นให้ผู้เรียนได้แสวงหาวิธีการและลงมือทำเอง เพื่อที่ ครูผู้สอนจะได้รู้ว่าขณะนั้น ผู้เรียนรู้อะไร เพียงใด ทำอะไรได้บ้าง เมื่อผลงานเขาปรากฏเขาก็จะได้รู้ ว่าเขาพัฒนาไปเท่าใด เป็นการแข่งขันกับตัวเองเป็นหลัก ไม่เปรียบเทียบกับคนอื่น แต่ก็ จะเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือข้อตกลงที่กำหนดไว้ร่วมกัน

3.3 กระบวนการเรียนรู้ตามสภาพจริง

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2542, หน้า 10-15) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ตามสภาพจริงไว้ 5 ด้าน ดังนี้

1. กระบวนการเรียนรู้เกี่ยวกับความดี ความงาม ความจริง วัยเด็กเล็กจะใช้สมอง ซีกขวาในการเรียนรู้ การอ่าน การฟังเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เสริมสร้างกระบวนการคิด จินตนาการ การศึกษาพบว่า เด็กๆ ถ้าดูโทรทัศน์มากเกินไปจะไปสกัดกั้นจินตนาการและความคิด สร้างสรรค์ เด็กๆ ทุกคนชอบฟังนิทาน เด็กจะไม่เบื่อถ้าครูสามารถเล่าเรื่องได้อย่างสนุกสนาน เราความสนใจฝึกทักษะการฟัง การคิด ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม ผ่านนิทาน จากการศึกษา พบว่า นักปรัชญาสำคัญๆ ของโลกสามารถเปลี่ยนแปลงความคิดและพฤติกรรมได้จากเรื่องที่เคย ได้ยินมาตอนวัยเด็ก ผู้สอนจะกระตุ้นการคิดเป็นสื่อกลางที่จะขยายการเรียนรู้เกี่ยวกับความดีและ ค่านิยมให้กับผู้เรียน โดยเฉพาะในช่วงชีวิตของการเรียนรู้ในวัยนี้

การทำกิจกรรมกลุ่ม บทบาทสมมติ การทำงานเป็นทีม การแสดงละคร เป็นกิจกรรม หลักในกระบวนการนี้ ทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดสร้างจินตนาการ จนเกิดความสมดุลระหว่าง

ความดี ความงาม ความจริง ถ้าผู้เรียนเข้าใจความสมมูลดังกล่าวก็สามารถสร้างความสุขให้กับผู้เรียน

2. กระบวนการเรียนที่จะเรียนรู้เป็นการเรียนรู้โดยเชื่อมโยงความรู้ทั่วไปอย่างกว้างขวาง และเพียงพอกับโอกาสที่จะสามารถทำงานในระดับลึกได้ และการเรียนที่จะรู้ยังหมายถึง วิธีการที่จะแสวงหาความรู้ (Learn-ing how to learn) เพื่อจะได้ประโยชน์จากการศึกษาที่มีให้ตลอดชีวิต กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะได้รับเพื่อที่จะเรียนรู้ ได้แก่ การคิด วิเคราะห์ การคิดจำแนก และการคิดเชื่อมโยง ซึ่งมีขั้นตอนและทักษะกระบวนการเรียนรู้ การเรียนรู้วิธีการคิดแก้ปัญหา การคิดคาดการณ์ล่วงหน้า และการคิดสร้างสรรค์

3. การเรียนรู้ที่จะทำและอยู่ร่วมกันหมายถึงเป้าหมายของกระบวนการเรียนที่จะทำ ไม่ใช่เพื่อให้ผู้เรียนเกิดแต่ทักษะทางอาชีพเท่านั้น แต่ยังได้รับความรู้ความสามารถที่กว้างขวางที่จะดำเนินการกับสถานการณ์ที่หลากหลายและการทำงานเป็นทีม รวมทั้งการเรียนรู้ทางสังคม ได้แก่ การเรียนรู้เรื่องราวของสภาพสังคมต่างๆ ของผู้เรียนเผชิญอยู่ รวมทั้งประสบการณ์การทำงานอันสืบเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นหรือในระดับกว้างที่มีความหลากหลายทางการศึกษาและงานต่างๆ

การเรียนรู้ที่จะทำและอยู่ร่วมกันในกระบวนการนี้ ผู้เรียนต้องเรียนรู้ทักษะทางสังคมเพื่ออยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข กิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนอยู่ร่วมกันได้จะต้องเริ่มจากการคิดวิเคราะห์ตนเองในด้านดีและด้านเสีย ว่าตนเองเป็นอย่างไร แล้วพยายามทำความเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะต้องจัดสภาพแวดล้อมให้กับผู้เรียน ดังนั้น กิจกรรมที่สอดคล้องกับหลักการของกระบวนการนี้คือ การทำโครงการ และการใช้กิจกรรมกลุ่ม

4. การเรียนรู้ที่จะมีบุคลิกภาพส่วนตัวที่ได้พัฒนาดีขึ้นที่เป็นระบบ และผู้เรียนได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนเสริมสร้างเป็นบุคลิกภาพส่วนตัวสามารถแสดงออกที่สร้างสรรค์ และอิสระ (Assertion) มีทักษะการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคลและสร้างความเชื่อมั่นในตนเองโดยไม่มี ความก้าวร้าว (Aggression) การแสดงออกที่เหมาะสมและสร้างสรรค์เป็นการแสดงออกในการป้องกันสิทธิส่วนบุคคลของผู้เรียนโดยแสดงออกซึ่งความรู้สึก ความคิดเห็น และความต้องการต่างๆ อย่างตรงไปตรงมา จริงใจเหมาะสมกับสถานการณ์ มีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความ เป็นมิตรโดยไม่ล่วงเกินสิทธิบุคคลของผู้อื่นด้วยวิธีแห่งปัญญา และจากความรู้สึกนึกคิดที่ดีงามและสร้างสรรค์

กระบวนการนี้เกี่ยวข้องกับบุคลิกของผู้เรียนเป็นสำคัญ เริ่มจากรู้จักควบคุมอารมณ์ตนเองในการแสดงออก รู้จักการแสดงความคิดเห็น แสดงความเป็นมิตร บ่งบอกถึงความเชื่อมั่น

ของตนเอง จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจผู้อื่น รู้จักการรอยยิ้ม แสดงความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น สามารถสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่นได้ง่ายขึ้น กิจกรรมของกระบวนการนี้สามารถสอดแทรกอยู่ในกิจกรรมอื่นๆ ทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้

5. การเรียนรู้ที่จะแสวงหาวิธีเรียน ซึ่งสังคมปัจจุบันเป็นสังคมแห่งข่าวสารเทคโนโลยี และสังคมแห่งการเรียนรู้ บุคคลจะดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพจะต้องเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ (Learning person) ซึ่งได้รับการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่มีคุณภาพอย่างระบบและต่อเนื่อง มีประสบการณ์แห่งการเรียนรู้ มีเจตคติ ค่านิยมเกี่ยวกับการเรียนที่ดี การเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนมีความสุข เรียนรู้ที่จะรู้ เรียนรู้ที่จะทำ เรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกัน และเรียนรู้ที่จะเป็นบุคคลิกภาพของตนเอง พื้นฐานการพัฒนาการเรียนรู้ให้เป็นบุคคลที่รู้วิธีการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ในสังคมปัจจุบันเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ทุกสถานการณ์อย่างต่อเนื่องยาวนานตลอดชีวิต การที่จะพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ นั่นก็คือ การพัฒนาให้ผู้เรียนได้มีวิธีหาความรู้ ซึ่งจะเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะติดตัวไปตลอดชีวิต ดังนั้น ทักษะการแสวงหาความรู้จึงเป็นทักษะจำเป็นของทุกคนที่ช่วยให้ได้มาซึ่งความรู้ที่ต้องการไม่ว่าเมื่อใด

วิธีแสวงหาวิธีเรียนของผู้เรียนเพื่อให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ นั้น ต้องรู้จักเลือกรื่องที่จะศึกษา หาข้อมูลตรงกับประเด็น เลือกวิธีการหาข้อมูลไม่ว่าจะเป็นการค้นคว้าจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ไม่ว่าจะป็นห้องสมุด หรือคอมพิวเตอร์ แต่ต้องสามารถเขียนเป็นรายงานได้ถูกต้อง ทำให้ผู้เรียนเป็นบุคคลใฝ่เรียน ใฝ่รู้ รักการเรียนรู้ตลอดชีวิต

3.4 ลักษณะของการเรียนรู้ตามสภาพจริง

การเรียนรู้ตามสภาพจริง เป็นการผสมผสานระหว่างการเรียนรู้การสอน และการประเมินผลที่ให้ความสำคัญอย่างมากกับมาตรฐานของคุณภาพสติปัญญา ซึ่งให้ผลที่เรียกว่า ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนตามสภาพจริง (Authentic Student Achievement) การเรียนการสอนตามสภาพจริงเป็นการสอนที่มีเป้าหมายในการรักษาความเป็นอิสระ และส่งเสริมความคิดอย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนพึงพอใจกับการที่จะต้องอยู่ร่วมกันและได้รับประสบการณ์การทำงานร่วมกันในงานทางด้านสติปัญญาที่ซับซ้อน

คณะอนุกรรมการการปฏิรูปการเรียนรู้ในคณะอนุกรรมการปฏิรูปการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2543, หน้า 4) กล่าวถึง ลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนการสอนตามสภาพจริง ไว้ดังนี้

1. การจัดการเรียนการสอนให้มีภาคปฏิบัติในชีวิตจริงสามารถถ่ายโยงไปสู่สถานการณ์ใหม่

2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิด และการปฏิบัติอย่างมีความหมายต่อผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนมุ่งมั่นทำผลงานให้สำเร็จ กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากทดลอง และปฏิบัติด้วยการกำหนดปัญหาที่ท้าทาย ยั่วเย้า และเป็นไปได้ในชีวิตจริง

3. เน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติตามแนวทางของตนเอง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการคิดและปฏิบัติในสิ่งที่ชอบ

4. ส่งเสริมให้นำความรู้จากหลายเนื้อหา และหลายวิชามาประยุกต์ใช้

ราเชน มีศรี (2544, หน้า41-42) กล่าวว่า การเรียนรู้ตามสภาพจริงต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ตามสภาพจริง เพื่อให้การเรียนรู้ เกิดผลกับตัวผู้เรียนให้มากที่สุด ซึ่งถือเป็นลักษณะเฉพาะของการเรียนรู้ตามสภาพจริงไว้ดังนี้

1. สภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ตามสภาพจริง จะต้องทำให้ข้อมูลข่าวสารทั้งหลายมีความหมายมีความสำคัญต่อผู้เรียนในการกระทำดังกล่าว สภาพแวดล้อมที่การเรียนรู้เกิดขึ้นนั้น จะต้องมีความหมายด้วยเหตุใดผู้เรียนต้องเรียนรู้การแก้ปัญหาที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองเลย ในขณะที่มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการเขียน การอ่านในวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ และวิชาอื่นๆ อะไรคือสิ่งจำเป็นต้องเข้าไปผสมผสานกับความรู้เดิมของผู้เรียนกับสิ่งที่เขาได้เรียนในโรงเรียน

Vygotsky (1986) ได้กล่าวโดยสรุปว่า การเตรียมผู้เรียนให้ผู้เรียนแบบค่อยเป็นค่อยไปจะช่วยให้ผู้เรียนได้เมื่อผู้เรียนต้องการความช่วยเหลือ และให้ผู้เรียนทำงานอย่างอิสระได้เมื่อพวกเขาสามารถทำภารกิจบางอย่างได้สำเร็จด้วยตนเอง สภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ตามสภาพจริงนั้นจะต้องผสมผสานความค่อยเป็นค่อยไป เพื่อเลื่อนระดับพัฒนาการของผู้เรียน ผู้สอนจะต้องให้ข้อมูลสะท้อนกลับผ่านการประเมินตามสภาพจริง

Brown Collins and Duguild (1989) กล่าวว่า วิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด คือ การฝึกจนชำนาญ โดยพวกเขาได้นำหลักการดังกล่าวไปใช้ในโรงเรียน เช่น นำระบบการค้ามาใช้ในโรงเรียน โดยให้ผู้เรียนเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญที่เป็นวิทยากร หากมีปัญหาคือ ผู้เรียนจะได้ถามจากผู้เชี่ยวชาญ

Gordon (2001) กล่าวว่า ลักษณะการเรียนการสอนตามสภาพจริง คือ การสอนที่เน้นสถานการณ์ และปัญหาในโลกที่แท้จริง เป็นห้องเรียนตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ และมีการประเมินศักยภาพ (performance assessesment) โดยนำเสนอลักษณะของการเรียนรู้ตามสภาพจริงไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้ตามสภาพจริงต้องการให้ผู้เรียนแก้ปัญหาอย่างกระตือรือร้น เนื่องจากชีวิตจริงเกี่ยวข้องกับปัญหาต่างๆ ที่จะต้องแก้ไขตัดสินใจ เหตุการณ์ในชีวิตจริงเป็นความคิดรวบยอด ต้องทำความเข้าใจ และเป็นผลงานที่ต้องผลิต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวธรรมดา เช่น การคิดว่าจะรับประทานอาหารอะไรเป็นอาหารเช้า หรือเรื่องราวที่ซับซ้อน เช่น การคิดหาวิธีการที่จะลดจำนวนประชากรในชุมชน ซึ่งเหตุการณ์ในชีวิตจริงต้องตัดสินใจและกระทำในสิ่งที่ให้ผลเป็นรูปธรรม

2. ในสถานการณ์ของการเรียนรู้ตามสภาพจริง บุคคลจะต้องทำงานด้วยกัน ผู้เรียนจะเคลื่อนที่ไปเรื่อยๆ พุดกับคนอื่นๆ มีส่วนร่วมในกิจกรรมทั้งกายภาพและสมอง ต้องเสาะแสวงหาแหล่งทรัพยากรที่ช่วยแก้ปัญหา ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนผู้เรียนด้วยกัน หนังสือ อินเทอร์เน็ต หรือทรัพยากรรอบๆ ตัว ที่ทำให้สามารถแก้ปัญหาได้

3. สถานการณ์การเรียนรู้ตามสภาพจริงที่เกี่ยวข้องกับความรู้ ทักษะ และเจตคติทั้งหมดของบุคคลคนหนึ่ง ในขณะเดียวกัน เหตุการณ์ในชีวิตจริงต้องใช้ทักษะที่จัดระบบแล้วในการจัดการกับแหล่งทรัพยากร เพื่อตัดสินใจว่าจะแก้ปัญหาอย่างไร โดยใช้ความรู้ที่มีอยู่เพื่อสร้างผลลัพธ์ที่สอดคล้องกับความรู้ ทักษะ และเจตคติพัฒนาขึ้นในบริบทของงานจริง

4. การเรียนรู้ตามสภาพจริง เป็นการเรียนรู้ความรู้ที่จำเป็นต่อชีวิต และมีความหมายต่อผู้เรียน แต่ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นไม่จำเป็นที่ทุกๆ องค์ประกอบของงานจะต้องมีสภาพที่เป็นจริง แต่ต้องให้ความหมายกับผู้เรียนในลักษณะที่เชื่อมโยงกับโลกที่เป็นจริงในระดับหนึ่ง เป็นการให้ความสนใจกับทักษะที่เป็นอยู่ในชีวิตจริง เช่น การตัดสินใจ และการแก้ปัญหาที่โยงงานของผู้เรียนเข้ากับประสบการณ์ในชีวิตจริง

5. ในบรรยากาศของการเรียนรู้ตามสภาพจริง กิจกรรมที่จะต้องเชื่อมโยงกันระหว่างความรู้ ทักษะและเจตคติที่ได้เรียนรู้ และสามารถนำไปใช้ได้บริบทหนึ่งและบริบทอื่นๆ หลักสูตรจะไม่มีลักษณะเป็นแท่งแต่จะเป็นเกลียวที่หมุนค้นไป โดยมีแต่ละประสบการณ์ที่ได้สร้างขึ้นก่อนหน้าเป็นฐาน เหมือนกับผู้เรียนค่อยๆ เพิ่มความเข้าใจ และพัฒนาทักษะมากขึ้นเรื่อยๆ

6. ในการเรียนรู้ตามสภาพจริง ผู้เรียนจะต้องแสดงการเรียนรู้ของตนเองสู่สาธารณะ และมักจะใช้มาตรฐานคุณภาพในชีวิตจริงในการตัดสินผลการเรียนรู้ ปัญหาในสภาพจริงจะไม่ใช่คะแนนในแบบทดสอบ แต่เป็นตัวบ่งชี้ที่เป็นจริงที่ผู้เรียนจะต้องรับผิดชอบ เช่น ผู้เรียนเสนอโครงการไปกรรมการของชุมชน และมีการตอบสนองจากคณะกรรมการและอาจจะรับรองโครงการนั้น

สรุปได้ว่า ลักษณะของการเรียนรู้ตามสภาพจริง มีลักษณะสำคัญดังนี้

1. เป็นการสอนที่เน้นสถานการณ์ และปัญหาในโลกที่แท้จริง มีความหมายต่อผู้เรียน แต่ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นไม่จำเป็นที่ทุกๆ องค์ประกอบของงานจะต้องมีสภาพที่เป็นจริง แต่ต้องให้ความหมายกับผู้เรียนในลักษณะที่เชื่อมโยงกับโลกที่เป็นจริงในระดับหนึ่ง เป็นการให้ความสนใจกับทักษะที่เป็นอยู่ในชีวิตจริง
2. เป็นสถานการณ์การเรียนรู้ตามสภาพจริงที่เกี่ยวข้องกับความรู้ ทักษะ และเจตคติในขณะเดียวกัน โดยความรู้ ทักษะและเจตคติถูกพัฒนาขึ้นในบริบทของงานจริง
3. เป็นการจัดการเรียนการสอนให้มีภาคปฏิบัติในชีวิตจริง สามารถถ่ายโยงไปสู่สถานการณ์ใหม่
4. การเรียนรู้ตามสภาพจริงต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อทำให้การเรียนรู้เกิดผลกับตัวผู้เรียน
5. การเรียนรู้ตามสภาพจริงจะต้องผสมผสานความค่อยเป็นค่อยไปเพื่อเลื่อนระดับพัฒนาการของผู้เรียน โดยผู้สอนจะต้องให้ข้อมูลสะท้อนกลับผ่านการประเมินตามสภาพจริง

3.5 กรอบหรือแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง

3.5.1 หลักของการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2554, หน้า 25) ได้กล่าวถึง หลักของการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงว่า ในการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง ผู้สอนควรมีการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากทดลอง อยากปฏิบัติจากบริบทที่เป็นจริงหรือเสมือนจริง โดยให้ผู้เรียนได้สร้างความหมาย ความรู้ จากการจัดระบบ การตีความ และการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตนเอง แทนการทำซ้ำ หรือลอกเลียนแบบผู้อื่น โดยใช้การสืบสอบทางวิชาการที่หลากหลายสาขาและกว้างขวาง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากกว่าการมีความรู้เพียงผิวเผิน แล้วให้ผู้เรียนได้นำสิ่งที่เขาได้มาถ่ายทอดในรูปแบบต่างๆ และสุดท้ายผู้เรียนต้องได้ใช้องค์ความรู้ที่ได้ไปสร้างงานหรือแก้ปัญหาที่มีความหมายต่อชีวิตในโลกแห่งความเป็นจริง

ทิศนา ขมมณี (2557, หน้า 133-136) ได้กล่าวถึง หลักของการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้เรื่องใดๆ ก็ตามย่อมมีความสัมพันธ์กับบริบทของเรื่องนั้นๆ เป็นการเรียนรู้โดยคำนึงถึงบริบทแวดล้อมเป็นการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กับความเป็นจริง จึงสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

2. สภาพการณ์จริง ปัญหาจริง เป็นโลกแห่งความเป็นจริงซึ่งทุกคนต้องเผชิญ ดังนั้น การให้ผู้เรียนได้เผชิญกับสภาพการณ์จริง ปัญหาจริง จึงเป็นโอกาสที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากความเป็นจริง

3. การเรียนรู้ความเป็นจริง ของจริง เป็นการเรียนที่มีความหมายเพราะสามารถนำไปใช้ได้เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน จึงเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความใฝ่รู้อยากเรียนรู้

4. การให้ผู้เรียนเผชิญปัญหาและการแก้ปัญหา จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตจำนวนมาก

ทิสนา แชมมณี (2557, หน้า 137) ยังได้กล่าวถึง ตัวอย่างที่มีผลต่อการเรียนการสอนตามสภาพจริง ไว้ดังนี้

1. ผู้สอนมีการนำผู้เรียนเข้าไปเผชิญสถานการณ์จริง ปัญหาจริง ในบริบทจริง หรือผู้สอนมีการจัดกิจกรรมในห้องเรียนที่จำลองหรือสะท้อนความเป็นจริงให้ผู้เรียนร่วมกันคิดปัญหาหรือเข้าไปสวมบทบาทในสถานการณ์นั้น

2. ผู้เรียนมีการร่วมกันคิดวิเคราะห์ปัญหา แสวงหาความรู้ ข้อมูล และวิธีการต่างจากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย ศึกษาทำความเข้าใจ ความรู้และข้อมูล และนำข้อมูลความรู้ มาใช้ในการตัดสินใจแก้ปัญหา

3. ผู้เรียนมีการตัดสินใจกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อแก้ปัญหาร่วมกัน

4. ผู้เรียนได้รับผลการตัดสินใจและการกระทำของตนเองจากสังคม (ตามเกณฑ์มาตรฐานในชีวิตจริง)

5. ผู้เรียนมีการอภิปราย แลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจ สะท้อนความคิด เกี่ยวกับการเรียนรู้ของตน

6. ผู้สอนมีการวัดและประเมินผล ทั้งทางด้านความรู้ ทักษะและเจตคติ

Gordon (1998, pp. 390-393) กล่าวว่า การเรียนรู้ตามสภาพจริงนั้น ตามหลักการแล้วควรเป็นการเรียนจากบริบท (context) เป็นการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งตามสภาพและบริบทจริง ไม่ดึงเอาเรื่องนั้นออกจากบริบทที่เป็นอยู่ อย่างไรก็ตามในระยะหลังได้มีแนวคิดเพิ่มเติมว่า เราสามารถจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงในห้องเรียนได้ หากสามารถจัดให้กระบวนการเรียนรู้ให้มีองค์ประกอบสำคัญๆ ที่คล้ายคลึง เช่นเดียวกับที่เกิดในสภาพจริง โดยได้วิเคราะห์องค์ประกอบดังกล่าว ได้ดังนี้

1. ในการเรียนรู้ตามสภาพจริง บุคคลมักเผชิญกับปัญหาต่างๆ อยู่เสมอ เล็กบ้าง ใหญ่บ้าง และจะต้องตัดสินใจ และลงมือกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ในการเรียนรู้ตามสภาพจริง จึงต้องมีปัญหา การคิด การตัดสินใจ การกระทำ และผลของการคิดการตัดสินใจ

2. ในการเรียนรู้ตามสภาพจริง เมื่อมีปัญหาที่ต้องตัดสินใจแก้ไข บุคคลจะแสวงหาทางแก้ไขใช้ทรัพยากรหรือสิ่งต่างๆ ที่ตนมีอยู่หรือหามาได้ บุคคลจะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ช่วยตนได้ในทางใดทางหนึ่ง จะใช้ทรัพยากรรอบตัว เช่น หนังสือพิมพ์ โทรศัพท์ ฯลฯ ข้อมูลที่จะนำมาใช้แก้ปัญหาตามสภาพจริง

3. ในการเรียนรู้ตามสภาพจริง บุคคลใช้ความรู้ ทักษะ และเกิดความรู้สึกรู้หรือ พัฒนาเจตคติไปพร้อมๆ กันตามสภาพจริง บุคคลจะดำเนินการจัดการเมื่อเกิดปัญหาใดๆ บุคคล จะต้องคิด ตัดสินใจ โดยใช้ความรู้ที่มีและแสวงหาข้อมูลที่เป็นต่อการตัดสินใจมาใช้และตัดสินใจกระทำ การนั้นๆ จะส่งผลให้เกิดความรู้ ทักษะและเจตคติอื่นๆ ตามมาด้วย ดังนั้นการพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติต่างๆ ตามสภาพจริงจึงเป็นการพัฒนาที่เกิดขึ้นในบริบทตามสภาพจริงนั้นๆ

4. ในการเรียนรู้ตามสภาพจริง บุคคลจะเลือกรับรู้และเรียนเฉพาะสิ่งที่มี ความหมายกับตนเอง ซึ่งมักจะเป็นสิ่งที่บุคคลจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น ทักษะในการเข้าใจผู้อื่น การอยู่ร่วมกับผู้อื่น การแก้ปัญหา การตัดสินใจ เป็นต้น ตามสภาพจริงบุคคลไม่ได้รับรู้หรือเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านเข้ามา

5. ในการเรียนรู้ตามสภาพจริง สิ่งทั้งหลายจะเชื่อมโยงกัน ความรู้ ทักษะ เจตคติ ที่เรียนรู้ในบริบทหนึ่ง จะได้รับการถ่ายโอนไปใช้ในบริบทอื่นๆ และจะได้รับการปรับเปลี่ยนและพัฒนาไปเรื่อยๆ ดังนั้น การเรียนรู้จึงมีลักษณะของการพัฒนาแบบเป็นเกลียว คือ จะมีการพัฒนาจากฐานเดิมเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ

6. ในการเรียนรู้ตามสภาพจริง เมื่อมีบุคคลกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งบุคคลมักจะได้รับข้อมูลย้อนกลับว่าสิ่งที่ตนทำลงไปนั้นดี-ไม่ดี เหมาะ-ไม่เหมาะ จากบุคคลที่เกี่ยวข้องซึ่งข้อมูลดังกล่าวถือได้ว่าเป็นมาตรฐานคุณภาพตามความเป็นจริงในชีวิตจริง (real-life standards of quality)

ดังนั้น หากผู้สอนไม่สามารถที่จะนำผู้เรียนไปเรียนตามสภาพจริงในบริบทจริงได้ ผู้สอนสามารถจัดกระบวนการเรียนรู้ตามสภาพจริงให้เกิดขึ้นในห้องเรียนได้ โดยการจัดสภาพการเรียนรู้ในห้องเรียนให้มีองค์ประกอบของการเรียนรู้เช่นเดียวกันกับที่เกิดขึ้นตามตามสภาพจริง กล่าวคือ ให้ผู้เรียนได้เผชิญปัญหาที่เป็นจริง ได้คิด ได้แสวงหาข้อมูลที่จะใช้ในการตัดสินใจ และได้ตัดสินใจกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยที่ผู้เรียนจะได้รับผลการประเมินการกระทำของตนตาม

มาตรฐานคุณภาพในชีวิตจริง และมีโอกาสที่จะนำการเรียนรู้ทั้งทางด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ ไปใช้ในบริบทอื่นๆ และพัฒนาปรับปรุงต่อไปเรื่อยๆ

3.5.2 บรรยากาศและบทบาทของผู้สอนในการเรียนรู้ตามสภาพจริง

Marra (2001) กล่าวว่า การเรียนรู้ตามสภาพจริงจะต้องทำให้ข้อมูลข่าวสาร มีความหมายต่อผู้เรียนซึ่งในการที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ในลักษณะนี้ได้ บรรยากาศที่เรียนรู้เกิดขึ้น ก็ควรจะมีความหมายด้วย จากการทำกิจกรรม ความคิดรวบยอดและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้อง กันไม่มีใครสามารถเข้าใจอะไรได้อย่างถ่องแท้โดยปราศจากส่วนประกอบ 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ผู้เรียนสร้างความหมายและความรู้ (Construction of Knowledge)
2. ผู้เรียนใช้การสืบสอบทางวิชาการ (Disciplined inquiry)
3. การให้คุณค่านอกเหนือจากห้องเรียน (Value beyond school)

ดังนั้น ครูจะต้องใช้ปัญหาในโลกที่เป็นจริงกระตุ้นให้เกิดการประยุกต์ใช้ทฤษฎี ซึ่งจะให้ความรู้ที่ต้องเรียนรู้อยู่ห่างไกลความเป็นนามธรรม กลายเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ เป็นความคิดที่เกิดขึ้นในสิ่งที่ผู้เรียนเคยรับรู้มาก่อน การสนับสนุนช่วยเหลือของผู้สอนจะเข้ามา มีส่วนช่วย เมื่อผู้เรียนต้องการและต้องอนุญาตให้ผู้เรียนทำงานอย่างอิสระ เมื่อสามารถทำงานนั้น ได้ด้วยตนเองบรรยากาศในการเรียนรู้ตามสภาพจริงจะต้องค่อยๆ นำการสนับสนุนช่วยเหลือ ของผู้สอนออกไป เพื่อให้ผู้เรียนก้าวไปสู่ระดับพัฒนาการต่อไป

สิ่งสำคัญที่จะต้องระลึกไว้เสมอคือว่า ความเป็นสภาพจริง มิได้หมายความว่า ผู้สอนจะต้องนำผู้เรียนไปพิพิธภัณฑสถานเพื่อเรียนศิลปะ แต่เป็นการวางแผนแต่ละบทเรียน ควรจะต้องเพิ่มสภาพจริงในงานที่มอบหมายให้มากที่สุด โรงเรียนควรตั้งเป้าหมายที่จะทำให้ผู้เรียน ได้รับประสบการณ์ที่เป็นจริงในชีวิตจริงให้ได้มากที่สุดเท่าที่เป็นได้

Marra (2001) ได้กล่าวถึง บทบาทผู้สอนว่า ไม่ใช่การสอนตามแนวทางแบบ ตามสบาย (Laissez-Faire Approach) ผู้สอนต้องเป็นผู้ที่มีบทบาทหลักที่ไม่ใช่ผู้ที่นั่งดู หรือไม่ได้ เข้ามามีส่วนร่วมในแนวทางการสร้างความรู้ของผู้เรียน ผู้สอนต้องมีบทบาทหลากหลาย เช่น เป็นผู้ สังเกตการณ์ เป็นผู้ฟัง เป็นสื่อ และต้องสร้างสถานการณ์ที่เรียกว่า ภาวะที่ไม่สมดุลให้เกิดขึ้นใน ความเข้าใจ ของผู้เรียน โดยการตั้งคำถามหรือปัญหา แล้วตามด้วยการอภิปราย ซึ่งเป็นกลยุทธ์ ที่ใช้บ่อยๆ ในห้องเรียนที่ให้ความสำคัญกับทักษะการคิดระดับสูง การเรียนรู้ตามสภาพจริง ผู้เรียน จะไม่เพียงแค่มองงานของตนเองในโรงเรียนว่ามีความสัมพันธ์กับโลกที่เป็นจริงเท่านั้นแต่จะต้อง มองว่าตนเองสามารถประยุกต์ใช้การเรียนรู้ในบริบทของชีวิตได้จริงอีกด้วย การทำงานในชีวิตจริง

ให้เป็นกระบวนการที่ต้องการทักษะและความอดทนต่อความไม่แน่นอนและความซับซ้อน ซึ่งผู้สอนและผู้เรียนจะต้องพัฒนาความสามารถนี้ไปด้วยกัน (Gordon, 2001)

Newmann (2001) ได้กล่าวถึง บทบาทของผู้สอนในการเรียนการสอนตามสภาพจริงผู้สอนต้องมีบทบาทที่หลากหลาย ตลอดทั้งกระบวนการจัดการเรียนการสอน โดยมีบทบาทที่สำคัญดังนี้

1. ผู้สอนต้องมีบทบาทเป็นผู้วางแผน ผู้จัดหาแหล่งทรัพยากร ผู้อำนวยความสะดวก ผู้ประเมินผล ผู้สังเกตการณ์ ผู้ฟัง และเป็นทั้งสื่อการเรียนการสอนด้วย
 2. ผู้สอนจะมีบทบาทสำคัญในการสร้างสถานการณ์ที่เรียกว่า สภาพที่ไม่สมดุลให้เกิดขึ้นในความเข้าใจของผู้เรียน โดยการตั้งคำถามหรือนำเสนอปัญหา แล้วตามด้วยการปฏิบัติงานหรือกิจกรรม และการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดระดับสูงในการเรียนรู้
 3. ผู้สอนต้องเป็นผู้ออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอน และเป็นผู้ให้คำแนะนำ ตั้งแต่ผู้เรียนเริ่มปฏิบัติงานไปจนกระทั่งเสร็จสิ้นกระบวนการ รวมถึงการเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ต้องการ
 4. ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำ คอยให้ความช่วยเหลือผู้เรียนในการพัฒนาทักษะและความรู้ และให้คำแนะนำในการปรับปรุงกลยุทธ์การปฏิบัติงาน หรือการค้นหาแหล่งทรัพยากรที่เหมาะสม บทบาทนี้เปรียบเสมือนกับผู้ฝึกสอนกีฬา คือ ผู้สอนจะคอยอยู่เคียงข้างผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง
 5. ผู้สอนจะร่วมกับผู้เรียนในการสร้างแนวทางหรือเกณฑ์ที่ผู้เรียนสามารถนำไปพิจารณาไตร่ตรองและประเมินผลงาน กระบวนการ และระดับของความเข้าใจของตนเองได้
- การมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และบทบาทของผู้สอนกับผู้เรียน จะมีโครงสร้างในลักษณะที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ในการเรียนรู้ในบริบทที่มีความหมายในการทำงานกลุ่ม ผู้สอนและผู้เรียนจะต้องเชื่อมโยงงานที่ปฏิบัติในห้องเรียนกับสภาพที่เป็นจริง ผลจากการเรียนรู้ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ประสบการณ์ต่างๆ จากความสำเร็จและความล้มเหลวของตนเองซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นบทเรียนในการทำงานในอนาคต นอกจากนี้สิ่งสำคัญที่ควรคำนึงอยู่เสมอ คือ การปฏิบัติงานหรือกิจกรรมต่างๆ ในห้องเรียน ต้องเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้ ทักษะและเจตคติที่สอดคล้องกับสภาพจริง ผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น

หลักการและแนวคิดทฤษฎีของการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่กล่าวมาข้างต้นนั้น สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้และเนื้อหาที่เรียนไปประยุกต์ใช้กับชีวิตจริง โดยผู้สอนจัดกิจกรรม

ที่ให้ผู้เรียนได้เผชิญกับสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง หรือในบริบทเสมือนจริง โดยให้ผู้เรียนร่วมกัน คิดวิเคราะห์ แสวงหาความรู้ ข้อมูล และวิธีการต่างจากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย หรือเข้าไปสวมบทบาทในสถานการณ์นั้น

3.5.3 แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง

นักการศึกษาหลายท่านได้กำหนดขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามสภาพจริง ไว้ดังนี้

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2544, หน้า 38-41) ได้เสนอรูปแบบของการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงว่า เป็นรูปแบบที่จัดกระบวนการเรียนรู้และการประเมินผลดำเนินการไปพร้อมๆ กัน เน้นการพัฒนาผู้เรียนในลักษณะองค์รวม นั่นคือ พัฒนานักเรียนทั้งในด้านความรู้ ความคิด คุณลักษณะที่ดีในการเรียนรู้ การทำงานหรือการเรียนรู้ร่วมกับบุคคลอื่น และการคิด สร้างสรรค์งาน มีขั้นตอนการดำเนินการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ขั้นทบทวนความรู้พื้นฐาน

เป็นขั้นตอนที่ครูจัดกิจกรรมหรือจัดสถานการณ์ให้นักเรียนได้ตรวจสอบความรู้พื้นฐานหรือความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ที่ได้เรียนมาก่อน เพื่อที่จะเตรียมความพร้อมของนักเรียนที่จะเรียนรู้เนื้อหาใหม่ หรือเพื่อที่จะให้เกิดการเชื่อมโยงเนื้อหาหรือความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ ที่เคยเรียนรู้มาก่อนกับเนื้อหาหรือความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์

2. ขั้นฝึกกระบวนการคิด

เป็นขั้นตอนที่เสริมสร้างการเรียนรู้ในเนื้อหาหรือความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ใหม่ ซึ่งได้กำหนดเป็น 3 กระบวนการ คือ

2.1 การสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์

เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนควรจะต้องดำเนินการในช่วงแรก เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความคิดรวบยอดในเรื่องนั้นเป็นเบื้องต้น ลักษณะกิจกรรมจะประกอบด้วย การสังเกต การจำแนกความแตกต่าง การหาลักษณะร่วม การระบุความคิดรวบยอด และการทดสอบหรือนำไปใช้

2.2 การฝึกทักษะการคำนวณ

เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่จัดดำเนินการต่อจากกระบวนการสร้างความคิด รวบยอด เป็นกระบวนการฝึกคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ (Operate) ซึ่งอาจจะเป็นในคาบการสอนเดียวกันกับกระบวนการสร้างความคิดรวบยอด หรืออาจจะเป็นคาบการสอนต่อไป ขั้นตอนสำคัญในกระบวนการนี้ ก็คือ

1. ขั้นสรุปหลักการหรือวิธีคิด
2. ขั้นเสนอวิธีคิดตามหลักการที่กำหนด
3. ขั้นคิดคำนวณหาคำตอบ

2.3 การฝึกทักษะการแก้โจทย์ปัญหา

1. ขั้นวิเคราะห์โจทย์ปัญหา
2. ขั้นค้นหาทางเลือกหรือวางแผน
3. ขั้นคิดคำนวณหาคำตอบ
4. ขั้นตรวจสอบคำตอบ

3. ขั้นสรุปและนำไปประยุกต์ใช้

เป็นขั้นที่ครูผู้สอนฝึกให้นักเรียนสรุปองค์ความรู้ในเนื้อหา (ย่อย) ที่ได้เรียนรู้ และนำความรู้ที่ได้ไปคิดสร้างสรรค์งานด้วยตนเอง เป็นขั้นตอนที่มุ่งหวังให้นักเรียนได้ฝึกคิดอย่างสร้างสรรค์ (Creative Assessment)

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2548, หน้า 38-43) ได้เสนอรูปแบบของการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง ไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 กระตุ้นประสบการณ์เดิมของผู้เรียน

ใช้กระบวนการกลุ่มในการจัดกิจกรรม อาจใช้ใบชี้แจงการปฏิบัติการรวมในการรวบรวมประสบการณ์เดิมของผู้เรียน หรือให้ผู้เรียนร่วมกันหาวิธีการที่จะนำเสนอประสบการณ์ของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม

ขั้นที่ 2 ผู้เรียนให้เหตุผลและสะท้อนความคิด

การให้เหตุผลสะท้อนความคิด อภิปรายหรือแสดงความคิดเห็น โดยการให้ผู้รับการฝึกอบรมรวมกันเป็นกลุ่มเล็ก 5-6 คน เพื่อให้ได้แสดงความคิดเห็นได้อย่างหลากหลาย และมีส่วนร่วมได้ดี เมื่อได้ความคิดเห็นแต่ละคนแล้วให้แต่ละกลุ่มนำไปสรุปในกลุ่มใหญ่อีกครั้ง

ขั้นที่ 3 สรุปความคิดรวบยอดที่ได้จากการสะท้อนความคิดเห็น

ผู้เรียนได้เรียนรู้ เกิดได้หลายทาง เช่น จากการบรรยายของผู้สอน การมอบหมายให้อ่านจากเอกสาร ตำราหรือได้จากการสะท้อนความคิดเห็นและการอภิปราย โดยผู้สอนอาจจะสรุปความคิดรวบยอดให้จากการอภิปรายและการนำเสนอของผู้เรียน

ขั้นที่ 4 นำความรู้ไปทดลองฝึกปฏิบัติในสถานการณ์ใหม่

จัดกิจกรรมให้ผู้รับการฝึกอบรม ได้ทดลองใช้ความคิดรวบยอดที่ได้จากการสะท้อนความคิดในสถานการณ์ใหม่ที่ผู้สอน เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทดลองปฏิบัติอย่างจริงจัง ซึ่งผู้เข้ารับการฝึกอบรมจะได้ใช้ความรู้ใหม่อย่างจริงจัง และได้ฝึกทักษะจากการทดลอง

ขั้นที่ 5 ให้เหตุผลและสะท้อนความคิดสิ่งที่ได้จากการทดลองฝึกปฏิบัติ

ให้ผู้เรียนรวมกันเป็นกลุ่มเล็ก ให้เหตุผล สะท้อนความคิดสิ่งที่ได้จากการทดลองฝึกปฏิบัติแล้วนำเสนอในกลุ่มใหญ่อีกครั้ง

ขั้นที่ 6 สรุปความคิดรวบยอดจากการทดลองฝึกปฏิบัติ

ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปความคิดรวบยอดที่ได้จากการทดลองฝึกปฏิบัติ ซึ่งเป็นองค์ความรู้หรือประสบการณ์ที่จะนำไปใช้ในการปฏิบัติจริง

ขั้นที่ 7 วางแผนประยุกต์ใช้แนวคิดที่ได้ไปสู่การปฏิบัติงานจริง ให้ผู้เรียนร่วมกันวางแผนประยุกต์ใช้แนวคิดที่ได้ไปสู่การปฏิบัติงานจริง

ขั้นที่ 8 ประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ในสถานการณ์จริง

ให้ผู้เรียนนำความคิดรวบยอดที่ได้จากการทดลองปฏิบัติที่ผ่านการให้เหตุผล และสะท้อนความคิดสิ่งที่ได้จากการทดลองฝึกปฏิบัติแล้ว ไปดำเนินการปฏิบัติตามแผนการปฏิบัติงานที่กำหนดไว้ในสถานการณ์จริง

Herrington, J. and Over, R. (2000) ได้เสนอรูปแบบของการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 มีการจัดเตรียมบริบทต่างๆ ตามสภาพจริงที่จะสะท้อนให้เห็นถึงวิธีการเสาะแสวงหา ความรู้ที่จะนำไปใช้ในชีวิตจริง

ขั้นที่ 2 จัดกิจกรรมตามสภาพจริงอย่างหลากหลาย

ขั้นที่ 3 กำหนดวิธีการที่จะสามารถลงมือปฏิบัติจริงอย่างชำนาญ ในสถานการณ์ที่มีการจำลองขึ้นมา

ขั้นที่ 4 กำหนดบทบาท สถานการณ์จริงและมุมมองต่างๆ อย่างหลากหลาย

ขั้นที่ 5 สนับสนุนกิจกรรมตามสภาพจริงในการสร้างองค์ความรู้ร่วมกัน

ขั้นที่ 6 มีการส่งเสริมการปฏิบัติจริง ที่สะท้อนมาจากแนวคิดที่ได้

ขั้นที่ 7 ส่งเสริมให้มีการเชื่อมโยงความรู้กับสถานการณ์จริงให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 8 ครูผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างกระตือรือร้น

ขั้นที่ 9 จัดให้มีการประเมินตามสภาพจริงมีการบูรณาการวัดและประเมิน
อย่างหลากหลาย

ตาราง 3 แสดงการสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงตามแนวคิดของนักการศึกษา	ผลการสังเคราะห์		
สำนักงานเลขาธิการสภา การศึกษา (2544)	ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2548)	Herrington, J. and Over, R. (2000)	ผลการสังเคราะห์ ขั้นตอนการจัดการ เรียนรู้ตามสภาพจริง
1. ขั้นทบทวนความรู้พื้นฐาน เป็นขั้นตอนที่ครูจัดกิจกรรม หรือจัดสถานการณ์ให้ นักเรียนได้ตรวจสอบความรู้ พื้นฐาน หรือความคิด รวบยอดทางคณิตศาสตร์ที่ ได้เรียนมาก่อน เพื่อที่จะ เตรียมความพร้อมของ นักเรียนที่จะเรียนรู้เนื้อหา ใหม่ หรือเพื่อที่จะให้เกิดการ เชื่อมโยงเนื้อหาหรือ ความคิดรวบยอดทาง คณิตศาสตร์ที่เคยเรียนรู้มา ก่อนกับเนื้อหาหรือความคิด รวบยอดทางคณิตศาสตร์	ขั้นที่ 1 กระตุ้นประสบการณ์ เดิมของผู้เรียนให้ กระบวนการกลุ่มในการจัด กิจกรรม อาจใช้ใบชี้แจง การปฏิบัติกิจกรรมในการ รวบรวมประสบการณ์เดิม ของผู้เรียน หรือให้ผู้เรียน ร่วมกันหาวิธีการที่จะ นำเสนอประสบการณ์ของ สมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม	ขั้นที่ 1 มีการจัดเตรียม บริบทต่างๆ ตามสภาพ จริงที่จะสะท้อนให้เห็น ถึงวิธีการเสาะแสวงหา ความรู้ที่จะนำไปใช้ใน ชีวิตจริง	ขั้นที่ 1 ขั้นทบทวนความรู้เดิม (Elicitation) เป็นขั้นสร้าง หรือกระตุ้นความสนใจ ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียน ย้อนกลับไปคิดถึงสิ่งที่ ศึกษาผ่านมาแล้ว หรือสิ่ง ที่มีประสบการณ์ผ่าน มาแล้ว โดยผู้สอนนำ ผู้เรียนเข้าสู่เนื้อหาของ บทเรียน เพื่อเตรียมความ พร้อมในการรับเนื้อหา ใหม่ โดยใช้เทคนิควิธีการ ที่หลากหลาย ได้แก่ การสนทนาซักถาม การตอบคำถาม การเล่า ประสบการณ์ การใช้สื่อ วีดิทัศน์ และ ภาพประกอบ

ตาราง 3 (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงตามแนวคิดของนักการศึกษา			ผลการสังเคราะห์
สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2544)	ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2548)	Herrington, J. and Over, R. (2000)	ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง
2. ขั้นฝึกกระบวนการคิด เป็นขั้นตอนที่เสริมสร้างการเรียนรู้ในเนื้อหา หรือความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ใหม่ ซึ่งได้กำหนดเป็น 3 กระบวนการ	ขั้นที่ 2 ผู้เรียนให้เหตุผล และสะท้อนความคิด การให้เหตุผลสะท้อนความคิด อภิปรายหรือแสดงความคิดเห็น โดยการให้ผู้รับการฝึกอบรม	ขั้นที่ 2 จัดกิจกรรมตามสภาพจริงอย่างหลากหลาย	ขั้นที่ 2 ขั้นรับความรู้ใหม่ (Explanation and Practice) เป็นขั้นสร้างประสบการณ์การเรียนรู้
2.1 การสร้างความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนควรจะต้องดำเนินการในช่วงแรก เพื่อให้นักเรียนได้มีความคิดรวบยอดในเรื่องนั้น	รวมกันเป็นกลุ่มเล็ก 5-6 คน เพื่อให้ได้แสดงความคิดเห็นได้อย่างหลากหลาย และมีส่วนร่วมได้ดี เมื่อได้ความคิดเห็นแต่ละคนแล้ว ให้แต่ละกลุ่มนำไปสรุปในกลุ่มใหญ่อีกครั้ง	ขั้นที่ 3 กำหนดวิธีการที่จะสามารถลงมือปฏิบัติจริงอย่างชำนาญในสถานการณ์ที่มี การจำลองขึ้นมา	ประสบการณ์การเรียนรู้ เสริมสร้างความรู้ใหม่ให้กับผู้เรียน ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติจริงอย่างชำนาญ ก่อนที่ผู้เรียนจะไปเผชิญกับสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง หรือในบริบทเสมือนจริงที่ผู้สอนกำหนดไว้ จากนั้นผู้สอนและผู้เรียนสรุปความคิดรวบยอดใหม่พร้อมกัน โดยเชื่อมโยงเนื้อหาใหม่กับประสบการณ์หรือความรู้เดิมของผู้เรียน

ตาราง 3 (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงตามแนวคิดของนักการศึกษา			ผลการสังเคราะห์
สำนักงานเลขาธิการ สภาการศึกษา (2544)	ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2548)	Herrington, J. and Over, R. (2000)	ขั้นตอนการจัดการ เรียนรู้ตามสภาพจริง
3. ขั้นสรุปและนำไป ประยุกต์ใช้ เป็นขั้นที่ ครูผู้สอนฝึกให้นักเรียน สรุปองค์ความรู้ในเนื้อหา (ย่อย) ที่ได้เรียนรู้ และนำ ความรู้ที่ได้ไปคิด สร้างสรรค์งานด้วยตนเอง เป็นขั้นตอนที่มุ่งหวังให้ นักเรียนได้ฝึกคิดอย่าง สร้างสรรค์ (Creative Assessment) ฝึกปฏิบัติ ซึ่งเป็นองค์ความรู้ หรือ ประสบการณ์ที่จะนำไปใช้ ในการปฏิบัติจริง	ขั้นที่ 4 นำความรู้ไป ทดลอง ฝึกปฏิบัติใน สถานการณ์ใหม่ จัดกิจกรรมให้ผู้รับการฝึก อบรมได้ทดลองใช้ความคิด รวบยอดที่ได้จาก การสะท้อนความคิดใน สถานการณ์ใหม่ที่ผู้สอน เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ ทดลองปฏิบัติอย่างจริงจัง ซึ่งผู้เข้ารับการฝึกอบรม จะได้ใช้ความรู้ใหม่ อย่างจริงจัง และได้ฝึก ทักษะจากการทดลอง	ขั้นที่ 4 กำหนด บทบาท สถานการณ์ จริงและมุมมองต่างๆ อย่างหลากหลาย ขั้นที่ 5 สนับสนุน กิจกรรมตามสภาพ จริงในการสร้างองค์ ความรู้ร่วมกัน ขั้นที่ 6 มีการส่งเสริม ปฏิบัติจริงที่สะท้อน มาจากแนวคิดที่ได้	ขั้นที่ 3 ขั้นเผชิญ สถานการณ์จริง (Authentic Execution) เป็นขั้นที่ผู้เรียนปฏิบัติ ทักษะในสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง หรือ ในบริบทเสมือนจริงที่ ผู้สอนกำหนดไว้โดย ผู้สอนประเมินผู้เรียน จากการผลงาน ปฏิบัติ กิจกรรม มีการให้เหตุผล สะท้อนความคิดจาก การได้ทดลองฝึกปฏิบัติ
	ขั้นที่ 5 ให้เหตุผลและ สะท้อนความคิดสิ่งที่ได้ จากการทดลองฝึกปฏิบัติ ให้ผู้เรียนรวมกันเป็นกลุ่ม เล็กให้เหตุผลสะท้อน ความคิดสิ่งที่ได้จาก การทดลองฝึกปฏิบัติแล้ว นำผลนำเสนอในกลุ่มใหญ่ อีกครั้ง		

ตาราง 3 (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงตามแนวคิดของนักการศึกษา			ผลการสังเคราะห์
สำนักงานเลขาธิการ สภาการศึกษา (2544)	ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2548)	Herrington, J. and Over, R. (2000)	ขั้นตอนการจัดการ เรียนรู้ตามสภาพจริง
	ขั้นที่ 6 สรุปความคิด รวบยอดจากการทดลอง ฝึกปฏิบัติ ให้ผู้เรียนแต่ละ กลุ่มร่วมกันสรุปความคิด รวบยอดที่ได้จาก การทดลองฝึกปฏิบัติ ซึ่ง เป็นองค์ความรู้หรือ ประสบการณ์ที่จะนำไปใช้ ในการปฏิบัติจริง	ขั้นที่ 7 ส่งเสริมให้มี การเชื่อมโยงความรู้กับ สถานการณ์จริงให้ มีความอย่างชัดเจน มากยิ่งขึ้น	ขั้นที่ 4 ขั้นวัดและ ประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) เป็นขั้นที่ ผู้สอนวัดและประเมิน ผู้เรียนตาม
	ขั้นที่ 7 วางแผนประยุกต์ใช้ แนวคิดที่ได้ไปสู่การปฏิบัติ งานจริง ให้ผู้เรียนร่วมกัน วางแผนประยุกต์ใช้ แนวคิดที่ได้ไปสู่การ ปฏิบัติงานจริง	ขั้นที่ 8 ครูผู้สอนจัด กิจกรรมให้ผู้เรียนได้ ฝึกปฏิบัติอย่าง กระตือรือร้น	ผู้เรียนตาม สภาพจริง หลังการปฏิบัติ กิจกรรมด้วยวิธีที่ หลากหลาย เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ แบบสอบถาม การทดสอบวัด ความสามารถ
	ขั้นที่ 8 ประยุกต์ใช้ความรู้ ที่ได้จากการเรียนรู้ใน สถานการณ์จริง ให้ผู้เรียน นำความคิดรวบยอดที่ได้ จากการทดลองปฏิบัติที่ ผ่านการให้เหตุผล และ สะท้อน ความคิดสิ่งที่ได้ จากการทดลองฝึกปฏิบัติ แล้ว ไปดำเนินการปฏิบัติ ตามแผนการปฏิบัติ งานที่กำหนดไว้ใน สถานการณ์จริง	ขั้นที่ 9 จัดให้มี การประเมินตาม สภาพจริง มีการบูรณาการวัดและ ประเมินอย่าง หลากหลาย	

จากหลักการ แนวคิด และทฤษฎี ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้ตามสภาพจริงดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการเข้าไปเผชิญสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง หรือในบริบทเสมือนจริงโดยเชื่อมโยงประสบการณ์ การเรียนรู้และเนื้อหาที่เรียนไปประยุกต์ใช้กับชีวิตจริง

จากองค์ประกอบดังกล่าว เมื่อวิเคราะห์ตามขั้นตอนการเรียนรู้ที่ได้สรุปไว้ข้างต้นแล้วสรุปเป็นขั้นตอนการเรียนรู้ตามสภาพจริงได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นทวนความรู้เดิม (Elicitation) เป็นขั้นสร้างหรือกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนย้อนกลับไปคิดถึงสิ่งที่ศึกษาหรือสิ่งที่มีประสบการณ์ผ่านมาแล้ว โดยผู้สอนนำผู้เรียนเข้าสู่เนื้อหาของบทเรียนเพื่อเตรียมความพร้อมในการรับเนื้อหาใหม่โดยใช้เทคนิควิธีการที่หลากหลาย ได้แก่ การสนทนาซักถาม การตอบคำถาม การเล่าประสบการณ์ การใช้สื่อวีดิทัศน์ และภาพประกอบ

ขั้นที่ 2 ขั้นรับความรู้ใหม่ (Explanation and Practice) เป็นขั้นสร้างประสบการณ์การเรียนรู้เสริมสร้างความรู้ใหม่ให้กับผู้เรียน ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติจริงอย่างชำนาญ ก่อนที่ผู้เรียนจะไปเผชิญกับสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง หรือในบริบทเสมือนจริงที่ผู้สอนกำหนดไว้ จากนั้นผู้สอนและผู้เรียนสรุปความคิดรวบยอดใหม่พร้อมกันโดยเชื่อมโยงเนื้อหาใหม่กับประสบการณ์หรือความรู้เดิมของผู้เรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นเผชิญสถานการณ์จริง (Authentic Execution) เป็นขั้นที่ผู้เรียนปฏิบัติทักษะในสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง หรือในบริบทเสมือนจริงที่ผู้สอนกำหนดไว้ โดยผู้สอนประเมินผู้เรียนจากการผลงาน ปฏิบัติกิจกรรม มีการให้เหตุผลสะท้อนความคิดจากการได้ทดลองฝึกปฏิบัติ

ขั้นที่ 4 ขั้นวัดและประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) เป็นขั้นที่ผู้สอนวัดและประเมินผู้เรียนตามสภาพจริง หลังการปฏิบัติกิจกรรมด้วยวิธีที่หลากหลาย เช่นการสังเกต การสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบทดสอบวัดความสามารถ

4. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4.1 ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ให้ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ดังต่อไปนี้

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2542, หน้า 36-38) กล่าวว่า ความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา กฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ คำศัพท์ แต่เพียงอย่างเดียวนั้น ไม่สามารถทำให้นักเรียนมีการสื่อสารที่แท้จริงได้ ทั้งนี้ เป็นเพราะว่า การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นไม่ได้อาศัยความรู้ความเข้าใจในเรื่องตัว

เนื้อหาเพียง อย่างเดียว แต่นักเรียนต้องเข้าใจถึงสถานการณ์ในการใช้ภาษา หน้าที่ในการใช้ภาษา ให้เหมาะสม ตามกาลเทศะและเป็นที่ยอมรับของสังคมด้วย ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสมนั้น ประกอบด้วย

1. ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ (Linguistic or grammatical competence) นักเรียนจะต้องมีความเชี่ยวชาญด้านกฎเกณฑ์ของภาษา คำศัพท์ รูปประโยค การออกเสียง การสะกดคำ ทั้งที่เป็นภาษาพูด (Verbal) และที่ไม่เป็นภาษาพูด (Nonverbal)

2. ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic competence) นักเรียนจะต้องแยกแยะภาษาที่ใช้ในสังคมที่แตกต่างกันได้ว่า เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ ใครพูดกับใคร ระดับเสียงแบบใด เช่น นักเรียนคนหนึ่งเมื่อพูดกับเพื่อนก็ใช้ภาษาแบบหนึ่ง แต่เมื่อพูดกับครู ภาษาที่ใช้ก็จะเปลี่ยนไป เป็นต้น

3. ความสามารถด้านการสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse competence) เป็นความสามารถในการที่จะรวม และตีความรูปประโยคและความหมาย เพื่อให้ได้ใจความ โดยรวมของข้อความที่ พูดหรือเขียน ความสามารถด้านนี้ประกอบด้วยกฎเกณฑ์ 2 ส่วน คือ

3.1 การสัมพันธ์ของข้อความระดับประโยค (Cohesion) ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงข้อความตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ โดยใช้เครื่องมือสัมพันธ์ของข้อความในระดับประโยค (Cohesion devices) ต่างๆ เช่น การใช้คำสรรพนาม การใช้คำเชื่อม (Transition Words) หรือ การใช้โครงสร้างประโยคคู่ขนาน (Parallel structure)

3.2 การสัมพันธ์ของข้อความระดับในระดับสูงกว่าประโยค (Coherence) ซึ่งเป็นการเรียบเรียง จัดการกับความหมายของข้อความทั้งหมด เช่น การซ้ำคำ (Repetition) ความสัมพันธ์กลมกลืน (Consistency) และความสอดคล้องกันของความคิด (Relevance of ideas)

4. ความสามารถทางด้านกลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic competence or strategic competence) นักเรียนจะต้องสามารถใช้กลวิธีต่าง ๆ นานา เพื่อให้การสื่อสารของตนเอง ประสบความสำเร็จ ในกรณีที่ไม่มีความรู้ความสามารถทางภาษาอย่างเพียงพอ อาจต้องใช้ภาษาท่าทางประกอบการพูด การขยายความด้วยคำศัพท์อื่นๆ แทนคำศัพท์ที่ไม่รู้ ก็ถือว่านักเรียนมีความสามารถทางด้านกลวิธีในการสื่อความหมายแล้ว

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2548, หน้า 30) กล่าวว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ รวมทั้งมี

ความสามารถที่จะแสดงออกทางความคิดได้อย่างหลากหลาย สามารถเสนอข้อคิดเห็น หรือให้คำตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถอธิบายความรู้สึกนึกคิดอย่างชัดเจน มีความสามารถในการใช้ถ้อยคำ วลี หรือประโยคได้อย่างคล่องแคล่ว

ศิริกาญจน์ ศรีเคลือบ (2550 อ้างถึงใน นิภาวรรณ พุทธสงกรานต์ และคณะ, 2550, หน้า14-15) ให้คำจำกัดความของความสามารถทางภาษาว่า ความสามารถทางภาษา เป็นการใช้ภาษาในการสื่อสารความหมายให้ผู้อื่นได้เข้าใจ และสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ ตลอดจนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม

Chomsky (1965, p.57) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสารของมนุษย์ หมายถึง ความสามารถทางภาษา Linguistic competence เป็นการรับรู้ภาษาแม่ที่เกิดภายในอย่างอัตโนมัติ ผ่านกระบวนการซับซ้อนเพื่อผลิตภาษาออกมา และความสามารถในการแสดงออกทางภาษา เรียกว่า Linguistic performance คือการนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในการแสดงออกจริง เช่น การสื่อสาร

Valette (1977, p.120) กล่าวว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ว่ามิใช่เพียงแต่การออกเสียงคำพูดออกเสียงสูงต่ำในประโยค หากจะต้องทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และยังคงมีการเลือกใช้สำนวนภาษาพูดที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย

Bachman (1990, p.82) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสาร หมายถึง การนำภาษาไปใช้ได้จริง โดยผู้ใช้ภาษาต้องมีความรู้เกี่ยวกับระบบเสียง หรือความสามารถในการออกเสียง (Phonology) ระบบคำ (Morphology) และระบบโครงสร้างทางภาษา (Syntax) และเลือกใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบริบททางสังคมและการใช้ภาษา

Littlewood (1990, pp.1-7) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาขั้นสูงในการสื่อสารได้อย่างอัตโนมัติ ถูกต้อง นอกจากนั้นยังต้องมีความเข้าใจในองค์ประกอบระบบการสื่อสาร และสามารถใช้กลวิธีต่างๆ ในการสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหน้าที่ของภาษาเหมาะสมกับสถานการณ์

Savignon (1999, pp.35-45) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสาร หมายถึง การใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และโครงสร้างของภาษา ดังนี้

1. การใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ เป็นที่ยอมรับในสังคมและถูกต้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2. การผูกประโยคให้ถูกต้องและเหมาะสมตามลำดับความสำคัญของเนื้อหาที่
ต้องการ เน้นและโครงสร้างของไวยากรณ์

3. การใช้กลวิธีต่างๆ ในการสื่อสารเพื่อให้ผู้รับสารเกิดความเข้าใจมากขึ้น เช่น
น้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง เป็นต้น

จากรายละเอียดข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
หมายถึง การใช้ภาษาสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่าง
มีประสิทธิภาพ โดยมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา เข้าใจในเนื้อหา กฎเกณฑ์ ไวยากรณ์
คำศัพท์และเลือกใช้คำศัพท์ สำนวนภาษา เหมาะสมกับสถานการณ์ เป็นที่ยอมรับในสังคมและ
ถูกต้อง ตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

4.2 องค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การศึกษาหลายท่านได้เสนอองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

สมิตรา อังวัฒนกุล (2539, หน้า 108-109) กล่าวว่า องค์ประกอบของความสามารถ
ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้

1. ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาหรือไวยากรณ์ (Linguistic or grammatical
competence) ได้แก่ การใช้ทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยมีองค์ประกอบทางภาษา คือ
เสียง ศัพท์ โครงสร้างเป็นแกนในการสื่อความหมาย การใช้ทักษะทั้ง 4 นั้น จะต้องเริ่มจากระดับ
เริ่มต้น ไปจนถึงขั้นสูงสุดที่สามารถใช้ภาษาได้ในระดับเดียวกับเจ้าของภาษา

2. ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic competence) คือ
ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามระเบียบปฏิบัติของสังคม โดยสามารถ
เลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ต่างๆ ได้ เช่น รู้ว่าจะต้องใช้ภาษาที่เป็น
ทางการหรือไม่เป็นทางการ เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse competence) คือ
มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์
และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้ถูกต้อง มีความเข้าใจ
และทำนายความข้างหน้าที่เกี่ยวกับรูปลักษณะของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบท (Context) ได้ถูกต้อง

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic competence of
strategic competence) คือ มีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้
กริยา ท่าทาง สีหน้า น้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย การใช้กลวิธีนี้เป็นการแสดงออก
ทั้งในทางคำพูด (Verbal) และไม่ใช้คำพูด (Non-verbal)

Bachman (1990, p.74) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยสรุปดังนี้

1. ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา (Organizational knowledge) หมายถึง ความรู้ในด้านไวยากรณ์ ความหมายของคำ การสร้างประโยคที่ถูกต้อง รวมไปถึงการผูกประโยคด้วยวิธีการตามหลักภาษา การใช้สำนวนโวหาร และความรู้เกี่ยวกับการออกเสียง

2. ความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Pragmatic knowledge) หมายถึง ความรู้ของผู้ใช้ภาษา (Language user) ต่อบริบทในการสื่อสาร ซึ่งได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับความหมาย และเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร การใช้ภาษาได้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการสื่อสารในลักษณะต่างๆ เช่น ใช้ภาษาเพื่อสื่อความรู้ความคิด ใช้ภาษาเพื่อกระทำกิจกรรมต่างๆ ให้สำเร็จตามความประสงค์ ใช้ภาษาเพื่อหาความรู้ให้กับตนเอง ถ่ายทอดความรู้และแสดงจินตนาการ เช่น การเล่าเรื่อง เปรียบเทียบ หรือสร้างบทประพันธ์

3. ความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์และสังคม (Sociolinguistic knowledge) หมายถึง การใช้ภาษาได้เหมาะสมตามสถานการณ์และเป็นที่ยอมรับของสังคมและถูกต้องตามวัฒนธรรม ความรู้ด้านนี้จะสัมพันธ์กับการรู้จักภาษาที่หลากหลายตามสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม เช่น การรู้ภาษาถิ่น (Dialect) และเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับท้องถิ่น การเลือกใช้ระดับภาษาที่เหมาะสมกับบุคคลที่สนทนาด้วย การใช้ลีลาท่าทางที่เหมาะสมเพื่อสื่อความหมายได้ถูกต้อง นอกจากนั้นยังสัมพันธ์กับการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

Williams (1994, pp.18-21) เสนอว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ควรประกอบด้วย ความรู้ 4 ประการ คือ

1. กฎเกณฑ์ทางด้านกลไกของภาษา (Mechanical rules) กล่าวคือ ให้ความรู้เรื่องไวยากรณ์ ภาษา และสามารถบอกได้ว่าคำหรือประโยคที่พูดนั้นถูกหรือผิดไวยากรณ์

2. กฎเกณฑ์ทางด้านความหมาย (Meaningful rules) กฎนี้จะสัมพันธ์กับคำพูด และสถานการณ์ต่างๆ ผู้ใช้ภาษาควรเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกความหมาย ไม่เช่นนั้นแล้วจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้

3. กฎเกณฑ์เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆ (Personal relationship rules) หมายถึง ผู้ส่งสารสามารถพูดหรือส่งสารด้วยวิธีและระดับของภาษาที่เหมาะสมกับผู้รับสาร โดยดูจากการยอมรับของสังคมเป็นเกณฑ์

4. การยอมรับลักษณะที่ไม่ใช่ภาษา (Non-linguistic conventions) หมายถึง การเคลื่อนไหวร่างกายในขณะที่พูด เช่น ท่าทาง สีหน้า และวางตนได้เหมาะสม

4.3 หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาทุกภาษาจะมีธรรมชาติของการเรียนรู้ที่เหมือนกัน คือ เริ่มจากการฟังและการพูด แล้วนำไปสู่การอ่านและการเขียนตามลำดับ ครูผู้สอนควรมีความรู้และความสามารถในการจัดการเรียนการสอนเพื่อฝึกทักษะทางภาษาให้แก่นักเรียนได้อย่างสอดคล้องกับระดับความสามารถและศักยภาพของนักเรียน ดังนี้

1. ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนรูปแบบภาษาที่เรียนจะใช้ได้ในสถานการณ์ที่มีความหมาย ครูต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายของการเรียน การฝึกการใช้ภาษาเพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่เมื่อเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้เพิ่มขึ้น สามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ
2. จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) คือใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ประกอบด้วยกริยาทำทาง ที่ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง
3. ฝึกสมรรถภาพด้านการสื่อสาร (Communicative Competence) คือ ผู้เรียนทำกิจกรรม ใช้ภาษาให้มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) ผู้เรียนทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จำเป็นต้องสื่อสารกันจึงจะทราบข้อมูล สามารถเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาท สถานการณ์ จำนวนภาษาในรูปแบบต่างๆ (function)
4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ รวมทั้งประสบการณ์ที่ได้รับ สามารถแสดงความคิดเห็น หรือระดมสมอง (Brainstorming Activity) ฝึกการทำงานกลุ่มแสดงบทบาทสมมุติ (Role Play) เกมจำลองสถานการณ์ (Simulation) การแก้ปัญหา (Problem Solving) ฯลฯ
5. ฝึกผู้เรียนให้ใช้ภาษาในกรอบของความรู้ทางด้านหลักภาษา (Grammatical Competence) ความรู้ เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษา สื่อสารได้คล่อง (Fluency) เน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์ (Function)
6. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามศักยภาพของผู้เรียน
7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบ และสนับสนุนให้ศึกษาหาความรู้นอกชั้นเรียน
8. ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สนองความสนใจของผู้เรียน
9. ให้โอกาสผู้เรียนพูดแสดงความคิดเห็นตามที่ต้องการ
10. ต้องช่วยชี้แนะ นำทางผู้เรียน ให้คำแนะนำ ในระหว่างการดำเนินกิจกรรม พร้อมกับตรวจความก้าวหน้าทางการเรียนของผู้เรียน

Canale and Swain (1980) ได้แยกองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Linguistic competence and Grammatical competence) หมายถึงความรู้ด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

2. ความสามารถด้านสังคม (Sociolinguistic competence) หมายถึงการใช้คำ และโครงสร้าง และโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทาง และข้อมูลต่างๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical form) กับ ความหมาย (Meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic competence) หมายถึงการใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

Jack C. Richards (2006) ได้ให้ข้อสรุป 10 ประการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Ten core assumptions of current communicative language teaching) ไว้ดังนี้

1. Interaction: การเรียนรู้ภาษาที่สองจะเกิดขึ้นได้ง่ายถ้าผู้เรียนได้ปฏิสัมพันธ์หรือสื่อสารในภาษานั้น อย่างมีความหมาย

2. Effective Tasks: กิจกรรมภาษาหรือแบบฝึกหัดที่มีคุณภาพในชั้นเรียนจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสที่จะสื่อความหมายในภาษา เพิ่มพูนแหล่งการเรียนรู้ภาษา สังเกตการใช้ภาษา และมีส่วนร่วมในการร่วมสื่อสาร

3. Meaningful Communication: การสื่อสารจะมีความหมายก็ต่อเมื่อผู้เรียนสื่อสารเรื่องเกี่ยวข้องกับตน น่าสนใจ และน่ามีส่วนร่วม

4. Integration of Skills: การสื่อสารเป็นกระบวนการเน้นภาพรวม (holistic process) ที่ต้องใช้ทั้งทักษะทางภาษาและหลายรูปแบบ

5. Language Discovery/Analysis/Reflection: การเรียนภาษาเกิดจากการทำกิจกรรมการเรียนรู้แบบอุปนัย (inductive learning) คือผ่านกระบวนการค้นพบกฎและรูปแบบของภาษาด้วยตนเอง และจากกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอนกฎและรูปแบบของภาษา (deductive learning)

6. Accuracy & Fluency: การเรียนภาษาเป็นการเรียนรู้ที่ค่อยเป็นค่อยไป ที่ผู้เรียนเรียนรู้จากการใช้ ภาษาและจากการลองผิดลองถูกในภาษา และถึงแม้ความผิดพลาดในการใช้ภาษาจะเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้น ในการเรียนรู้ แต่เป้าหมายปลายทางของการเรียนภาษาคือ การมีความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง และเหมาะสม

7. Individuality: ผู้เรียนแต่ละคนมีหนทางพัฒนาภาษาของตนเอง และมีอัตราการพัฒนาที่ไม่เท่ากัน และมีความต้องการและแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่ต่างกัน

8. Learning and Communication Strategies: การเรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพ ขึ้นอยู่กับกลยุทธ์ในการเรียนและกลยุทธ์การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

9. Teacher as a facilitator: บทบาทของผู้สอนในห้องเรียนคือ ผู้ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ สร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกและใช้ภาษาและให้ผลสะท้อนกลับในการใช้ภาษาและการเรียนภาษาของผู้เรียน

10. Collaboration & Sharing atmosphere: ห้องเรียนเปรียบเสมือนชุมชนที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และแบ่งปันการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

Lotti Baker and Janet Orr (2014) ได้เสนอแนวคิดในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ในการประชุมเชิงปฏิบัติการพัฒนาวิทยากรแกนนำกลวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการประยุกต์ใช้ในห้องเรียน (Communicative Language Teaching Approach and Integrating in Classroom)" ระหว่างวันที่ 9-11 มกราคม พ.ศ. 2557 สำหรับให้ขยายผลครูผู้สอนภาษาอังกฤษในจุดอบรมทั่วประเทศ โดยได้สรุปจากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยของนักวิชาการศึกษามากมายว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีการสอนมากกว่า เป็นระเบียบวิธีที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งหมายความว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสามารถสอนด้วยวิธีการและเทคนิคที่หลากหลาย ทฤษฎีที่อยู่เบื้องหลังการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือ หน้าที่หลักของภาษา คือ การสื่อสารและการให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาด้วยการมีส่วนร่วมในการสื่อสารในสถานการณ์จริง ทักษะที่สัมพันธ์กับการเรียนการสอนแนวนี้คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ส่วนไวยากรณ์ (การเขียนและการพูด) ยังคงมีความสำคัญ แต่จุดต่างอยู่ที่ไวยากรณ์นั้นจะสอนในบริบทของการสื่อสารที่มีความหมายมากกว่าการแยกสอนไวยากรณ์ต่างหาก

ทั้งนี้ Lottie Baker & Janet Orr (2014) ได้สรุปการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามหลักทฤษฎีและงานวิจัยไว้ 4 ประการดังนี้

1. เน้นการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพด้วยความถูกต้องและคล่องแคล่ว (A focus on effective communication with accuracy and fluency) ความสามารถในการสื่อสารเป็นเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพนั้นสัมพันธ์กับความถูกต้องในด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ ซึ่งต้องควบคู่ไปกับความคล่องแคล่วในการพูดและการเขียน นอกจากนี้ Canale & Swain (1980) ได้เพิ่มเติมจากแนวคิดของ Hymes โดยสรุปว่าความสามารถที่จำเป็นในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพไว้สี่ประการ ประกอบด้วยความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical) ด้านวาทกรรม (Discourse) ด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic) และด้านการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic) และที่ผ่านมากกว่า 4 ทศวรรษ นักวิชาการยังคงศึกษาอย่างต่อเนื่องเพื่อยืนยันความสำคัญของความถูกต้องในความรู้ด้านหน่วยเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และความคล่องแคล่วในการสื่อสาร

2. ความกล้าใช้ภาษาในการร่วมกิจกรรมกลุ่ม (Risk-taking in Cooperative Groups) กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันแสดงถึงการเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Johnson & Johnson, 1999, pp.67-73) กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือกันจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของนักเรียนและพัฒนาเป็นกลุ่มที่มีโครงสร้างของการเอื้อประโยชน์ต่อกันในกลุ่ม กลุ่มนั้นสำคัญยิ่งต่อการเริ่มใช้ภาษาของนักเรียนที่ประหม่าในการพูดต่อหน้ากลุ่มใหญ่ กิจกรรมในกลุ่มเล็กๆ นั้น สร้างแรงจูงใจในการใช้ภาษาและกระตุ้นนักเรียนให้กล้าเสี่ยงในการใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาใหม่

3. เชื่อมโยงกับความหมายและบริบท (Connected to Meaning and Context) ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น นักเรียนจะมีพัฒนาการทางภาษาด้วยการใช้ภาษาในชีวิตจริง (Nunan, 1991, pp.279-295) สอดคล้องกับทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรมของ Vygotsky ที่ได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า วิธีที่ดีที่สุดที่จะเรียนรู้และสอนภาษาคือการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Chaiklin, 2003, pp.39-64) ภาระงานด้านภาษาควรเชื่อมโยงกับบริบทของชีวิตจริงที่มีความหมายต่อนักเรียน นั่นคือภาระงานด้านภาษานั้น อาจจะเชื่อมโยงถึงประเด็นต่างๆ ไปที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในชีวิตจริง

4. ทักษะการคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking Skills) ทักษะการคิดวิเคราะห์มีความสำคัญมากขึ้น สำหรับนักเรียนในทุกสาขาวิชา ไม่เพียงแต่ด้านภาษาเท่านั้น ทฤษฎีการคิดที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย คือทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของบลูม (Bloom's Taxonomy)

(Bloom, 1956) ได้เสนอแนวคิดว่า นักเรียนมีความจำเป็นที่ต้องรู้จักทักษะการคิดทั้งในระดับสูง และระดับล่าง ทักษะในระดับล่าง คือ การจำ และความเข้าใจ เช่น การจดจำคำศัพท์ใหม่และเข้าใจวลีพื้นฐาน ทักษะในระดับสูง คือ การสังเคราะห์และการประเมินผล เช่น การรวบรวมข้อมูลย่อยในการเล่าเรื่อง หรือแสดงความคิดเห็นและตัดสินใจด้วยเหตุผล ทักษะการคิดวิเคราะห์มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะภาระงานด้านการสื่อสารนั้น ต้องบูรณาการทั้งทักษะระดับล่างและระดับที่สูงขึ้น ยกตัวอย่างเช่น ในการสร้างภาษาใหม่นั้นนักเรียนต้องจดจำคำศัพท์ใหม่ สังเคราะห์ความคิด และประเมินเลือกวิธีที่ดีที่สุดในการสื่อสาร

จากองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ประกอบด้วย

1. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ ไวยากรณ์ หรือโครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

2. ความเข้าใจในการใช้ทักษะภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนได้ถูกต้องต่อบริบทในการสื่อสาร ซึ่งได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับความหมาย และเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร การใช้ภาษาได้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร

3. ความรู้ในการเลือกใช้กลยุทธ์ รูปแบบการใช้ภาษาตามหน้าที่ได้ถูกต้องเหมาะสมกับคู่สนทนา และ สถานการณ์เป็นที่ยอมรับของสังคม

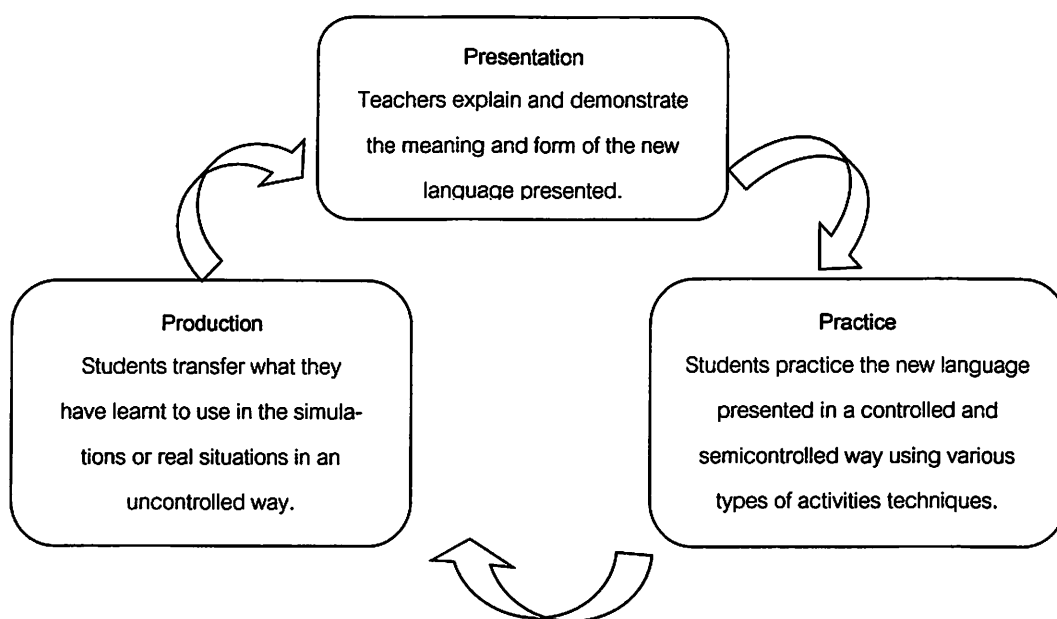
4.4 แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Teaching Approach) เป็นแนวการสอนที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงที่มีโอกาสพบในชีวิตประจำวัน และยังให้ความสำคัญกับโครงสร้างไวยากรณ์ แนวการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีใช้ภาษา (Usage) นอกจากนี้ ยังให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) และความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) การจัดการเรียนการสอนจึงเน้นหลักสำคัญดังต่อไปนี้

1. ต้องให้ผู้เรียนเรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน

2. การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วนๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจะต้องใช้ทักษะหลายๆ ทักษะรวมๆ กันไป ผู้เรียนควรจะได้ฝึกฝนและใช้ภาษาในภาพรวม

3. ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด
 4. ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามากๆ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ ให้มากที่สุดที่จะเป็นไปได้
 5. ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด
- การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนแบบ 3Ps หรือ PP-P ซึ่งมีขั้นตอน แสดงดังภาพ 2

ภาพ 2 แสดงขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบ 3Ps หรือ PP-P

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540) ได้สรุปขั้นตอนวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นการให้ตัวป้อนทางภาษา (Language Input) แก่ผู้เรียน ซึ่งจัดเป็นขั้นการสอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง ในขั้นนี้ครูจะนำเสนอเนื้อหาใหม่ โดยจะมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่กันไป

2. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นการฝึกให้ผู้เรียนมีความแม่นยำในรูปแบบภาษาเพื่อจะได้สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารต่อไป หลังจากที่ผู้เรียนได้รับรู้รูปแบบภาษาว่าเป็นอย่างไร และสื่อความหมายอย่างไรในขั้นนำเสนอไปแล้ว ในขั้นนี้ควรเป็นการฝึกที่เน้นความหมาย

(Meaningful drills) เพราะผู้เรียนมีความ จำเป็นในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย การฝึกเน้นความหมายมีหลายแบบ เช่น ฝึกการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information gap) การแสดงบทบาทสมมุติ (Role-play) ฝึกด้วยการเล่นเกมที่มีการควบคุมการใช้ภาษา เป็นต้น

3. ชี้นำไปใช้ (Production) เป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริง การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริงหรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น ส่วนผู้เรียนมีหน้าที่ในการผลิตภาษา กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนปฏิบัติ ควรเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีความต้องการและมีจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือก ใช้ภาษาหรือเนื้อหาด้วยตนเองมากที่สุด อีกทั้งผู้เรียนควรจะได้ประเมินผลการสื่อสารของตนจากผลสะท้อนกลับของผู้ร่วมสื่อสารด้วย เพื่อให้การสื่อสารเหมือนจริงมากที่สุด

4.5 กระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กระบวนการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการคือ กิจกรรม เทคนิคการสอน และบทบาทของผู้เรียนและครูผู้สอน

1. กิจกรรม เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากในกระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะเป็นส่วนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาในการสื่อสารที่สมจริงในห้องเรียน (Richards, 2006) กิจกรรมที่ดีนั้นจะขึ้นอยู่กับลักษณะของกิจกรรม และลักษณะของการจัดกิจกรรม

1.1 ลักษณะของกิจกรรมที่เอื้อต่อการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้

- 1.1.1 กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์บทเรียน
- 1.1.2 กิจกรรมมีจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย
- 1.1.3 กิจกรรมทำให้เกิดความจำเป็นที่จะสื่อความหมาย
- 1.1.4 กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนรับรู้ผลของการสื่อความหมาย
- 1.1.5 กิจกรรมน่าสนใจและท้าทาย
- 1.1.6 กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกตามความต้องการ
- 1.1.7 กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่
- 1.1.8 กิจกรรมฝึกให้ผู้เรียนมีกลยุทธ์การเรียนรู้

1.2 ลักษณะของการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นสามารถทำได้หลายลักษณะ ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์หลายรูปแบบในชั้นเรียน เช่น ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้เรียน-บทเรียน ผู้เรียน-ผู้เรียน ผู้เรียน-ครูผู้สอน ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในรูปแบบต่างๆ ลักษณะการจัดกิจกรรมมีดังนี้

1.2.1 การจัดกิจกรรมรายบุคคล (Individual Work) เป็นกิจกรรมที่ฝึกพึ่งตนเองในการเรียนรู้ (Autonomous learning) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกทำกิจกรรมตามลีลาการเรียนรู้ (Learning style) ในรูปแบบที่ตนต้องการในเวลาที่เหมาะสมกับตนเอง และสามารถทำได้นอกชั้นเรียน กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมรายบุคคล ได้แก่ การอ่านหนังสือนอกเวลา การเล่นเกมต่างๆ เช่น เกมปริศนาอักษรไขว้ เกมสร้างคำ เป็นต้น

1.2.2 การจัดกิจกรรมแบบคู่ (Pair Work) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสอนด้วยกันที่จะต้องคิดและทำร่วมกัน (Collaborative learning) ทำให้เกิดการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง อย่างไรก็ตาม ระวังทำกิจกรรมครูผู้สอนจะเป็นผู้ควบคุม คอยให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการ กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมรายคู่ ได้แก่ การถามหาข้อมูลที่ตนขาดหายไปจากคู่ของตน (Information gap) การแสดงบทบาทสมมติ (role-play) เป็นต้น

1.2.3 การจัดกิจกรรมแบบกลุ่ม (Group Work) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีภาวะอิสระ (Autonomy) ลดการพึ่งครูผู้สอน จำนวนผู้เรียนในแต่ละกลุ่มขึ้นอยู่กับลักษณะงานแต่ไม่ควรเกิน 6 คน กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมแบบกลุ่ม ได้แก่ การอภิปราย (Discussion) การอ่านและฟังส่วนต่างๆ ของเรื่องราว แล้วนำส่วนเหล่านี้มาปะติดปะต่อกัน (Jigsaw reading / listening) การช่วยหาข้อมูลเพื่อมาทำโครงการ การเล่นเกมต่างๆ เช่น เกมต่อคำ เกมยี่สิบคำถาม เป็นต้น

1.2.4 การจัดกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้น (Class work) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับครูผู้สอน เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนทำพร้อมกันทั้งห้อง ครูผู้สอนสามารถชี้แนะและควบคุมกิจกรรมได้มากกว่ากิจกรรมที่จัดในลักษณะอื่น กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมแบบ ทำร่วมกันทั้งชั้น ได้แก่ การฝึก ออกเสียงคำ ฝึกการอ่านออกเสียง การทำตามคำสั่ง การอภิปรายแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

2. เทคนิคการสอน เทคนิคการสอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร เพราะเทคนิคการสอนที่เหมาะสมจะช่วยให้การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารประสบความสำเร็จ เทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่

2.1 ให้ผู้เรียนได้พบและได้ใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุด การสื่อสารที่สมจริง คือการที่ ผู้เรียนมุ่งความสนใจไปที่สารที่สื่อออกมาหรือสารที่ต้องการสื่อออกไป ไม่ใช่มุ่งที่ตัวภาษา (Breen และ Candlin, 1980)

2.2 ใช้อุปกรณ์และสื่อการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาได้ง่ายขึ้น สื่อตามแนว การสอนแบบ CLT ประกอบด้วย

2.2.1 เนื้อหา (Text-based materials) คือ แบบเรียนที่จัดกิจกรรมเน้น การสอนแบบ CLT เช่น มีกิจกรรมให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมกลุ่ม

2.2.2 งาน/กิจกรรม (Task-based materials) คือ สื่อที่เน้นการทำกิจกรรม และภาระงานที่เน้นให้ผู้เรียนได้ทำงานกลุ่มเพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้

2.2.3 สื่อจริง (Realia / Authentic materials) คือ สื่อที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน เช่น ป้ายประกาศ โฆษณา รูปภาพ แผนที่ แผ่นพับ และหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

2.2.3 หาวีธีการทำที่ให้ผู้เรียนไม่รู้สึกระหว่างเรียน และสร้างบรรยากาศ ที่ทำให้ผู้เรียนไม่อายเวลาตอบผิด

2.2.4 ศึกษาความสนใจของผู้เรียนและแทรกสิ่งที่ผู้เรียนสนใจไว้ในบทเรียน และครูผู้สอนควรเรียนรู้ด้วยว่าผู้เรียนชอบทำงานกับผู้ใด

2.2.5 เน้นกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน (Process) มากกว่าผลงาน การเรียนรู้ (Product)

3. บทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียน

Jack C. Richards (2006) ได้เสนอบทบาทครูและผู้เรียนที่ต้องปรับเปลี่ยนใน การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

3.1 บทบาทครูผู้สอน (Teacher's role) ครูมีบทบาทเป็นผู้เตรียมและดำเนินการ จัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาให้มากที่สุด ครูผู้สอนจะควบคุมการเรียน ในช่วงที่มีการฝึกรูปแบบภาษาเท่านั้น แต่ในช่วงที่ให้ผู้เรียนใช้ภาษา ครูผู้สอนจะลดบทบาทลงเป็น เพียงผู้กำกับรายการ คอยให้ความสะดวก ตลอดจนให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการเท่านั้น ครูจะกระตุ้นให้กำลังใจ ช่วยเหลือ ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ได้ความหมายและ ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อันเป็นการเชื่อมโยง ช่องว่างระหว่างความสามารถทางไวยากรณ์ (grammar competence) และความสามารถทางด้านสื่อสาร (communicative competence) ของผู้เรียน และครูผู้สอนจะไม่ขัดจังหวะในขณะที่ผู้เรียนกำลังใช้ภาษา ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะใช้ภาษา ไม่ถูกต้องก็ตาม แต่ครูจะช่วยอธิบายและให้ความช่วยเหลือก็ต่อเมื่อการสื่อสาร ผู้เรียนชะงักงัน

อย่างไรก็ตาม ครูผู้สอนยังคงเป็นแหล่งความรู้ (Resource) ให้ผู้เรียนเมื่อเขาต้องการ เป็นผู้เตรียมผู้เรียนให้พร้อมก่อนการเรียนรู้ รวมทั้งเป็นผู้ให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ครูผู้สอนต้องพยายามใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในห้องเรียนให้มากที่สุด เป็นผู้สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ นอกจากนี้ ครูผู้สอนยังเป็นผู้ประเมินผลการเรียนรู้และให้ข้อมูลสะท้อนกลับแก่ผู้เรียนอีกด้วย

3.2 บทบาทผู้เรียน (Learner's role) ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในห้องเรียนมากกว่าครูผู้สอน ผู้เรียนเป็นผู้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ได้ลงมือใช้ภาษาด้วยตนเองโดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อน การช่วยเหลือซึ่งกันและกันทำให้เกิดการเรียนรู้จากการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน และผู้เรียนพยายามเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มขึ้นโดยนำสิ่งที่ตนเรียนรู้ในห้องเรียนเป็นเครื่องมือช่วยในการหาความรู้เพิ่มเติมนอกห้องเรียน เช่น การอ่านหนังสือ ภาษาอังกฤษ เรียนรู้เพิ่มเติมในสิ่งที่ตนสนใจจากห้องสมุด อินเทอร์เน็ต เป็นต้น นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อร่วมชั้นเรียนได้อีกด้วย

4.6 กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ในศตวรรษที่ 21 ครูจะต้องปรับแนวทางการเรียนการสอน (pedagogy) โดยครูจะต้องทำให้ผู้เรียนรักที่จะเรียนรู้ตลอดชีวิต และมีเป้าหมายในการสอน ที่จะทำให้ผู้เรียนมีทักษะชีวิต ทักษะการคิด และทักษะด้านไอที ซึ่งไอทีในที่นี้ไม่ได้หมายถึง ใช้คอมพิวเตอร์เป็น หรือใช้ไอแพดเป็น แต่หมายถึงการที่ผู้เรียนรู้ว่า เมื่อเขาอยากรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งเขาจะไปค้นหาข้อมูล (data) เหล่านั้นได้ที่ไหน และเมื่อได้ข้อมูลมาผู้เรียนต้องวิเคราะห์ได้ว่าข้อมูลเหล่านั้นมีความน่าเชื่อถือเพียงใด และสามารถแปลงข้อมูลเป็นความรู้ (Knowledge) ได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดจากการฝึกฝน ครูจะต้องให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองด้วยตนเอง

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้โดยเน้นการสื่อสาร เริ่มจากการสอนทักษะการฟัง ตามด้วยการพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ โดยมีการสอนไวยากรณ์แทรกอยู่ในทุกทักษะ

4.6.1 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนการฟัง

การฟังในชีวิตประจำวันเกิดขึ้นได้ใน 2 กรณี คือ การฟังที่ได้ยินโดยมิได้ตั้งใจในสถานการณ์รอบตัวต่างๆ ไป (Casual Listening) และการฟังอย่างตั้งใจที่มีจุดมุ่งหมาย (Focused Listening) ซึ่งเป็นการรับรู้ และทำความเข้าใจใน "สาร" ที่ผู้อื่นสื่อความมาสู่เรา ทักษะการฟังภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญและมีความสามารถในการฟัง

อย่างเข้าใจในสารที่ได้รับฟัง ครูผู้สอนควรมีความรู้และเทคนิคในการสอนทักษะการฟังเพื่อจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จ

การออกแบบกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ครูควรคำนึงถึงสถานการณ์หรือบริบท โดยเลือกเนื้อหาและออกแบบกิจกรรมที่หลากหลาย น่าสนใจ มีข้อควรพิจารณา 2 ประการ คือ

1. สถานการณ์ในการฟัง สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดการฟังภาษาอังกฤษได้นั้น ควรเป็นสถานการณ์ของการฟังที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง สถานการณ์จริง หรือสถานการณ์จำลองในห้องเรียน ซึ่งอาจเป็นการฟังคำสั่งครู การฟังเพื่อนสนทนา การฟังบทสนทนาจากบทเรียน การฟังรายการวิทยุ โทรทัศน์ วิทยุทัศน์

2. กิจกรรมในการสอนฟัง แบ่งเป็น 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมก่อนการฟัง (Pre-listening) กิจกรรมระหว่างการฟังหรือขณะที่สอนฟัง (While-listening) และกิจกรรมหลังการฟัง (Post-listening) แต่ละกิจกรรมอาจใช้เทคนิค ดังนี้

2.1 กิจกรรมก่อนการฟัง (Pre-listening) ผู้เรียนจะฟังข้อความได้อย่างไร เข้าใจ ควรต้องมีข้อมูลบางส่วนเกี่ยวกับข้อความที่ฟัง โดยครูผู้สอนอาจใช้กิจกรรมนำให้ผู้เรียนได้มีข้อมูลบางส่วนเพื่อช่วยสร้างความเข้าใจในบริบท ก่อนการรับฟังสารที่กำหนดให้ เช่น การใช้รูปภาพอาจให้ผู้เรียนดูรูปภาพที่เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง สนทนา อภิปราย หรือหาคำตอบเกี่ยวกับภาพนั้นๆ การเขียนรายการคำศัพท์ อาจจะทำให้ผู้เรียนจัดทำรายการคำศัพท์เดิมที่รู้จัก โดยใช้วิธีการเขียนบันทึกคำศัพท์ที่ได้ยินขณะรับฟังสาร หรือการขีดเส้นใต้ หรือวงกลมล้อมรอบคำศัพท์ในสารที่อ่าน และฟังไปพร้อมๆ กัน การอ่านคำถาม อาจให้ผู้เรียนอ่านคำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในสารที่จะฟังเพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบแนวทางว่าจะได้ฟังเกี่ยวกับเรื่องใด เป็นการเตรียมตัวล่วงหน้าเกี่ยวกับข้อมูลประกอบการฟัง และค้นหาคำตอบที่จะได้จากการฟังสารนั้นๆ การทบทวนคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง อาจทบทวนคำศัพท์จากความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว ซึ่งจะปรากฏอีกในสารที่จะได้ฟัง เป็นการช่วยทบทวนข้อมูลส่วนหนึ่งของสารที่จะได้เรียนรู้ใหม่จากการฟัง

2.2 กิจกรรมระหว่างการฟัง หรือกิจกรรมขณะที่สอนฟัง (While listening) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติในขณะที่ฟังสารนั้นๆ กิจกรรมนี้มิใช่การทดสอบการฟัง แต่เป็นการฝึกทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ

2.3 กิจกรรมหลังการฟัง (Post-listening) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาภายหลังจากที่ได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการฟังแล้ว เช่น อาจฝึกทักษะการเขียนสำหรับ ผู้เรียนระดับต้น โดยให้เขียนตามคำบอก (Dictation) ประโยคที่ได้ ฟังมาแล้ว

เป็นการตรวจสอบความรู้ ความถูกต้องของการเขียนคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ของประโยคนั้นๆ หรือฝึกทักษะการพูดสำหรับผู้เรียนระดับสูง โดยการให้อภิปรายเกี่ยวกับสารที่ได้ฟังหรืออภิปรายเกี่ยวกับอารมณ์หรือเจตคติของผู้พูดและประเพณีนิยมของสังคม ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง เป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การพูดเป็นการสื่อสารแบบเผชิญหน้า (Face To Face Communication) ระหว่างบุคคล ดังนั้นการพูด จะประสบความสำเร็จย่อมต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ผู้พูด (Speaker) เป็นผู้สื่อสารไปยังผู้ฟัง จึงต้องแสดงความสามารถในการพูดถ่ายทอดความรู้สึก ข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังให้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ โดยการรู้จักใช้ภาษา เสียง อากัปกริยา และรู้จักสะสมความคิดอ่านที่มีคุณค่า มีประโยชน์ และรวบรวมการเตรียมความคิดต่างๆ เหล่านั้นให้เป็นระเบียบ เพื่อถ่ายทอดให้ผู้ฟังทราบ ผู้ฟังก็จะเข้าใจได้ง่าย แจ่มแจ้ง และรวดเร็ว
2. สารหรือเนื้อเรื่องที่พูด (Speech) ผู้พูดควรจะพูดเรื่องที่ตนถนัดและมีความรู้ในด้านนั้น มีการเตรียมลำดับและการดำเนินเรื่องที่ดีและถูกต้อง
3. ผู้ฟัง (Audience) การสื่อความหมายเป็นขบวนการติดต่อทางสังคมที่มีผู้พูดเป็นผู้ให้ ผู้ฟังเป็นผู้รับ ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้นหากรู้จักวิเคราะห์ผู้ฟัง
4. เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Channel) สิ่งที่จะช่วยถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ของผู้พูดไปให้คนฟัง เช่น เสียง สีหน้า อากัปกริยา ท่าทาง และอาจรวมไปถึงสื่อทัศนูปกรณ์อื่นๆ
5. ความมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด การพูดทุกชนิดจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือผลที่เกิดขึ้น

4.6.2 การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ในการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษควรจัดให้เหมาะสม โดยออกแบบกิจกรรม เพื่อเสริมทักษะการพูดจากง่ายไปหายากเพื่อลดความวิตกกังวลของนักเรียน กิจกรรมควรเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย นักเรียนควรได้รับการส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดที่เหมาะสมและได้ฝึกบ่อยๆ เพื่อ การสื่อสารถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้น้ำเสียง อากัปกริยา ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดด้วยและพูดให้ถูกต้องและชัดเจนขึ้น การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีขั้นตอนและกิจกรรมต่างๆ กันดังต่อไปนี้

1. **ชั้นบอกจุดประสงค์และชั้นเสนอเนื้อหา** ครูควรบอกให้นักเรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน โดยการตั้งคำถาม เล่าเรื่อง หรือใช้สื่อต่างๆ ช่วงหลังจากนำเสนอเนื้อหาซึ่งอยู่ในรูปบริบท ครูจะต้องให้นักเรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด เช่น ผู้พูดเป็นใคร พูดเกี่ยวกับอะไร สถานที่พูด และ จุดประสงค์ในการพูด

2. **ชั้นการฝึก** การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อมๆ กันหรือเป็นคู่ โดยการฝึกเริ่มจากการฝึกโดยมีกรอบหรือการควบคุม ต่อมาก็ลดการควบคุมลงจนนักเรียนสามารถใช้ภาษาได้

3. **ชั้นถ่ายโอน** เป็นขั้นตอนที่นำความรู้ที่ได้มาใช้ในการรูปแบบการใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง เช่น การทำบทบาทสมมติ การนำเสนอ การสาธิต เป็นต้น

4.6.3 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนการอ่าน

การอ่านคือ การสื่อความรู้ ความรู้สึกลึกซึ้งคิด ระหว่างผู้เขียน และผู้อ่าน โดยผู้อ่านเข้าใจในสัญลักษณ์ เครื่องหมายรูปภาพ ประโยค ข้อความ ตัวอักษร คำ และข้อความที่พิมพ์หรือเขียนขึ้นมาด้วยการสังเกตและพิจารณา ซึ่งมีความหมายตรงกับผู้สื่อสารเขียน โดยเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์และการตีความระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ซึ่งจะเข้าใจมากหรือน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับความรู้เดิมและการทำนาย ความรู้เกี่ยวกับเรื่องความหมายของคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ตลอดจนความเข้าใจในเรื่องความสอดคล้องต่อเนื่องของประโยคแต่ละประโยค และโครงสร้างของข้อเขียนด้วย

การแบ่งประเภทการอ่านแบ่งได้ 2 ประเภทคือ

1. การอ่านออกเสียง (Oral Reading) เป็นการอ่านเพื่อฝึกความถูกต้อง (Accuracy) และความคล่องแคล่ว (Fluency)

1.1 การอ่านออกเสียง การฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และคล่องแคล่ว ควรฝึกฝนไปตามลำดับ โดยใช้กิจกรรม ดังต่อไปนี้

1.1.1 Basic Steps of Teaching (BST) มีขั้นตอนการฝึกต่อเนื่องกันไป ดังนี้

- 1) ครูอ่านข้อความทั้งหมด 1 ครั้ง / นักเรียนฟัง
- 2) ครูอ่านทีละประโยค / นักเรียนทั้งหมดอ่านตาม
- 3) ครูอ่านทีละประโยค/นักเรียนอ่านตามที่ละคน (อาจข้ามขั้นตอนนี้ได้ ถ้านักเรียนส่วนใหญ่อ่านได้ดีแล้ว)

- ทั้งหมด
- 4) นักเรียนอ่านคนละประโยค ให้ต่อเนื่องกันไปจนจบข้อความ
 - 5) นักเรียนฝึกอ่านเอง
 - 6) สุ่มนักเรียนอ่าน

1.1.2 Reading for Fluency (Chain Reading) คือ กิจกรรมการฝึกให้นักเรียนอ่านประโยคคนละประโยคอย่างต่อเนื่องกันไป เสมือนคนอ่านคนเดียวกัน โดยครูสุ่มเรียกนักเรียนจากหมายเลขลูกโซ่ เช่น ครูเรียก Chain-number One นักเรียนที่มีหมายเลขของท้ายด้วย 2, 12, 22, 32, 42 จะเป็นผู้อ่านข้อความ คนละประโยคต่อเนื่องกันไป หากสะดุดหรือติดขัดที่นักเรียนคนใด ถือว่าโซ่ขาด ต้องเริ่มต้นที่คนแรกใหม่ หรือเปลี่ยน Chain-number ใหม่

1.1.3 Reading and Look up คือ กิจกรรมการฝึกให้นักเรียนแต่ละคนอ่านข้อความโดยใช้วิธีอ่านแล้วจำประโยค แล้วเงยหน้าขึ้นพูดประโยคนั้นๆ อย่างรวดเร็ว คล้ายวิธีอ่านแบบนักข่าว

1.1.4 Speed Reading คือ กิจกรรมการฝึกให้นักเรียนแต่ละคนอ่านข้อความโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ การอ่านแบบนี้อาจไม่คำนึงถึงความถูกต้องทุกตัวอักษร แต่ต้องอ่านโดยไม่ข้ามคำ เป็นการฝึกธรรมชาติในการอ่านเพื่อความคล่องแคล่ว (Fluency) และเป็นการหลีกเลี่ยงการอ่านแบบสะกดทีละคำ

1.1.5 Reading for Accuracy คือ กิจกรรมการฝึกอ่านที่มุ่งเน้นความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียง ทั้ง stress / intonation / cluster / final sounds ให้ตรงตามหลักเกณฑ์ ของการออกเสียง (Pronunciation) โดยอาจนำ Speed Reading มาใช้ในการฝึกและเพิ่มความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียงสิ่งที่ต้องการ จะเป็นผลให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านได้อย่างถูกต้อง (Accuracy) และ คล่องแคล่ว (Fluency)

2. การอ่านในใจ (Silent Reading) เป็นการอ่านเพื่อรับรู้และทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่านซึ่งเป็นการอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมาย เช่นเดียวกับการฟัง ต่างกันที่การฟังใช้การรับรู้จากเสียงที่ได้ยิน ในขณะที่การอ่านจะใช้การรับรู้จากตัวอักษรที่ผ่านสายตา ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนให้นักเรียนเกิดความชำนาญและมีความ สามารถเพิ่มพูนขึ้นได้ ด้วยเทคนิควิธีการโดยเฉพาะครูผู้สอนจึงควรมีความรู้และเทคนิคในการสอนทักษะการอ่านให้แก่นักเรียน เพื่อให้การอ่านแต่ละลักษณะประสบผลสำเร็จ

วิธีการอ่านมีหลายเทคนิควิธี แต่ที่สำคัญๆ และนิยมใช้กันมากคือ

2.1 การอ่านแบบ Skimming หรือการอ่านแบบ “ข้ามคำ” เป็นรูปแบบการอ่านเร็วอย่างหนึ่ง คือ จะอ่านด้วยความเร็วค่อนข้างสูงมาก การอ่านแบบนี้จะไม่อ่านทุกคำแต่จะอ่านข้ามเป็นตอนๆ ไป อาจจะเป็นคำ ประโยค หรือบรรทัดๆ ไป ไม่ติดต่อกันก็ได้ กล่าวคือ อาจจะไม่อ่านตอนไหนก่อนแล้วข้ามไปประมาณ 4 หรือ 5 ประโยค จึงจะอ่านข้อความตอนใหม่ต่อไปถ้าเห็นว่าจำเป็นและสำคัญ การอ่านในลักษณะนี้ ผู้อ่านทราบดีว่าเนื้อหาบางอย่างจะขาดหายไป อย่างไรก็ตาม การอ่านแบบนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญอยู่ 2 ประการ คือ

1. เพื่อจับสาระหรือใจความสำคัญโดยทั่วๆ ไป
2. เพื่อเข้าใจรายละเอียดที่สำคัญบางสิ่งบางอย่างเท่านั้น

2.2 การอ่านแบบ Scanning หรือการอ่านแบบ “กวาดสายตา” เป็นเทคนิคการอ่านเร็วอีกวิธีหนึ่ง โดยใช้สายตาอ่านกวาดข้อความอย่างคร่าวๆ และรวดเร็ว การอ่านแบบนี้มีจุดมุ่งหมายเพียงเพื่อจะค้นหาข้อมูลหรือคำตอบ เฉพาะสำหรับคำถามบางข้อที่ต้องการเท่านั้น เช่น การค้นหารายชื่อหรือเลขหมายโทรศัพท์ในสมุดโทรศัพท์ ในการอ่านแบบกวาดสายตานี้มีข้อควรจำไว้อย่างหนึ่ง คือ ไม่จำเป็นต้องเข้าใจหรือรู้คำศัพท์ในข้อความที่กำลังอ่านนั้นหมดทุกคำ ทั้งนี้เพราะว่าจุดมุ่งหมายในการอ่านของเราเพียงแต่ต้องการที่จะหาคำบางคำ ตัวเลขบางตัว หรือคำตอบบางข้อเท่านั้น ถ้าได้สิ่งที่ต้องการเหล่านี้แล้วก็ถือว่าได้ใช้เทคนิคการอ่านแบบนี้จนสัมฤทธิ์ผลตามที่ได้มุ่งหวังไว้

2.3 การอ่านแบบ Surveying หรือการอ่านแบบ “สำรวจ” เป็นการอ่านแบบสำรวจเบื้องต้น ใช้อ่านบทความหรือหนังสือประเภทที่มีเนื้อหาค่อนข้างยากและซับซ้อน เพื่อเป็นการตรวจสอบดูก่อนอย่างรวดเร็วและคร่าวๆ ตั้งแต่เริ่มแรกเลยที่เดียวว่าบทความหรือหนังสือนั้นๆ สมควรที่จะอ่านให้ละเอียดและลึกซึ้งอีกต่อไปหรือไม่

2.4 การอ่านแบบ Intensive Reading หรือการอ่านแบบเข้ม “Intensive Reading” ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาหาข้อมูล เป็นการอ่านเชิงพิเคราะห์และละเอียดถี่ถ้วนเพื่อความถูกต้องและความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับความคิดและเหตุผลของผู้เขียนในเกือบทุกแง่มุมหรือทุกขั้นตอน การอ่านแบบเข้มนี้มักจะให้ความสำคัญในเรื่องของความเข้าใจในสิ่งที่อ่านมากกว่าความเร็วในการอ่าน

ขั้นตอนและกิจกรรมการสอนการอ่าน กิจกรรมการสอนทักษะการอ่าน แบ่งเป็น 3 กิจกรรม คือ

1. กิจกรรมนำเข้าสู่การอ่าน (Pre-Reading Activities) เป็นการสร้างความสนใจและปูพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่จะอ่าน ครูผู้สอนอาจใช้กิจกรรมนำให้นักเรียนได้มีข้อมูลบางส่วนเพื่อช่วยสร้างความเข้าใจในบริบท ก่อนเริ่มต้นอ่านสารที่กำหนดให้ โดยทั่วไป มี 2 ขั้นตอน

1.1 ชั้น Personalization เป็นขั้นสนทนา ได้ตอบ ระหว่างครูกับนักเรียน หรือระหว่างนักเรียนกับนักเรียน เพื่อทบทวนความรู้เดิมและเตรียมรับความรู้ใหม่จากการอ่าน

1.2 ชั้น Predicting เป็นขั้นที่ให้นักเรียนคาดเดาเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน โดยอาจใช้รูปภาพ แผนภูมิ หัวเรื่อง ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะได้อ่าน แล้วนำมาสนทนาหรืออภิปราย หรือหาคำตอบเกี่ยวกับภาพนั้นๆ หรืออาจฝึกกิจกรรมที่เกี่ยวกับคำศัพท์ เช่น ชี้ดเส้นใต้ หรือวงกลมล้อมรอบคำศัพท์ในสารที่อ่าน หรืออ่านคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่จะได้อ่าน เพื่อให้นักเรียนได้ทราบแนวทางว่าจะได้อ่านสารเกี่ยวกับเรื่องใด เป็นการเตรียม ตัวล่วงหน้าเกี่ยวกับข้อมูลประกอบการอ่านและค้นหาคำตอบที่จะได้จากการอ่านสารนั้นๆ หรือทบทวนคำศัพท์จากความรู้เดิมที่มีอยู่ ซึ่งจะปรากฏในสารที่จะได้อ่าน โดยอาจใช้วิธีบอกความหมาย หรือทำแบบฝึกหัดเติมคำ ฯลฯ

2. กิจกรรมระหว่างการอ่านหรือขณะที่สอนอ่าน (While-Reading Activities) เป็นการทำความเข้าใจโครงสร้างและเนื้อความในเรื่องที่อ่าน กิจกรรมนี้มิใช่การทดสอบการอ่านแต่เป็นการฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ กิจกรรมระหว่างการอ่านนี้ควรหลีกเลี่ยงการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติทักษะอื่นๆ เช่น การฟังหรือการเขียน อาจจัดกิจกรรมให้พูดได้ตอบได้บ้างเล็กน้อย เนื่องจากจะเป็นการเบี่ยงเบนทักษะที่ต้องการฝึกไปสู่ทักษะอื่นโดยมิได้เจตนา กิจกรรมที่จัดให้ในขณะอ่าน ควรเป็นประเภทต่อไปนี้

2.1 Questioning คือ การตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านขณะอ่านจบย่อหน้า เพื่อให้ทราบว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน และอย่างไร

2.2 Predicting คือ การให้คาดเดาย่อหน้าต่อไปน่าจะพูดเกี่ยวกับอะไร

2.3 Clarifying คือ การหาความชัดเจนของคำศัพท์หรือวลีในเรื่องที่อ่าน

2.4 Summarizing คือ การสรุปในแต่ละย่อหน้าที่อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ

2.5 Matching คือ อ่านแล้วจับคู่คำศัพท์กับคำจำกัดความ หรือจับคู่ประโยคเนื้อเรื่องกับภาพแผนภูมิ

2.6 Ordering คือ อ่านแล้วเรียงภาพ แผนภูมิ ตามเนื้อเรื่องที่อ่าน หรือเรียงประโยค (Sentences) ตามลำดับเรื่องหรือเรียงเนื้อหาแต่ละตอน (Paragraph) ตามลำดับของเนื้อเรื่อง

2.7 Completing คือ อ่านแล้วเติมคำ สำนวน ประโยค ข้อความลงในภาพ แผนภูมิ ตาราง ฯลฯ ตามเรื่องที่ได้อ่าน

2.8 Correcting คือ อ่านแล้วแก้ไขคำ สำนวน ประโยค ข้อความ ให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน

2.9 Deciding คือ อ่านแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (Multiple Choice) หรือเลือกประโยคถูกผิด (True/False) หรือ เลือกว่ามีประโยคนั้น ๆ ในเนื้อเรื่องหรือไม่ หรือ เลือกว่าประโยคนั้นเป็นข้อเท็จจริง (Fact) หรือ เป็นความคิดเห็น (Opinion)

2.10 Supplying / Identifying คือ อ่านแล้วหาประโยคหัวข้อเรื่อง (Topic Sentence) หรือ สรุป ใจความสำคัญ (Conclusion) หรือ จับใจความสำคัญ (Main Idea) หรือตั้งชื่อเรื่อง (Title) หรือ ย่อเรื่อง (Summary) หรือ หาข้อมูลรายละเอียดจากเรื่อง (Specific Information)

2.11 เขียนแผนผังความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง

2.12 เติมข้อความลงในแผนผังของเนื้อเรื่อง

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-Reading Activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะทักษะสัมพันธ์เพิ่มขึ้นจากการอ่าน ทั้งการฟัง การพูด และการเขียน หลังจากที่ได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการอ่านแล้ว โดยอาจฝึกการแข่งขันเกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์จากเรื่องที่ได้อ่าน เป็นการตรวจสอบทบทวนความรู้ความถูกต้องของคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์หรือฝึกทักษะการฟัง การพูด โดยให้นักเรียนร่วมกันตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องแล้วช่วยกันหาคำตอบ สำหรับนักเรียนระดับสูง อาจให้พูดอภิปรายเกี่ยวกับอารมณ์หรือเจตคติของผู้เขียนเรื่องนั้น หรือฝึกทักษะการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน ให้แสดงบทบาทสมมติ ให้เขียนเรื่องหรือเขียนโต้ตอบ เช่น เขียนจดหมาย เขียนบท สนทนา เขียนแบบฟอร์ม วาดรูป เป็นต้น ควรฝึกให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น สรุปสาระและสิ่งที่ได้รับการอ่านหรือประสบการณ์ การคิดแก้ปัญหา หรือแสดงความคิดสร้างสรรค์ทุกครั้ง

วิธีการสอนควรเน้นการสื่อสารอย่างมีความหมาย ครูควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนอ่านเพื่อสื่อสารอย่างมีความหมาย ไม่ใช่อ่านเพื่อตอบคำถามท้ายบทแต่เพียงอย่างเดียว วิธีสอนอ่านเพื่อการสื่อสารจึงเน้นเทคนิค ดังต่อไปนี้

1. การเติมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap)
2. การอ่านเพื่อแก้ปัญหา (Problem Solving)
3. การอ่านเพื่อถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer)

บทอ่านที่นำมาใช้สอนควรเป็นเอกสารจริง (Authentic Material) เอกสารจริง คือ เอกสารที่ไม่ได้เขียนขึ้นมาเพื่อจุดประสงค์ในการสอนภาษาโดยตรง เพราะบทอ่านที่เขียนขึ้น เพื่อเป็นเครื่องมือในการสอนศัพท์และไวยากรณ์จะมีลักษณะที่ไม่เป็นธรรมชาติ เนื่องจากผู้เขียนจะ คำนึงถึงโครงสร้างหรือหลักไวยากรณ์ที่ต้องการสอนมากเกินไป บทอ่านที่เป็นเอกสารจริงซึ่งใช้ใน ชีวิตประจำวัน ได้แก่ โฆษณา ข่าว ฉลากยา หรือป้ายประกาศ เป็นต้น และในการนำเอกสารจริง มาใช้ไม่ควรแก้ไขให้ภาษาง่ายขึ้น สรุปรูปหรือย่อ เพราะจะทำให้ข้อความผิดไปจากเดิมเนื่องจาก เอกสารที่ผู้อ่านจะได้พบในชีวิตประจำวันนั้นไม่มีใครมาปรับระดับความยากง่ายให้

4.6.4 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนการเขียน

การเขียน คือ กระบวนการของการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนออกมา โดยใช้สัญลักษณ์ตัวอักษรซึ่งผู้เขียนจะต้องเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นระบบ และถูกต้องตาม โครงสร้างและไวยากรณ์ของการเขียนเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า การเขียนคือการสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ด้วยข้อความที่เป็นลายลักษณ์อักษร มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ถ่ายทอดความคิดของผู้ส่งสารคือผู้เขียนไปสู่ผู้รับสารคือ ผู้อ่าน มีการเขียนได้ถูกต้องทั้งใน ด้าน การใช้คำศัพท์ การสะกดตัว การใช้เครื่องหมายวรรคตอน แบบแผน แบบสร้างตามภาษานิยมของ เจ้าของภาษา การสอนเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ นักเรียนสามารถ เขียนเลียนแบบเจ้าของภาษา มิใช่การสอนเขียนเพื่อสื่อสารเต็มรูปแบบ แต่จะเป็นการฝึกทักษะ การเขียนอย่างเป็นระบบที่ถูกต้อง อันเป็นรากฐานสำคัญในการเขียนเพื่อการสื่อสารได้อย่างมี ประสิทธิภาพในระดับสูงได้ต่อไป ดังนั้น สิ่งที่ต้องคำนึงถึงให้มากที่สุด คือ ต้องให้นักเรียนมี ข้อมูลเกี่ยวกับ คำศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar) และเนื้อหา (Content) อย่างเพียงพอที่จะเป็นแนวทางให้นักเรียนสามารถคิดและเขียนได้ ในการสอนการเขียนควรคำนึงถึงประเด็น ต่อไปนี้

1. ทักษะการเขียนก็เช่นเดียวกับการอ่าน คือเป็นทักษะที่ต่อจากกระบวนการ เรียนรู้ในการฟังและการพูด ฉะนั้น ก่อนที่ครูจะให้นักเรียนเขียนอะไร จะต้องแน่ใจว่านักเรียน สามารถพูดออกเสียงคำหรือประโยค ข้อความนั้นๆ ได้ อ่านคำ ข้อความหรือประโยคนั้นออกและ เข้าใจความหมายของคำ ข้อความหรือประโยคนั้น ก่อนที่จะเขียน

2. การเขียนเป็นทักษะที่ช่วยสนับสนุนให้นักเรียนเรียนรู้ และจำในสิ่งที่เรียนได้ ไม่ว่าจะเป็น การเรียนรู้การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ไวยากรณ์ และคำศัพท์ สำนวน ดังนั้น ถ้านักเรียน ได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะการเขียนอย่างสม่ำเสมอ นักเรียนจะเรียนรู้และ จำสิ่งที่เขาเรียนได้ดียิ่งขึ้น ครูจึงควรจัดให้มีกิจกรรมการเขียนเป็นระยะๆ สม่ำเสมอ เพื่อช่วยให้นักเรียนฝึกฝนสิ่งที่เรียนมาและยังสามารถเก็บ งานเขียนสะสมไว้เพื่อกลับมาทบทวนดูได้ภายหลัง

3. ทักษะการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันและสนับสนุนซึ่งกันและกัน ครูจึงควรจัดกิจกรรมการอ่านและการเขียนให้ต่อเนื่องและเกี่ยวเนื่องกัน เช่น ให้เขียนเครื่องปรุงต่างๆ หลังการอ่านวิธีการปรุงอาหาร ให้เขียนข้อความเกี่ยวกับตัวละครในเรื่อง เป็นต้น

4. นักเรียนควรทราบวัตถุประสงค์และขอบข่ายการเขียน นักเรียนจึงจะเขียนได้ต้องประเด็น ฉะนั้น เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมการเขียนใดๆ ครูควรชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเขียนอย่างชัดเจนและกำหนดขอบข่ายการเขียนนั้นๆ เช่น ต้องการให้เขียนคำ ข้อความ หรือประโยค จำนวน ความยาว เท่าไร อย่างไร เช่น เขียนโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ในบทที่เรียนมา

การสอนการเขียนควรคำนึงถึงองค์ประกอบด้านเนื้อหา (Content) ข้อความที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้กับผู้อ่าน รูปแบบ (Form) การวางรูปแบบของการเขียนไวยากรณ์ (Grammar) การใช้กฎไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคต่างๆ สลีลาในการใช้ภาษา (Style) การเลือกใช้คำศัพท์สำนวนเพื่อให้เกิดอรรถรสทางภาษา กลไกภาษา (Mechanics) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำศัพท์ และการใช้อักษรตัวเล็กและใหญ่ได้อย่างถูกต้อง

การสอนการเขียนอาจแบ่งได้เป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

1. การเขียนแบบคัดลอก (Mechanical Copying) คือการลอกคำ ข้อความ หรือประโยค โดยไม่ต้องสร้างภาษาของตนเอง มักเป็นกิจกรรมที่ใช้กับนักเรียนในระดับต้นๆ เช่น การคัดลายมือ เขียนตาม รอยประ การโยงภาพและข้อความที่เข้าคู่กันแล้วลอกข้อความ จัดลำดับตัวอักษรแล้วเขียนคำให้ถูกต้อง หรือจัด ลำดับประโยคและเขียนข้อความที่ถูกต้อง Mechanical Copying เป็นการฝึกเขียนโดยการคัดลอกคำ ประโยค หรือข้อความที่กำหนดให้ ในขณะที่เขียนคัดลอก นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้การสะกดคำ การประกอบคำ เข้าเป็นรูปประโยค และอาจเป็นการฝึกอ่านในใจไปพร้อมกัน ข้อเสียของการเขียนในลักษณะนี้ คือในบางกิจกรรม นักเรียนอาจลอกคำ ข้อความ หรือประโยค โดยไม่เข้าใจความหมาย และกิจกรรมการเขียนแบบนี้ไม่ได้เอื้อให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสร้างภาษาของตนเอง ลักษณะกิจกรรมแบบนี้อาจไม่ท้าทายความสามารถของนักเรียน ครูจึงควรพิจารณาไม่ควรจัดกิจกรรมการเขียนในแบบนี้มากเกินไป

2. การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) เป็นกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียน ที่มุ่งเน้นในเรื่องความถูกต้องของรูปแบบ โดยครูให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาสำหรับนักเรียนใช้ในการเขียน ครูจะเป็นผู้กำหนดส่วนที่เปลี่ยนแปลงให้นักเรียน นักเรียนจะถูกจำกัดในด้านความคิดอิสระ สร้างสรรค์ เช่น การเปลี่ยนรูปทางไวยากรณ์ คำศัพท์ในประโยค รูปแบบประโยคที่ต้องใช้ ตัวอย่างย่อหน้าสำหรับเขียนแบบ หรือข้อความสำหรับเติมให้สมบูรณ์ ข้อดีของ

การเขียนแบบควบคุมนี้ คือ การป้องกันมิให้นักเรียนเขียนผิดตั้งแต่เริ่มต้น กิจกรรมที่นำมาใช้ในการฝึกเขียน เช่น

2.1 Copying เป็นการฝึกเขียนโดยการคัดลอกคำ ประโยค หรือข้อความที่กำหนดให้ ในขณะที่เขียน คัดลอก นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้การสะกดคำ การประกอบคำเข้าเป็นรูปประโยค และอาจเป็นการฝึกอ่าน ในใจไปพร้อมกัน

2.2 Gap Filing เป็นการฝึกเขียนโดยเลือกคำที่กำหนดให้ มาเขียนเติมลงในช่องว่างของประโยค นักเรียนจะได้ฝึกการใช้คำชนิดต่างๆ (Part of Speech) ทั้งด้านความหมาย และ ด้านไวยากรณ์

2.3 Re-ordering Words เป็นการฝึกเขียนโดยเรียงเรียงคำที่กำหนดให้เป็นประโยค นักเรียน ได้ฝึกการใช้คำในประโยคอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และเรียนรู้ความหมายของประโยคไปพร้อมกัน

2.4 Changing Forms of Certain Words เป็นการฝึกเขียนโดยเปลี่ยนแปลงคำที่กำหนดให้ในประโยคให้เป็นรูปพจน์ หรือรูปกาลต่าง ๆ หรือรูปประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธ ฯลฯ นักเรียนได้ฝึกการเปลี่ยนรูปแบบของคำได้อย่างสอดคล้องกับชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค

2.5 Substitution Tables เป็นการฝึกเขียนโดยเลือกคำที่กำหนดให้ในตาราง มาเขียนเป็นประโยคตามโครงสร้างที่กำหนด นักเรียนได้ฝึกการเลือกใช้คำที่หลากหลายในโครงสร้างประโยคเดียวกัน และได้ฝึกทำความเข้าใจในความหมายของคำหรือประโยคด้วย

3. การเขียนแบบกึ่งควบคุม (Less – Controlled Writing) เป็นแบบฝึกเขียนที่มีการควบคุมน้อยลง และนักเรียนมีอิสระในการเขียนมากขึ้น การฝึกการเขียนในลักษณะนี้ ครูจะกำหนดเค้าโครงหรือรูปแบบ แล้วให้นักเรียนเขียนต่อเติมส่วนที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ วิธีนี้ช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะความสามารถในการเขียนได้มากขึ้น อันจะนำไปสู่การเขียนอิสระได้ในโอกาสต่อไป โดยการฝึกการเขียนแบบกึ่งควบคุม มีดังนี้

3.1 Sentence Combining เป็นการฝึกเขียนโดยเชื่อมประโยค 2 ประโยคเข้าด้วยกัน ด้วยคำขยาย หรือคำเชื่อมประโยค นักเรียนได้ฝึกการเขียนเรียงประโยคโดยใช้คำขยาย หรือคำเชื่อมประโยค ในตำแหน่งที่ถูกต้อง

3.2 Describing People เป็นการฝึกการเขียนบรรยาย คน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ โดยใช้คำคุณศัพท์ แสดงคุณลักษณะของสิ่งที่กำหนดให้ นักเรียนได้ฝึกการใช้คำคุณศัพท์ขยายคำนามได้อย่างสอดคล้องและตรงตามตำแหน่งที่ควรจะเป็น

3.3 Questions and Answers Composition เป็นการฝึกการเขียนเรื่องราว ภายหลังจากการฝึกถามตอบปากเปล่าแล้ว โดยอาจให้จับคู่แล้วสลับกันถามตอบปากเปล่า เกี่ยวกับเรื่องราวที่กำหนดให้ แต่ละคน จดบันทึกคำตอบของตนเองไว้ หลังจากนั้นจึงให้เขียน เรียบเรียงเป็นเรื่องราว จำนวน 1 ย่อหน้า นักเรียนได้ฝึกการเขียนเรื่องราวต่อเนื่องกัน โดยมีคำถาม เป็นสื่อนำความคิดหรือเป็นสื่อในการค้นหาคำตอบ นักเรียนจะมีข้อมูลเป็นรายชื่อที่สามารถนำมา เรียบเรียงต่อเนื่องกันไปได้อย่างน้อย 1 เรื่อง

3.4 Parallel Writing เป็นการฝึกการเขียนเรื่องราวเทียบเคียงกับเรื่องที่อ่าน โดยเขียนจากข้อมูลหรือประเด็นสำคัญที่กำหนดให้ ซึ่งมีลักษณะเทียบเคียงกับความหมายและ โครงสร้างประโยคของเรื่องที่อ่าน เมื่อนักเรียนได้อ่านเรื่องและศึกษารูปแบบการเขียนเรียบเรียง เรื่องนั้นแล้ว นักเรียนสามารถนำข้อมูลหรือประเด็นที่กำหนดให้มาเขียนเลียนแบบ หรือเทียบเคียง กับเรื่องที่อ่านได้

3.5 Dictation เป็นการฝึกเขียนตามคำบอก ซึ่งเป็นกิจกรรมที่วัดความรู้ ความสามารถของนักเรียนในหลายๆ ด้าน เช่น การสะกดคำ ความเข้าใจด้านโครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ รวมถึงความหมายของคำ ประโยค หรือข้อความที่เขียน

4. การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) เป็นแบบฝึกเขียนที่ไม่มีการควบคุมแต่ ใดๆ นักเรียนมีอิสระเสรีในการเขียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิด จินตนาการอย่าง กว้างขวาง การเขียนในลักษณะนี้ครูจะกำหนดเพียงหัวข้อเรื่องหรือสถานการณ์ แล้วให้นักเรียน เขียนเรื่องราวตามความคิดของตนเอง วิธีการนี้ ช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะความสามารถใน การเขียนได้เต็มที่ ข้อจำกัดของการเขียนลักษณะนี้ คือ นักเรียน มีข้อมูลที่เป็นคลังคำศัพท์ โครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ เป็นองค์ความรู้อยู่ค่อนข้างน้อย ส่งผลให้การเขียนอย่างอิสระนี้ไม่ ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร กิจกรรมการเขียน เช่น การเขียนความเรียงที่ครูกำหนดหัวข้อให้ หรือ เขียนบทสนทนา กิจกรรมการเขียนแบบนี้ครูจะต้องเตรียมนักเรียนเป็นอย่างดีก่อนที่จะให้นักเรียน เขียน โดยมีหลักในการเตรียมตัวดังนี้

4.1 กำหนดเนื้อหาก่อนการเขียนโดยการพูดเกี่ยวกับสิ่งที่จะเขียน ควรให้ นักเรียนแสดงความคิดเห็นให้มากที่สุด และอาจให้นักเรียนแต่ละคนสร้าง Web หรือเครือข่ายเนื้อหา เกี่ยวกับสิ่งที่จะเขียน จากนั้นจึงให้นักเรียนกำหนดโครงร่างของเรื่องที่จะเขียนโดยขยายความ เนื้อหาจากคำที่อยู่ใน Web แล้วจึงลงมือเขียน

4.2 ครูไม่ควรกำหนดหัวข้อเรื่องซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่นักเรียนมีประสบการณ์ ครูไม่ควรสั่งงานเขียนลักษณะนี้ให้เป็นการบ้านโดยมิได้ช่วยนักเรียนเตรียมตัวในการเขียน และไม่ควรถูกกำหนดให้นักเรียนเขียน หัวข้อหรือเรื่องที่ยากเกินความสามารถของนักเรียน

นอกจากกิจกรรมการเขียนที่กล่าวมา ยังมีกิจกรรมการเขียนอีกหลายตัวอย่าง เช่น

1. การเขียนเรื่องราวของตัวเอง (Writing about yourself)
2. การเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัวและเพื่อน (Writing about your family and friends)
3. การเขียนเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน (Writing about daily activities)
4. การเขียนเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต (Writing about lifestyles)
5. การเขียนเกี่ยวกับบุคคลต่างๆ (Writing about people)
6. การเขียนเกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ (Writing about places)
7. การเขียนบรรยาย (Writing a description)
8. การเขียนคำสั่ง (Writing instructions)
9. การเขียนเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอดีต (Writing about past events)
10. การจดยรายการการซื้อของ (Making a shopping list)
11. การเขียนบัตรอวยพร (Writing greeting cards)
12. การเขียนป้าย (Writing labels)
13. การเขียนข้อความบนกำแพงตามอาคารต่างๆ (Writing graffiti on a wall)
14. การเขียนจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E- mail writing)
15. การทำข้อสอบการสะกดคำ (Doing a spelling test)
16. การเขียนไปรษณียบัตร (Writing a postcard)
17. การเขียนบันทึกประจำวัน (Taking notes in a diary)
18. การเขียนบันทึกข้อความให้กับครอบครัว (Taking notes for the family)
19. การเขียนบัตรเชิญ (Writing an invitation)
20. การเขียนคำสั่ง (Writing instructions for others)
21. การเขียนใบสั่งจ่ายเงิน (Writing a cheque)
22. การเขียนบันทึกข้อความทางโทรศัพท์ (Taking a phone message)
23. การเขียนคำสุภาษิต (Writing a proverb)

24. การเขียนที่อยู่ (Writing an address)

การสอนทักษะการเขียนมีข้อเสนอแนะสำหรับครู เช่น แบบฝึกหัดเขียนนั้นให้ทำในห้องเรียนน้อยที่สุด ควรจะให้ทำเป็นการบ้าน เวลาส่วนใหญ่น่าจะใช้ในการฝึกฟังและอ่านที่ครูจะต้องควบคุมอย่างใกล้ชิด การสอนตามคำบอกมีประโยชน์มากจะต้องทำในห้องเรียนเช่นเดียวกับแบบฝึกหัดเขียน ซึ่งเป็นส่วนของการฝึกความเข้าใจในการฟัง แบบฝึกหัดเขียนต้องสัมพันธ์กับเนื้อหาที่เรียนมาแล้วในแต่ละหน่วย เพื่อเสริมความแม่นยำให้กับทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

กิจกรรมการสอนทักษะการเขียน มีกิจกรรมก่อนการเขียนซึ่งเป็นการให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกลไกทางการเขียนในเรื่องต่างๆ เช่น การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้กาล (Tense) และศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะเขียน กิจกรรมระหว่างการเขียน เป็นกิจกรรมที่ครูนำมาใช้ในการฝึกทักษะ การเขียน เช่น นำภาพประกอบมาให้ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพ นำเทปบทสนทนา มาเปิดให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนเขียนเป็นเรื่องเล่า หรือสรุปเรื่องที่ได้อ่าน และกิจกรรมหลังการเขียน เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว อาจนำมาอ่านในชั้นเรียน ผู้ให้เพื่อนในชั้นฟัง ตลอดจนนำมาแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์ว่าข้อเขียนนั้นว่าดี ถูกต้องในการสื่อความมากน้อยเพียงไร และการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ และมีข้อที่ต้องปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง

เมื่อนักเรียนได้ชิ้นงานจากการฝึกทักษะการเขียน การตรวจงานเขียนเป็นสิ่งที่ครูต้องดำเนินการต่อไป ซึ่งครูควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การให้ระดับคะแนน A, B, C หรือ 7, 8 .../10 การให้คะแนนแบบนี้เป็นการประเมินการเขียนโดยรวม ไม่ควรเน้นเฉพาะความถูกต้องทางไวยากรณ์เป็นเกณฑ์ แต่ยังคงดูว่านักเรียนสามารถใช้ภาษาสื่อความคิดได้ชัดเจนหรือไม่ และพัฒนาความคิดและเรื่องราวที่เขียนดีเหมาะสมมากน้อยเพียงไร

2. การแสดงความคิดเห็นต่อการเขียน good, fair, needs improvement, careless ครูพึงตระหนักว่าการแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของนักเรียน เป็นการชี้ให้นักเรียนเห็นทั้งจุดเด่นและข้อด้อย ครูควรกล่าวชมสิ่งที่ดีที่นักเรียนเขียนดีแล้ว และคอยชี้ให้เห็นจุดที่ยังบกพร่องให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไข

3. การตรวจแก้ไขที่ผิด ที่ผิดซึ่งนักเรียนเขียนมานั้น นักเรียนควรวิเคราะห์ด้วยว่ามาจากสาเหตุใด ผิดเพราะนักเรียนไม่รู้จึงใช้ผิด เขียนผิด หรือผิดเพราะความสะเพร่า

4. การตรวจแก้ไขที่ผิดสามารถทำได้ด้วยวิธีต่างๆ เช่น การตรวจแก้ไขที่ผิดทั้งหมด ครูต้องใช้เวลามากในการตรวจงาน วิธีนี้ทำให้นักเรียนไม่ได้ฝึกคิดด้วยตนเองว่าที่เขียนไปนั้นผิดอย่างไร การตรวจแก้ไขที่ผิดเฉพาะบางส่วน ครูผู้สอนอาจแก้ไขเฉพาะจุดที่เห็นว่าสำคัญ นักเรียนควรให้ความสนใจในข้อบกพร่องนั้นให้มาก เช่น เรื่อง Tense, Subject, Verb Agreement การชี้ให้นักเรียนเห็นที่ผิดวิธีนี้อาจทำได้โดยขีดเส้นใต้ หรือวงกลมล้อมที่ผิด โดยมีการตกลงเรื่องเครื่องหมายในการใช้สัญลักษณ์ต่างๆ กับนักเรียน เช่น sp = spelling error, SS = error in sentence structure เป็นต้น

5. ครูอาจยกกรณีที่นักเรียนทำผิดกันมากหรือผิดซ้ำๆ มายกตัวอย่างขึ้นกระดานแล้วแก้ไขให้ถูกต้องในชั้นเรียน โดยให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมออกความเห็นในการแก้ไขที่ผิดให้ถูกต้อง

4.7 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญ เพราะถือว่าเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ครูต้องวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ดังที่ Hughes (2003, p.4) กล่าวว่า ผลที่เกิดจากการทดสอบในด้านการสอนและการเรียนรู้ (Backwash / หรือ the impact of assessment) นั้นเป็นทั้งด้านบวกและลบ ดังนั้นครูผู้สอนต้องตระหนักว่าการทดสอบผู้เรียนนั้นจะได้ข้อมูล ความสามารถทางด้านภาษาของผู้เรียนที่เหมาะสมและเพียงพอต่อการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนที่มีผลต่อผู้เรียนอย่างแท้จริง

วัตถุประสงค์ของการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

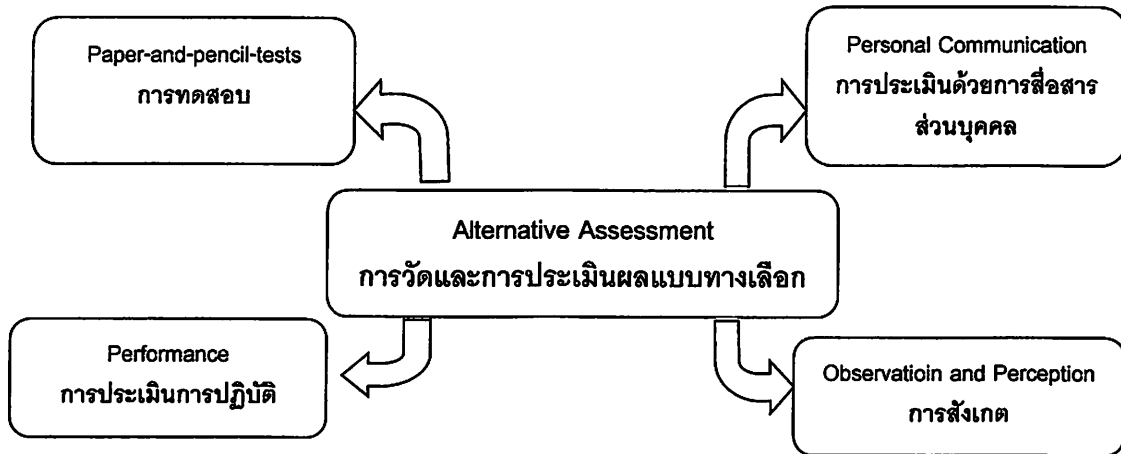
1. เพื่อประเมินวิธีสอนของครูว่าวิธีสอนแบบใดช่วยให้เกิดการเรียนรู้ และวิธีใดที่จำเป็นต้องมีการปรับปรุง
2. เพื่อประเมินสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของผู้เรียนว่ามีความรู้ความสามารถตามพัฒนาการ ความก้าวหน้าของผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์
3. เพื่อจำแนกหรือจัดลำดับความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนเพื่อจัดชั้นเรียนหรือแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนในกลุ่มสามารถเท่าเทียมกัน
4. เพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่อง และจุดเด่นการเรียนการสอนของแต่ละบุคคล
5. เพื่อประโยชน์ในการซ่อมเสริมแก่ผู้เรียน
6. เพื่อประเมินประสิทธิภาพการสอนของครู
7. เพื่อให้ทราบกระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กในแต่ละระดับ
8. เพื่อทดสอบผลการทดลองเกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียน

Brown and Hudson (1998 อ้างถึงใน Brown and Abeywickrama, 2010, p.18) ได้เสนอรูปแบบการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การวัดผลแบบทางเลือก (Alternative Assessment) คือ การประเมินแนวใหม่ซึ่งเป็นทางเลือกที่เหมาะสม จะนำมาใช้ประเมินการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic Assessment) เป็นการประเมินจากการให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริงในสถานการณ์จริง มีกระบวนการสังเกต บันทึก และรวบรวมข้อมูล จากผลงานหรือกิจกรรมที่ผู้เรียนทำ เพื่อตัดสินความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียน โดยทำการเปรียบเทียบให้เห็นแนวการทดสอบแบบเดิมและแบบทางเลือกที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นเองในชั้นเรียนให้เหมาะสมกับความต้องการวัดและประเมินผลผู้เรียนในความสามารถทางด้านภาษาที่ตนได้สอนไป ดังตาราง 4

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบแนวการทดสอบแบบเดิมและแบบทางเลือก

การวัดผลแบบเดิม (Traditional Assessment)	การวัดผลแบบทางเลือก (Alternative Assessment)
การทดสอบแบบมาตรฐาน	การวัดผลแบบต่อเนื่องและระยะยาว
รูปแบบตัวเลือกและจำกัดเวลา	คำตอบไม่จำกัดเวลา และปลายเปิด
คำถามไม่ตรงบริบทผู้เรียน	ภาระงานที่เน้นบริบทการสื่อสาร
ใช้ผลคะแนนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ	ให้ข้อมูลย้อนกลับรายบุคคล
คะแนนแบบอิงกลุ่ม	คะแนนแบบอิงเกณฑ์
เน้นคำตอบที่แยกกันโดยสิ้นเชิง	คำตอบปลายเปิด และสร้างสรรค์
การประเมินแบบตัดสินผลการเรียน	การประเมินแบบพัฒนาผลการเรียนรู้
เน้นผลที่เกิดขึ้น	เน้นกระบวนการระหว่างเรียน
วัดการปฏิบัติที่ไม่มีความสัมพันธ์กัน	วัดการปฏิบัติที่สัมพันธ์กัน
ก่อให้เกิดสิ่งจูงใจจากปัจจัยภายนอก	ก่อให้เกิดสิ่งจูงใจจากปัจจัยภายใน

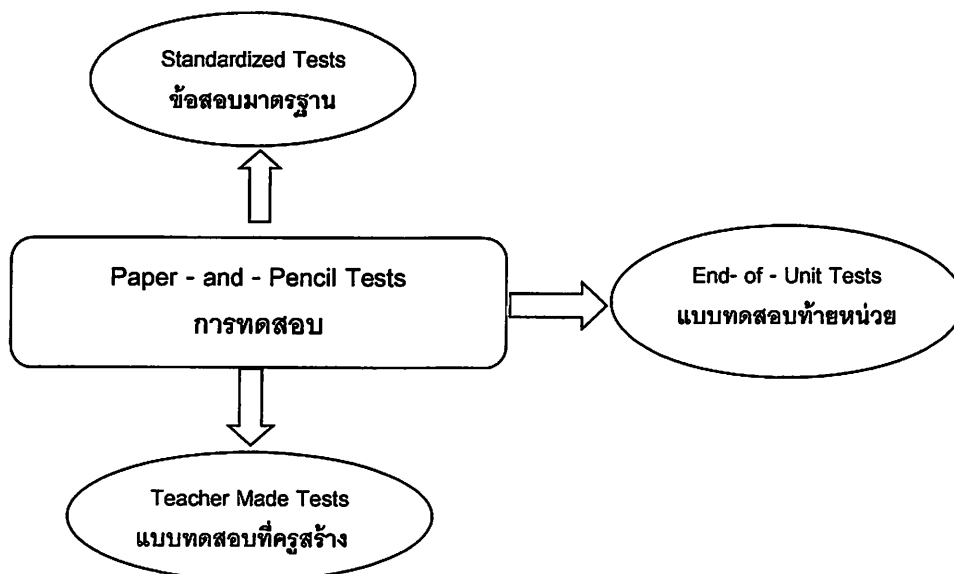
Brown and Abeywickrama (2010, p.18) ได้เสนอการวัดและประเมินผลแบบทางเลือก ได้แก่ การทดสอบ การประเมินผลการศึกษา การสังเกต และการประเมินด้วยการสื่อสารส่วนบุคคล แสดงดังภาพ 3

ภาพ 3 แสดงการวัดและการประเมินผลแบบทางเลือก

การวัดและประเมินผลแบบทางเลือก ประกอบด้วย

1. การทดสอบ (Paper – and - Pencil Tests) ได้แก่ ข้อสอบมาตรฐาน แบบทดสอบท้ายหน่วย และแบบทดสอบที่ครูสร้าง แสดงดังภาพ 4

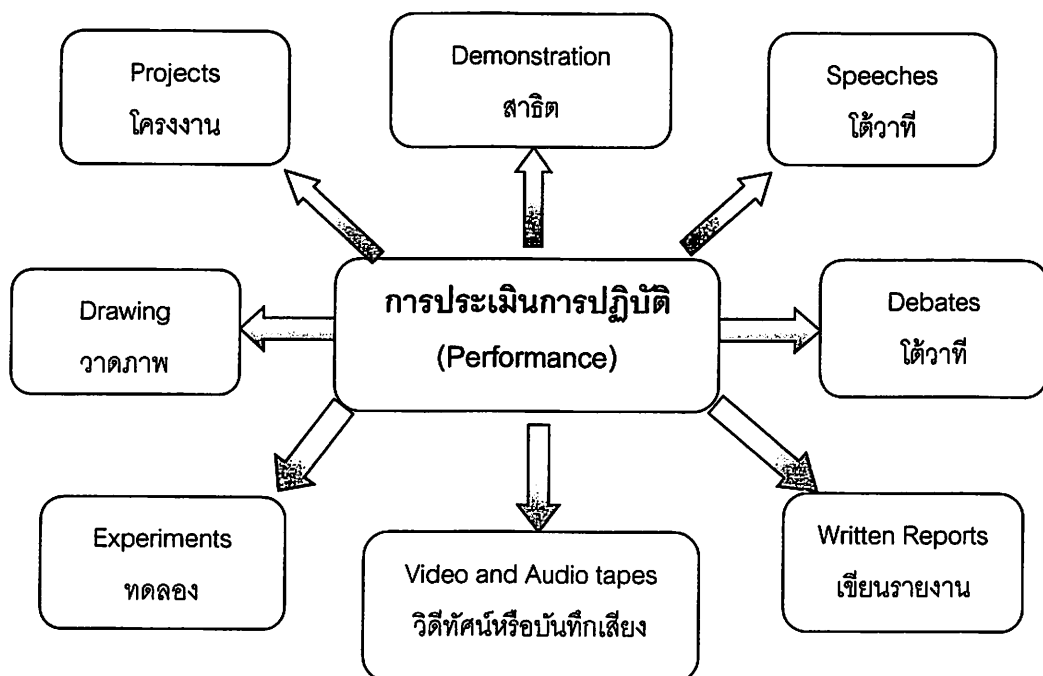
ภาพ 4 แสดงลักษณะการประเมินด้วยการทดสอบ

2. การประเมินด้วยการสื่อสารส่วนบุคคล (Personal Communication) ได้แก่ การสื่อสาร เป็นรายบุคคล การอภิปรายกลุ่มย่อย และการสัมภาษณ์ แสดงดังภาพ 5

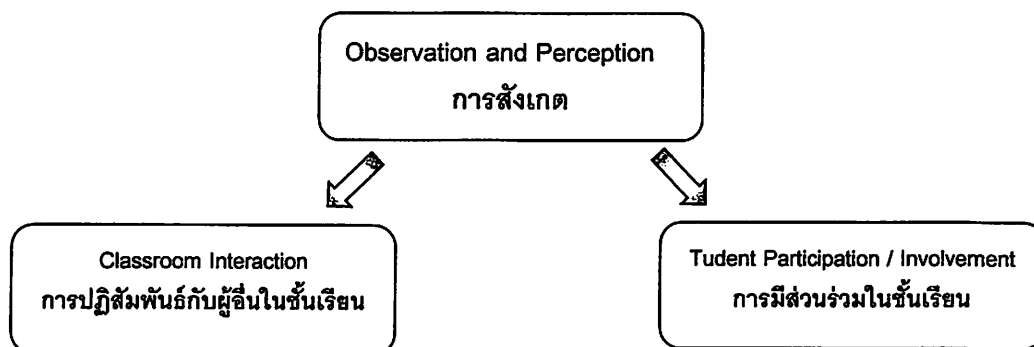
ภาพ 5 แสดงลักษณะของการประเมินด้วยการสื่อสารส่วนบุคคล

3. การประเมินการปฏิบัติ (Performance) ได้แก่ โครงการงาน วาดภาพ สาธิต ได้วาที กล่าวสุนทรพจน์ เขียนรายงาน ทดลอง และวิดีโอทัศน์หรือบันทึกเสียง แสดงดังภาพ 6

ภาพ 6 แสดงลักษณะของการประเมินการปฏิบัติ

4. การสังเกต (Observation and Perception) ได้แก่ การสังเกตการณ์ที่นักเรียน มีปฏิสัมพันธ์และเข้าร่วมกิจกรรมกับผู้อื่นในชั้นเรียน แสดงดังภาพ 7

ภาพ 7 แสดงลักษณะการประเมินด้วยการสังเกต

4.7.1 การวัดและประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ มีดังนี้

1) การวัดและประเมินทักษะการฟัง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 212-213) ได้เสนอแนะวิธีการวัดและประเมินทักษะการฟัง โดยจำแนกการทดสอบออกเป็น 2 ชนิด คือ

1.1) การทดสอบการฟังที่แท้จริง (Pure Listening Tests) เป็นทดสอบการฟังเสียง และการจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน ได้แก่

1.1.1) การทดสอบการจำแนกเสียง โดยใช้คู่เทียบเสียงทั้งที่เป็นคำและเป็นประโยค

1.1.2) การทดสอบการจำแนกเสียง โดยวัดความสามารถในการฟังเสียง เน้นหนักในคำและในประโยค เช่น ฟังคำแล้วให้เลือกพยางค์ที่ออกเสียงหนักที่สุดทั้งประโยค แล้วให้เลือกคำที่ออกเสียงเน้นหนักที่สุด

1.2) การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension Test) เป็นการทดสอบความเข้าใจในเรื่องที่ฟัง เช่น ฟังเสียงแล้วตอบคำถามหรือลากเส้นแสดงทิศทางลงในแผนที่ตามข้อความหรือคำสั่งที่ได้ยิน เช่น

1.2.1) ฟังข้อความทั้งหมด 1 ครั้ง จบแล้วให้ฟังประโยคที่อ่านครั้งเดียว แล้วให้นักเรียนบอกว่าถูกหรือผิด

1.2.2) ฟังข้อความ 1 ครั้ง จบแล้วจะมีคำถามพร้อมคำตอบที่เป็นตัวเลือก แล้วให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1.2.3) ฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความนั้นๆ

1.2.4) ฟังข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เช่น อุณหภูมิอากาศแล้วกรอกข้อมูลหรือทำเครื่องหมายลงในตาราง

การวัดและประเมินทักษะการฟัง ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า วิธีการวัดและการประเมินทักษะการฟังแบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่ การทดสอบการฟังที่แท้จริง (Pure Listening Tests) และการทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension Test) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้การประเมินทักษะการฟัง โดยทดสอบความเข้าใจในการฟัง เกี่ยวกับการรู้ความหมายคำศัพท์ การปฏิบัติตามคำสั่ง การจับใจความสำคัญความเข้าใจในเรื่องที่ฟัง โดยให้นักเรียนฟังประโยค บทสนทนา หรือบทความที่กำหนดให้ 1 ครั้ง เมื่อฟังจบแล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง โดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

2) การวัดและประเมินทักษะการพูด

กึ่งแก้ว อารีรักษ์ (2546, หน้า 84) ได้สรุปวิธีการวัดและประเมินทักษะการพูดไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. การพูดที่มีการควบคุม สามารถวัดและประเมินได้โดย

1.1 การให้ตัวนะที่มองเห็นได้ชัดเจน เช่น นักเรียนพูดประโยคมีรูปภาพเป็นสื่อ

1.2 การให้ตัวนะที่เป็นคำพูด อาจใช้ภาษาแม่หรือภาษาที่เรียน หรือบางครั้งอาจเขียนก็ได้

1.3 การสอบพูดปากเปล่าด้วยวิธีการทดสอบแบบโคลซ แบบทดสอบชนิดนี้ นักเรียนจะได้ฟังข้อความ 2 ครั้ง โดยครั้งแรกฟังข้อความทั้งหมด หลังจากนั้นให้นักเรียนฟังข้อความที่มีบางตอนเว้นว่างไว้ให้เติม นักเรียนจะต้องพูดแล้วเติมช่องว่างด้วยข้อความที่เหมือนกับที่ได้ยินมาในรอบแรก

1.4 ให้พูดตามสถานการณ์สมมุติโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม

2. การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง มีวิธีทดสอบดังนี้

2.1 ให้นักเรียนพูดบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียนอาจให้คำสั่งเป็นภาษาแม่

2.2 ให้นักเรียนพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ

2.3 ให้นักเรียนพูดตามเรื่องที่กำหนดให้ ครูผู้สอนควรให้สถานการณ์หลายๆ เรื่องเพราะนักเรียนอาจจะคล่องในเรื่องหนึ่งมากกว่าอีกเรื่องหนึ่งก็ได้

2.4 การสนทนาและสัมภาษณ์เป็นวิธีการทดสอบทักษะการพูดที่เหมาะสมและนิยมใช้ เพราะเป็นรูปแบบการวัดความสามารถในการใช้ภาษาตามหน้าที่หรือความสามารถในการสื่อสาร โดยเปิดโอกาสให้ผู้เข้าสอบได้แสดงความสามารถในการเรียบเรียงส่วนประกอบต่างๆ ของคำพูดให้สอดคล้องกันอย่างเหมาะสม และเนื้อหาในการสัมภาษณ์ก็ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของนักเรียน

2.5 ให้พุดนำเสนอข้อมูลจากสื่อต่างๆ เช่น บทความ ภาพ วิดีทัศน์

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, หน้า 82) ได้สรุปรูปแบบการวัดและประเมินผลทักษะการพูดไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1. การพูดปากเปล่าเพียงคนเดียว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำ

2. การสัมภาษณ์และการสนทนา ซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคล 2 คน โดยฝ่ายหนึ่งเป็นครูหรือผู้ที่ดำเนินการสอบ เป็นผู้ป้อนตัวกระตุ้นให้ผู้เข้าสอบได้แสดงความสามารถทางการพูดของตน

3. พูดเป็นกลุ่ม เช่น การอภิปราย การโต้วาที ซึ่งต้องมีการเตรียมตัวมาล่วงหน้าเพื่อแสดงความรู้ความคิดเห็นของตน หรือเป็นการใช้ไหวพริบในการโต้ตอบประเด็นของฝ่ายตรงข้าม

ขั้นตอนการวัดและประเมินทักษะการพูดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าการวัดและประเมินทักษะการพูดสามารถวัดได้ในหลายๆ รูปแบบ เช่น การพูดที่มีการควบคุม คือให้พูดโดยการให้ตัวนะที่มองเห็นได้ชัดเจน การพูดประโยคมีรูปภาพเป็นสื่อ การพูดปากเปล่าด้วยวิธีการทดสอบแบบโคลซ และพูดตามสถานการณ์สมมุติโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม และอีกวิธีหนึ่งคือการพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง สามารถทดสอบได้โดยการพูดปากเปล่าเพียงคนเดียว เช่น การพูดบรรยายเหตุการณ์ การพูดแสดงความคิดเห็น พูดตามเรื่องที่กำหนดให้ การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำ การสัมภาษณ์และการสนทนายระหว่างบุคคล 2 คน และการพูดเป็นกลุ่ม เช่น การอภิปราย การโต้วาที ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้วิธีการวัดและประเมินความสามารถในทักษะการพูด ในรูปแบบการพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง ทดสอบโดยใช้กิจกรรมคู่ เป็นการสนทนายระหว่างบุคคล 2 คน

พูดสนทนาในสถานการณ์สมมุติโดยใช้ภาษาที่ถูกต้อง และเหมาะสมกับสถานการณ์ที่กำหนดให้ จำนวน 1 สถานการณ์

นักวิชาการศึกษาหลายท่านได้กำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการพูด ไว้ดังนี้ Weir (1993, p.43) ได้สร้างเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ดังนี้

1. ด้านความเหมาะสมของการใช้ภาษา (Appropriateness)
 - 0 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถที่จะพูดภาษาได้
 - 1 คะแนน หมายถึง สามารถสื่อสารได้อย่างจำกัด ได้ตอบโดยการ ใช้ภาษาในลักษณะของวัฒนธรรมทางสังคมไม่เหมาะสม
 - 2 คะแนน หมายถึง มีความพยายามในการตอบสนองทั้งต่อบทบาทและสถานการณ์ มีการใช้ภาษาไม่เหมาะสมและผิดพลาดบ้าง
 - 3 คะแนน หมายถึง เกือบไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาในลักษณะของวัฒนธรรมทางสังคม
2. ด้านความสามารถในการใช้คำศัพท์ (Adequacy of vocabulary for purpose)
 - 0 คะแนน หมายถึง ใช้คำศัพท์ไม่เพียงพอแม้ในการสื่อสารขั้นพื้นฐาน
 - 1 คะแนน หมายถึง ใช้คำศัพท์ในขีดจำกัด เฉพาะที่จะสื่อความต้องการง่ายๆ ปริมาณคำศัพท์น้อย มีการพูดผิดพลาดหรือพูดซ้ำๆ
 - 2 คะแนน หมายถึง มีการใช้คำศัพท์มากขึ้น แต่มีข้อผิดพลาดและไม่ตรงประเด็น
 - 3 คะแนน หมายถึง ใช้คำศัพท์อย่างถูกต้องและเพียงพอ ตรงประเด็น มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
3. ความถูกต้องแม่นยำทางกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ (Grammatical Accuracy)
 - 0 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถพูดได้ตามหลักไวยากรณ์เกือบทั้งหมด พูดเป็นกลุ่มคำ
 - 1 คะแนน หมายถึง การสร้างประโยคไม่ประติดประต่อ มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์บ่อยครั้ง บางประโยคไม่ถูกต้อง การพูดมีลักษณะเป็นห้วงๆ มีความสับสนทางโครงสร้างไวยากรณ์

2 คะแนน หมายถึง มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์บ้าง มีการพัฒนาการใช้ภาษาในรูปประโยคหลักๆ แต่บางครั้งไม่สามารถพูดสัมพันธ์ข้อความได้

3 คะแนน หมายถึง มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์น้อยมาก สามารถพูดสัมพันธ์ข้อความได้อย่างต่อเนื่อง

4. ความสามารถในการออกเสียง (Intelligibility)

0 คะแนน หมายถึง จังหวะในการพูดรุนแรง พูดไม่หยุด มีปัญหาในการออกเสียงสูง-ต่ำและการออกเสียงคำ การพูดสื่อภาษาไม่ได้เลย

1 คะแนน หมายถึง มีการรบกวนจากภาษาที่หนึ่งในจังหวะการพูด การออกเสียงสูง-ต่ำและการออกเสียงคำ การใช้ภาษาเข้าใจยาก ต้องมีการพูดซ้ำบ่อยๆ จึงจะเข้าใจ

2 คะแนน หมายถึง มีจังหวะการพูด การออกเสียงสูง-ต่ำ และการออกเสียงคำ ต้องใช้การฟังอย่างตั้งใจ มีการใช้ภาษาที่ทำให้เกิดการเข้าใจผิดบ้างหรือต้องพูดซ้ำบ่อยๆ

3 คะแนน หมายถึง มีการออกเสียงตามฐานที่ทำให้เกิดเสียงนั้น สามารถทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจได้ มีสำเนียงของเจ้าของภาษา เกือบไม่มีการใช้ภาษาที่ทำให้เกิดการเข้าใจผิดและการพูดซ้ำๆ

5. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency)

0 คะแนน หมายถึง การพูดตะกุกตะกัก เรื่องราวไม่ติดต่อกัน และขาดเป็นท่วงๆ

1 คะแนน หมายถึง มีการลังเล ข้อความไม่สมบูรณ์ ใช้ประโยคสั้นๆ และประโยคส่วนใหญ่ไม่ต่อเนื่อง

2 คะแนน หมายถึง มีการพูดเชื่อมโยงประโยค การพูดยังลังเลแต่สามารถพูดติดต่อกันได้นานขึ้น ความเร็วในการพูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ

3 คะแนน หมายถึง มีการลังเลบ้าง เป็นการพูดที่ราบเรียบ น้ำเสียงและคำพูดไม่สิ้นไหนัก มีหยุดคิด มีความต่อเนื่องในประโยคดี

6. ความตรงประเด็นและความพอเพียงของเนื้อหา (Relevance and adequacy of content)

0 คะแนน หมายถึง คำพูดไม่ตรงประเด็นกับงานที่กำหนดให้ ไม่สามารถโต้ตอบได้เลย

1 คะแนน หมายถึง การตอบสนองทางคำพูดตรงประเด็นบ้าง แต่มีข้อจำกัด มีการหยุดพูดนาน และพูดทวนซ้ำอย่างไม่มีจุดหมาย

2 คะแนน หมายถึง การตอบสนองทางคำพูดส่วนใหญ่ตรงประเด็นกับงานที่กำหนดให้ แต่ยังมีการหยุดพูดและพูดซ้ำบ้างเล็กน้อย

3 คะแนน หมายถึง การตอบสนองทางคำพูดตรงประเด็นและเพียงพอกับงานที่กำหนด

Oller (1979, pp.320-323) ได้อธิบายถึงเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดไว้ว่า เป็นเทคนิควิธีที่เป็นที่นิยมของ FSI (Foreign Service Institute) ซึ่งเป็นสถาบันบริการสอบสัมภาษณ์ภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกส่วน (Analytic Rubric) ซึ่งมีแนวทางการให้คะแนนในลักษณะที่มีการกำหนดการพิจารณาเป็นประเด็นต่างๆ โดยมีคำนิยามหรือคำอธิบายลักษณะของการประเมินในแต่ละประเด็น ซึ่งแบ่งประเภทความสามารถด้านการพูดไว้ ดังนี้

1. ด้านการออกเสียง (Pronunciation)

ระดับ 1 หมายถึง ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ระดับ 2 หมายถึง ออกเสียงผิดมาก ยากแก่การเข้าใจ ต้องย่ำบ่นๆ

ระดับ 3 หมายถึง ใช้เสียงแปร่ง ทำให้ต้องตั้งใจฟังและออกเสียงผิดๆ ทำให้เข้าใจผิดบางครั้ง

ระดับ 4 หมายถึง ใช้เสียงแปร่งในบางที่และออกเสียงผิดในบางครั้งแต่ยังเข้าใจ

ระดับ 5 หมายถึง ไม่มีการออกเสียงผิดที่ฟังชัดเจนแต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 หมายถึง ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีร่องรอยว่าเป็นต่างชาติเลย

2. ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1 หมายถึง ใช้ไวยากรณ์ผิดหมด ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้ล่วงหน้า

ระดับ 2 หมายถึง พูดผิดมากแสดงให้เห็นว่ามีความรู้ด้านไวยากรณ์น้อยทำให้สื่อสารไม่ได้

ระดับ 3 หมายถึง พูดผิดบ่อยครั้ง แสดงถึงความสามารถน้อยมากในการใช้รูปประโยคที่สำคัญ และทำให้ผู้ฟังเกิดความรำคาญและฟังไม่เข้าใจเป็นบางครั้ง

ระดับ 4 หมายถึง มีที่ผิดบ้างในบางครั้ง แสดงถึงความไม่สามารถใช้รูปประโยคบางประโยคได้ แต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ

ระดับ 5 หมายถึง ผิดโครงสร้างไวยากรณ์น้อยมาก

ระดับ 6 หมายถึง ผิดไม่เกิน 1 หรือ 2 ครั้ง ในระหว่างสัมภาษณ์

3. ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับ 1 หมายถึง ใช้ศัพท์ผิดแม้เป็นบทสนทนาที่ง่าย ๆ

ระดับ 2 หมายถึง ใช้คำศัพท์ในวงจำกัดในเหตุการณ์ประจำวัน

ระดับ 3 หมายถึง บางครั้งใช้ศัพท์ไม่ถูกต้อง ใช้ศัพท์ในวงจำกัดทำให้พูดคุยเรื่องการทำงานอาชีพ และเรื่องสังคมทั่วไปไม่ได้

ระดับ 4 หมายถึง รู้คำศัพท์ทางด้านการงานอาชีพอย่างเพียงพอที่จะพูดคุยในเรื่องที่ตนสนใจเป็นพิเศษ รู้คำศัพท์ทั่วไป ช่วยให้สามารถพูดคุยในเรื่องทั่วไปได้แต่ยังมีการพูดซ้ำและวกวน

ระดับ 5 หมายถึง รู้ศัพท์ทางด้านการงานและวิชาชีพกว้างและแม่นยำสามารถใช้ภาษาใน สถานการณ์สังคมต่างๆ ได้

ระดับ 6 หมายถึง ใช้คำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่ากับเจ้าของภาษาที่ได้รับการศึกษาดี

4. ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับ 1 หมายถึง พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อจนทำให้พูดสนทนาไม่รู้เรื่องเกือบทั้งหมด

ระดับ 2 หมายถึง พูดซ้ำมากและติดตะกุกตะกักไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้นๆ ที่พูดทุกวัน

ระดับ 3 หมายถึง พูดซ้ำและไม่คล่องบ่อยครั้ง บางประโยคพูดได้ไม่จบความ

ระดับ 4 หมายถึง พูดซ้ำไม่คล่องในบางครั้ง ทำให้ต้องพูดใหม่ซ้ำและติดขัดในเรื่องการใช้คำศัพท์

ระดับ 5 หมายถึง พูดได้คล่องแต่ยังติดเรื่องความเร็วและราบเรียบในการพูด

ระดับ 6 หมายถึง พูดได้ทุกเรื่องทั้งเรื่องงานและเรื่องทั่วไปไปได้คล่องแคล่วและราบเรียบเหมือนเจ้าของภาษา

5. ด้านความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับ 1 หมายถึง เข้าใจการสนทนาเรื่องนั้นๆ ได้น้อยเกินไปแม้ในสถานการณ์ที่ธรรมดาที่สุด

ระดับ 2 หมายถึง เข้าใจเมื่อพูดซ้ำๆ และเป็นเรื่องพื้นๆ ด้านสังคมและการท่องเที่ยวที่ทุกคนรู้แล้ว ยังต้องให้ผู้พูดพูดซ้ำและเรียบเรียงเรียงความสั้นๆ

ระดับ 3 หมายถึง เข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวกับตนเองโดยตรง ต้องพูดซ้ำๆ หรือพูดซ้ำบางครั้ง

ระดับ 4 หมายถึง เข้าใจภาษาที่ผู้พูดมีการศึกษาใช้เป็นการพูดตัวต่อตัวค่อนข้างดี แต่ผู้พูดด้วยยังต้องพูดซ้ำและเรียบเรียงความใหม่ให้

ระดับ 5 หมายถึง เข้าใจภาษาของผู้พูดที่มีการศึกษาใช้ในทุกอย่างยกเว้นผู้พูดใช้สำนวนการพูด หรือพูดเร็วมากและออกเสียงไม่ชัด

ระดับ 6 หมายถึง เข้าใจภาษาพูดทุกอย่างที่ใช้ภาษาแบบทางการ สำนวนการพูดเหมือนกับเจ้าของภาษา

การประเมินทักษะการพูดของการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะทำการวัดความสามารถในทักษะการพูด ในรูปแบบการพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง ทดสอบโดยใช้กิจกรรมคู่ เป็นการสนทนาระหว่างบุคคล 2 คน พูดสนทนาในสถานการณ์สมมติโดยใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ที่กำหนดให้ จำนวน 1 สถานการณ์ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกส่วนที่พัฒนาปรับปรุงจากแนวคิดของ Oller (1979, pp.320-323)

3) การวัดและประเมินทักษะการอ่าน

กึ่งแก้ว อารีรักษ์ (2546, หน้า 86) ได้สรุป รูปแบบการวัดและประเมินทักษะการอ่านไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง การทดสอบการอ่านออกเสียงในภาษาที่สอง จะทำได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนสามารถพูดภาษาที่สองได้แล้ว ซึ่งนักเรียนที่ออกเสียงได้ดี และเข้าใจถึงความสอดคล้องระหว่างเสียงกับสัญลักษณ์ จะสามารถอ่านได้แม้จะไม่เข้าใจความหมาย

2. การอ่านจับใจความสำคัญ เช่น ให้อ่านข้อความที่ตัดมาจากหนังสือพิมพ์แล้วบอกว่าเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร หรืออ่านเรื่องราวคร่าวๆ ในจดหมาย

3. การทดสอบการรับข้อมูล เช่น อ่านบทย่อของหนังสือพิมพ์หรืออื่นๆ ที่เหมาะสมแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความที่อ่าน

การวัดและประเมินทักษะการอ่านที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การวัดและประเมินทักษะการอ่านมีวิธีการทดสอบ ได้แก่ การอ่านออกเสียง การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และการทดสอบการรับข้อมูล ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้วิธีการทดสอบการอ่านจับใจความสำคัญ โดยอ่านเพื่อบอกระบุประเด็นสำคัญของเรื่อง (skimming) และการทดสอบการรับข้อมูล โดยอ่านแบบหารายละเอียดของเรื่อง (scanning) จากแผ่นพับและบทความจากนิตยสาร เมื่ออ่านจบแล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

4) การวัดและประเมินทักษะการเขียน

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 221-223) ได้แนะนำการทดสอบการเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. การเขียนเรียงความโดยมีการแนะแนวทาง โดยให้ตัวแนะที่มองเห็นได้ เช่น ภาพชุด ภาพยนตร์เงียบ ซึ่งแนะนำด้วยการพูด เช่น ให้นักเรียนเขียนสรุปจากเรื่อง ที่เล่าให้ฟังหรือบรรยายเหตุการณ์จากบทสนทนา

2. การเขียนอย่างอิสระ ผู้เรียนจะได้แสดงความสามารถในการลำดับความคิด การใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม และจัดกลุ่มข้อความที่สัมพันธ์กัน ตามหัวข้อที่กำหนดที่กำหนดให้ ลักษณะการทดสอบการเขียนควรจะเป็นการทดสอบการเขียนที่พื้นฐานมาจากคำศัพท์ เช่น ให้นักเรียนอธิบายห้องเรียน ห้องนอน ด้วยการใช้คำศัพท์กลุ่มคำนาม หรือเป็นการทดสอบการเขียนที่มีพื้นฐานมาจากไวยากรณ์ เช่น ต้องการทดสอบ Past Tense ก็อาจจะให้นักเรียนเขียนเล่าเหตุการณ์ในอดีตของตนเอง หรือการทดสอบการเขียนเรียงความที่เกิดจากการกระตุ้นความคิด เช่น ให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ในโรงเรียนหรืออื่นๆ เป็นต้น

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, หน้า 83-84) กล่าวว่า การทดสอบทักษะเขียนอาจวัดส่วนประกอบของภาษา ได้แก่ คำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ และรูปประโยคต่างๆ ที่ง่ายและซับซ้อน การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายแบบตรงและการใช้ภาษาเปรียบเทียบ การทดสอบอาจเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร เช่น เพื่อใช้ในการรายงาน ให้ข้อมูล สรุป เสาะหาข้อเท็จจริง ขอร้อง เชิญชวน ขอโทษ หรือวิพากษ์วิจารณ์ เกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการประเมินการเขียนประกอบด้วย

1. ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์ โครงสร้าง
2. ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์และสำนวน ว่าใช้ภาษาได้ตามวัตถุประสงค์ของการเขียนหรือไม่ ความชัดเจน กระชับได้ใจความอย่างไม่อ้อมค้อม
3. ความมีจุดเน้นของความคิดและการนำเสนอที่ชัดเจน

4. ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและความสมดุลของการนำเสนอ
มีนักการศึกษาหลายท่านให้ข้อเสนอแนะวิธี ตรวจงานเขียนดังนี้

Madson (1983, pp. 120-122) ได้เสนอวิธีการประเมินผลทักษะการเขียน และการตรวจให้คะแนน ดังนี้

1. การประเมินผลทักษะการเขียนขึ้นก่อนการเรียนรู้ ทำโดยวิธีการหัก
1 คะแนน ต่อที่ผิด 1 ที่ จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

2. การประเมินผลทักษะการเขียนขึ้นเริ่มเขียน การตรวจให้คะแนนหัก
1 คะแนน ต่อที่ผิด 1 ที่จาก คะแนนเต็ม 100 คะแนน ทั้งนี้ข้อความที่เขียนควรยาวประมาณ
75-100 คำ

3. การประเมินผลทักษะการเขียนอิสระ เช่น การเขียนเรียงความ การตรวจ
งานเขียน ควรมีการกำหนดองค์ประกอบต่างๆ ของการเขียน เพื่อความแม่นยำและรวดเร็วใน
การตรวจ โดยแบ่งเป็น 2 ประเภท

3.1 วิธีตรวจแบบวิเคราะห์ (Analytical Method) เป็นวิธีประเมินงานเขียน
โดยแยกประเมินองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ กลไกทางการเขียน (Mechanics) การสะกดคำ
(Spelling) ไวยากรณ์ (Grammar) การเรียบเรียง (Organization) การเลือกใช้คำศัพท์
(Vocabulary Choice) ทำโดยวิธีการหักคะแนน ดังนี้

- 1) วิธีหักคะแนน โดยกำหนดว่า
 - ข้อผิดพลาด 1-2 ที่ หัก 1 หน่วย
 - ข้อผิดพลาด 3-4 ที่ หัก 2 หน่วย
 - ข้อผิดพลาด 5-6 ที่ หัก 3 หน่วย
- 2) วิธีการให้คะแนน โดยกำหนดคะแนนให้ในแต่ละองค์ประกอบ ดังนี้
 - กลไกการเขียน 20 %
 - เลือกใช้คำ 20 %
 - ไวยากรณ์ และการใช้ภาษา 30%
 - การเรียบเรียง 30%

3.2 วิธีตรวจแบบรวดยอด (Holistic Method) ผู้สอนจะเน้นพิจารณาเรื่อง
การสื่อความหมายของการเรียงความทั้งเรื่อง โดยคำนึงถึงข้อผิดพลาดทางกลไกการเขียนเพียง
เล็กน้อย และจะถูกหักคะแนนจากความผิดพลาดดังกล่าว น้อยมาก เช่น ลดจากการเกรด A เป็น A-

Heaton (1990, pp.108-113) แนะนำการประเมินโดย

1. วิธีนับข้อผิดพลาด (The error-count method) วิธีนี้ นับข้อผิดพลาดอย่างเดียว โดยไม่คำนึงถึงองค์ประกอบอื่นๆ
2. วิธีวิเคราะห์ (The analytical Method) ผู้ตรวจวิเคราะห์องค์ประกอบของงานเขียนในการให้คะแนน 5 ด้าน ได้แก่ การใช้คำศัพท์ (Vocabulary) การสะกดคำ (Spelling) การใช้ไวยากรณ์ (Grammar) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation) และการสื่อความหมายได้ชัดเจน (Fluency)

Brown (2000, pp.356-358) ได้แบ่งประเภทการประเมินงานเขียนที่เป็นพื้นฐานไว้ 6 ประเภท ดังนี้

1. เนื้อหา (Content) โดยพิจารณาว่าเนื้อหาสัมพันธ์กับจุดประสงค์ การเชื่อมโยงความคิดสอดคล้องกัน การอธิบายที่สามารถใช้ประสบการณ์ของตนเองในการยกตัวอย่าง และการแสดงความคิดเห็น
2. การเรียบเรียงเนื้อหา (Organization) พิจารณาจากความเหมาะสมของคำนำ การเรียงลำดับ ความคิด การสรุป และความยาวของงานเขียน
3. การใช้ภาษาในการสื่อความของงานเขียน (Discourse) พิจารณาถึงความสัมพันธ์ของเนื้อหาที่เขียนกับประโยคที่เป็นใจความหลักของเรื่อง การใช้ภาษาที่หลากหลาย สละสลวยและความสอดคล้องของความคิดในแต่ละย่อหน้า
4. การเรียงลำดับคำในประโยค และความถูกต้องด้านกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ (Syntax)
5. การเลือกใช้คำศัพท์ (Vocabulary) ที่สื่อความหมายได้ชัดเจนเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน และถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา
6. กลไกการใช้ภาษา (Mechanics) ได้แก่ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน การเขียนตัวอักษรตัวใหญ่

การวัดและประเมินผลทักษะการเขียนที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การวัดและประเมินทักษะการเขียนมีวิธีการทดสอบ ได้แก่ การเขียนเรียงความโดยมีการแนะแนวทางและการเขียนอย่างอิสระ ซึ่งในการวัดแต่ละครั้งจะวัดส่วนประกอบของภาษา เช่น ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา คำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ และรูปประโยคต่างๆ ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้ทดสอบการเขียนเพื่อการสื่อสารโดยใช้รูปแบบการเขียนอย่างอิสระ เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถในการลำดับความคิด การใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม และจัดกลุ่มข้อความที่สัมพันธ์กัน

ตามหัวข้อที่กำหนดให้ โดยเขียนข้อความ ประโยคสั้นๆ เกี่ยวกับการบรรยายเส้นทางจาก การดูแผนที่ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกส่วนที่พัฒนาปรับปรุงจากแนวคิดของ Heaton (1990, pp.108-113) โดยใช้วิธีวิเคราะห์ (The analytical Method) ในการให้คะแนน ได้แก่ ด้านการใช้ภาษา (คำศัพท์และไวยากรณ์) และด้านเนื้อหา (การสื่อความหมายได้ชัดเจน)

4.7.2 กระบวนการวัดและประเมินการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ฉนวน พรหมมุล (2542, หน้า 163-187 กล่าวว่า เป็นการวัดความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์ วัดทั้งความสามารถในการสื่อสารและความรู้ทางภาษา ผลของการวัดและการประเมินจะนำมาใช้ในการพัฒนานักเรียนอย่างต่อเนื่อง ระดับเตรียมความพร้อมวัดและประเมินผลโดยเน้นการประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจากการเข้าร่วมกิจกรรม และความสามารถในการใช้ภาษาในด้านความเข้าใจ การฟัง พูด อ่าน เขียน และการสะกดคำ ส่วนระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น วัดความสามารถในการใช้ภาษาโดยประเมินให้ครบถ้วนทั้ง 3 ลักษณะ คือ ประเมินผลก่อนเรียน ประเมินผลระหว่างเรียน และประเมินผลภายหลังเรียน ประเมินทั้งภาคปฏิบัติ ภาคความรู้และเจตคติโดยเครื่องมือวัดและการประเมินผลที่หลากหลาย มีการวัดระดับมาตรฐานขั้นพื้นฐานของนักเรียน โดยใช้การทดสอบมาตรฐานความรู้ความสามารถ (Proficiency test) สำหรับผู้ที่จะสำเร็จการศึกษา (กรมวิชาการ, 2539, หน้า 10-11) ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในสมุดประจำชั้นเพื่อพัฒนาการเรียนของนักเรียนและเพื่อประเมินผลการผ่านจุดประสงค์

4.7.3 เครื่องมือการวัดและประเมินผล

ในการประเมินผลให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้จะต้องใช้วิธีการที่หลากหลาย เช่น การสังเกต การซักถาม การตรวจผลงาน และการทดสอบ ดังนั้นผู้สอนจึงต้องสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการประเมินผลตามวิธีการเหล่านั้น เครื่องมือที่จำเป็น ได้แก่ แบบสำรวจรายการ แบบจัดอันดับคุณภาพ และข้อสอบ (หรือแบบทดสอบ) ดังนี้

1) แบบสำรวจรายการ

แบบสำรวจรายการ เป็นเครื่องมือที่ใช้ตรวจสอบพฤติกรรมต่างๆ ของนักเรียนว่ามีพฤติกรรมเป็นไปตามจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่เพียงใด ในการสร้างแบบสำรวจรายการนี้ ครูจะต้องสำรวจจุดประสงค์ว่าจะประเมินพฤติกรรมหรือลักษณะการกระทำใดบ้าง ต้องกำหนดไว้ให้ชัดเจน และควรจะเป็นพฤติกรรมหรือการกระทำที่สามารถสังเกตได้ว่ามีหรือไม่มี เกิดหรือไม่เกิด เป็นต้น และพฤติกรรมเหล่านั้นไม่สามารถจัดอันดับคุณภาพได้ เหมาะสำหรับวัดเจตคติในการเรียน หรือการสอบภาคปฏิบัติต่างๆ เช่น การพูดและการอ่านออกเสียง

2) แบบจัดอันดับคุณภาพ

แบบจัดอันดับคุณภาพเป็นแบบสำรวจรายการที่สามารถจัดอันดับคุณภาพของพฤติกรรมได้เหมาะสำหรับการวัดผลภาคปฏิบัติและการตรวจผลงานในการสร้างแบบจัดอันดับคุณภาพนี้ ผู้สอนต้องศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ว่าต้องการให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมใดในลักษณะใด แล้วนำพฤติกรรมเหล่านั้นมาแจกแจงเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์โดยละเอียด จากนั้นจึงกำหนดค่าของพฤติกรรมแต่ละพฤติกรรม โดยจัดอันดับคุณภาพซึ่งอาจจะกำหนดเป็นคะแนนเพื่อความสะดวก แบบจัดอันดับคุณภาพนี้เหมาะสำหรับใช้ทั้งในการประเมินผลระหว่างเรียน เพื่อที่จะได้นำผลการประเมินมาปรับปรุงหรือแก้ไขข้อบกพร่องและใช้ในการสอบปลายภาคด้วย

3) ข้อสอบ

ข้อสอบ เป็นเครื่องมือวัดความรู้ความสามารถของนักเรียน โดยการทดสอบอย่างเป็นทางการ และมีการให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด การใช้ข้อสอบวัดความรู้ความสามารถใช้ทั้งในการทดสอบย่อยๆ ระหว่างเรียน และในการทดสอบปลายภาคเรียนหรือการสอบปลายปี

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, หน้า 67-68) กล่าวว่า การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อความหมายของผู้เรียน ทั้งทักษะด้านการรับสารและทักษะด้านการส่งสารควรดำเนินการดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดขอบเขตของวัตถุประสงค์ เนื้อหาและทักษะ

1. ระบุตัวแปรที่เกี่ยวกับผู้ทดสอบ เช่น พื้นฐานทางภาษา เพศหรือ อายุ
2. กำหนดจุดมุ่งหมายของการทดสอบว่าใช้เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาทางด้านใด เช่น ทางด้านการประกอบอาชีพ หรือเพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน
3. ระบุเหตุการณ์และกิจกรรมที่จะวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารคุณสมบัติของข้อสอบที่ดี ไม่ว่าจะออกข้อสอบแบบใด
4. กำหนดรูปแบบของการสื่อสารว่าเป็นทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน หรือทักษะสัมพันธ์ และรูปแบบของการสื่อสารเป็นแบบตัวต่อตัวหรือผ่านการใช้เครื่อง บันทึกเสียง สิ่งพิมพ์ ภาพยนตร์
5. ระบุเนื้อเรื่องและใจความของการสื่อสารในแต่ละครั้ง
6. เลือกทักษะทางภาษาที่จำเป็นต่อการสื่อสารในทุกระดับความสามารถ

7. เลือกรูปแบบของข้อทดสอบที่เหมาะสมสำหรับการวัดกิจกรรมในการสื่อความหมายทางภาษาว่าจะเป็นการตอบแบบตายตัว แบบตอบโดยเสรี หรือแบบกำหนดขอบเขตในการตอบ

ขั้นที่ 2 กำหนดลักษณะของแบบทดสอบตามขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดชนิดของข้อทดสอบที่จะวัดวัตถุประสงค์แต่ละข้อ
2. กำหนดเนื้อหา ทักษะ เพื่อศึกษาวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน และ

ความสำคัญของแต่ละวัตถุประสงค์

ขั้นที่ 3 จัดทำแบบทดสอบ

1. ลงมือเขียนข้อทดสอบให้ได้ตามที่กำหนด ซึ่งมีระดับทางภาษา เนื้อหา จำนวนข้อทดสอบ ซึ่งจะเป็นสัดส่วนที่ถูกต้องตามส่วนที่จะวัด

2. วิเคราะห์และปรับปรุงข้อทดสอบแต่ละข้อ

3. เขียนคำสั่งสำหรับใช้กับข้อทดสอบให้ชัดเจนเพื่อกันไม่ให้นักเรียนสับสนในข้อทดสอบ สามารถแสดงตัวอย่างของวิธีตอบได้เพื่อช่วยให้เข้าใจวิธีตอบ

สรุปได้ว่า ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบ มี 3 ขั้นตอน คือ การกำหนดขอบเขตของวัตถุประสงค์ในการทดสอบที่เหมาะสมกับนักเรียน กำหนดลักษณะของข้อสอบเพื่อที่จะวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์และจัดทำแบบทดสอบ วิเคราะห์ปรับปรุงเพื่อให้ได้ข้อสอบที่ประสิทธิภาพน่าเชื่อถือ

3.1) ประเภทของแบบทดสอบ สามารถแบ่งได้หลายประเภท ดังนี้

3.1.1) แบ่งตามสิ่งที่วัด แบ่งออกได้ 3 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (achievement) หมายถึง ข้อสอบที่วัดสมรรถภาพสมองด้านต่างๆ ที่นักเรียนได้รับการเรียนรู้ผ่านมาแล้วว่ามีอยู่เท่าใด แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1.1 แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น (teacher made test) เป็นข้อสอบมุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอนเท่านั้น ไม่นำไปใช้กับกลุ่มอื่น

1.2 แบบทดสอบมาตรฐาน (standardized test) เป็นข้อสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนได้มีการพัฒนาด้วยการวิเคราะห์ทางสถิติมาแล้วหลายครั้งจนมีคุณภาพสมบูรณ์อีกทั้งยังมีเกณฑ์ปกติ (norm) ไว้สำหรับเปรียบเทียบคุณภาพต่างๆ ของนักเรียนต่างกลุ่มกันได้อีกด้วย

2. แบบทดสอบวัดความถนัด (aptitude) เป็นข้อสอบที่มุ่งวัดสมรรถภาพสมองของผู้เรียนว่าจะเรียนได้ไกลหรือประสบผลสำเร็จเพียงใด เพื่อใช้ในการทำนายหรือพยากรณ์อนาคตของผู้เรียน แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.1 แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียน (scholastic aptitude test) เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดความสามารถทางวิชาการต่างๆ เช่น ภาษา คณิตศาสตร์

2.2 แบบทดสอบวัดความถนัดเฉพาะอย่าง (specific aptitude test) เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดความถนัด เฉพาะอย่างที่เกี่ยวข้องกับอาชีพต่างๆ เช่น ความสามารถทางศิลปะเครื่องดนตรี

3. แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ (personality) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดบุคลิกภาพ และการปรับตัวให้เข้ากับสังคม เช่น แบบทดสอบวัดเจตคติความสนใจ

3.1.2 แบ่งตามลักษณะการเขียนตอบ แบ่งเป็น 2 ประเภท

1) แบบทดสอบอัตนัย (subjective test) หรือแบบทดสอบความเรียง หรือแบบทดสอบเรียงความ (essay) หมายถึงแบบทดสอบที่กำหนดปัญหาแล้วให้ผู้ตอบเขียนตอบยาวๆ หรือความเรียง (subjective or essay test) ข้อสอบอัตนัยมีเฉพาะคำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สามารถแสดงออก โดยใช้ภาษาของตนเองเขียนตอบตามเสรีภาพ ตามความรู้และความคิดเห็นของแต่ละคน โดยมีหลักการสร้างข้อสอบอัตนัย ดังนี้

1.1) เขียนคำชี้แจงให้ชัดเจนเกี่ยวกับการตอบคำถาม เวลาที่ใช้สอบ และคะแนนเต็มในแต่ละข้อ

1.2) ควรใช้ถามในสิ่งที่ข้อสอบอัตนัยสามารถวัดได้ดีที่สุด เช่น การบรรยาย การแสดงข้อคิดเห็น และข้อวิจารณ์ต่างๆ และพยายามหลีกเลี่ยงคำถามที่เป็นความรู้ความจำ

1.3) การออกข้อสอบควรคำนึงความสำคัญของจุดมุ่งหมายที่วางไว้ในตารางวิเคราะห์หลักสูตรโดยเลือกถามเฉพาะจุดที่สำคัญๆ ของเรื่อง

1.4) พยายามให้ความยาวของข้อสอบ (จำนวนข้อสอบ) พอเหมาะกับเวลาที่กำหนดให้เพราะผู้สอบต้องใช้เวลาในการรวบรวม และจัดระบบความคิดและเขียนตอบ

1.5) ไม่ควรให้มีการเลือกตอบเป็นบางข้อ เช่น มี 5 ข้อให้เลือกทำ 4 ข้อ เพราะอาจมีการได้เปรียบเสียเปรียบ อันเนื่องมาจากข้อสอบมีความยากง่ายไม่เท่ากันทำให้คะแนนที่ได้เปรียบเทียบกันไม่ได้ อีกทั้งยังเป็นการไม่ยุติธรรมสำหรับผู้ที่ยังตอบคำถามได้ทุกข้อ

2) แบบทดสอบปรนัย (objective test) ลักษณะโดยทั่วไปของข้อสอบปรนัยจะประกอบด้วย 2 ส่วน คือคำถามและคำตอบ ตัวคำถามของข้อสอบปรนัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ตอบได้แสดงความรู้ความสามารถต่างๆ ตามที่ผู้ถามต้องการ ซึ่งจะวัดตั้งแต่ความจำผิวเผิน ไปจนถึงวัดพฤติกรรมที่ลึกซึ้ง คือ การประเมินค่าคำถามแต่ละข้อจะถามเฉพาะจุดเล็กๆ ของเนื้อหา ดังนั้นจึงมีจำนวนมากข้อ ส่วนคำตอบของคำถามประเภทนี้ ผู้ตอบต้องใช้เวลาในการคิดและการตอบเป็นส่วนใหญ่ การเขียนตอบจะใช้น้อยซึ่งอาจเขียนเป็นประโยคสั้นๆ หรือทำเครื่องหมายบนคำตอบที่ต้องการ ข้อสอบปรนัยสามารถแบ่งแยกย่อยได้ 5 ประเภท คือ

2.1) แบบตอบสั้นๆ (short answer test) ลักษณะของข้อสอบจะประกอบด้วยคำถามที่สมบูรณ์ ต้องกำหนดให้ผู้ตอบแสดงความสามารถในการแก้ปัญหาด้วยการเขียนตอบ โดยตัวคำตอบจะมีลักษณะเป็นคำเดี่ยวๆ หรือประโยคสั้นๆ

2.2) แบบเติมคำ (completion test) ลักษณะของข้อสอบจะเขียนประโยคหรือข้อความตอนนำไป แล้วเว้นว่างข้อความหรือทำยข้อความสำหรับให้เติมคำเพื่อให้ข้อความนั้นถูกต้องสมบูรณ์ การเว้นช่องว่างให้เติมอาจเว้นมากกว่าหนึ่งแห่งก็ได้

2.3) แบบจับคู่ (matching test) ลักษณะของข้อสอบจะประกอบไปด้วยภาคคำถามและภาคคำตอบ โดยผู้ตอบจะต้องจับคู่ระหว่างคำถามและคำตอบที่กำหนดให้ตรงกัน หรือสัมพันธ์อย่างมีเหตุผล

2.4) แบบถูก-ผิด (true-false items) ลักษณะของข้อสอบจะเป็นข้อสอบที่ให้พิจารณาข้อความที่เป็นปัญหานั้นว่าถูกหรือผิดตามหลักวิชา โดยผู้ตอบต้องทำรหัสหรือเครื่องหมายลงที่ข้อความนั้นๆ ตามที่โจทย์กำหนด เช่น ถูก-ผิด ใช่-ไม่ใช่ เห็นด้วย-ไม่เห็นด้วย เป็นต้น

2.5) แบบเลือกตอบ (multiple choice test) ลักษณะของข้อสอบจะประกอบด้วยโจทย์หรือข้อความที่เป็นประโยคที่สมบูรณ์เป็นตัวคำถาม (stem) เพื่อวัดความรู้ความสามารถ และมีตัวเลือกตั้งแต่ 3 ตัวเลือกขึ้นไปอีก 1 ชุด รวมเป็น 1 ข้อ ในตัวเลือกนั้นจะมีทั้งคำตอบถูก (key) และคำตอบผิด (distracter) ที่เป็นตัวลวงมาให้นักเรียนพิจารณา

3.1.3 แบ่งตามวิธีการตอบ สามารถแบ่งได้ 3 ประเภท คือ

- 1) แบบให้ลงมือกระทำ (performance test) หมายถึง ข้อสอบภาคปฏิบัติทั้งหลาย เช่น พลศึกษา การฝีมือ การปรุงอาหาร เป็นต้น
- 2) แบบให้เขียนตอบ (paper-pencil test) หมายถึง ข้อสอบที่ต้องใช้การเขียนตอบทั้งหมด
- 3) แบบสอบปากเปล่า (oral test) หมายถึง การถามตอบแบบปากเปล่าโดยการโต้ตอบกันทางคำพูด การสอบแบบนี้จะสอบทีละคนหรือสอบเป็นคู่

3.1.4 แบ่งตามเวลาที่กำหนดให้ตอบ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

- 1) แบบใช้ความเร็ว (speed test) ข้อสอบประเภทนี้จะมีจำนวนข้อมากๆ และง่าย แต่จะจำกัดเวลา เช่น ข้อสอบวิชาเลขคณิตคิดในใจ ข้อสอบวัดทักษะทางตา
- 2) แบบให้เวลามาก ๆ (power test) ข้อสอบประเภทนี้มักจะเป็นข้อสอบอัตนัยเพื่อทดสอบความรู้ที่มีอยู่ว่ามีมากน้อยเพียงใด โดยให้เวลานานๆ หรือบางครั้งก็ให้นำ กลับไปทำที่บ้าน เช่น รายงาน ภาคนิพนธ์ วิทยานิพนธ์

3.1.5 แบ่งตามจุดมุ่งหมายในการใช้ประโยชน์อาจแบ่งออกได้ดังนี้

- 1) แบบทดสอบเพื่อวินิจฉัย (diagnostic test) หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อค้นหาข้อบกพร่อง หรือจุดอ่อนในการเรียนแต่ละวิชาเป็นเรื่อยๆ ไป
- 2) แบบทดสอบเพื่อทำนาย (prognostic test) เป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพในด้านความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์สูง (predictive validity) เพื่อใช้ทำนายว่าจะเรียนสำเร็จหรือไม่ในอนาคต ซึ่งส่วนมากจะเป็นแบบทดสอบวัดความถนัดในการเรียน

3.1.6 แบ่งตามความถี่ในการสอบ แบ่งออกได้ 2 ประเภท คือ

- 1) แบบทดสอบย่อย (formative test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดหลังจบหน่วยการเรียนแต่ละหน่วย แล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุงการเรียนการสอน
- 2) แบบทดสอบรวม (summative test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดหลังจากที่ศึกษาจบรายวิชานั้นทั้งหมดแล้ว เพื่อจะประเมินผลว่า นักเรียนสอบได้หรือตก ผ่านหรือไม่ผ่าน

Valette (1997) ได้เสนอ วิธีการในการออกแบบแบบทดสอบทางภาษา ด้วยข้อสอบ 4 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. แบบทดสอบจุดภาษา (Discrete-point tests) เป็นข้อสอบที่มุ่งจะวัดส่วนประกอบย่อยของภาษา เช่น ใช้วัดความรู้ด้านศัพท์ การจำแนกเสียง หรือจุดต่างๆ

ของไวยากรณ์ ข้อสอบแบบนี้เหมาะสำหรับใช้ทดสอบเพื่อวินิจฉัยปัญหาระหว่างเรียน ชนิดของข้อสอบที่ใช้ ควรใช้ข้อสอบแบบเลือกตอบ แบบจับคู่ แบบถูก-ผิด และแบบเติมคำ

2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจ (Comprehension tests) เป็นข้อสอบที่มุ่งวัดความเข้าใจในการฟัง และความเข้าใจในการอ่าน ชนิดของข้อสอบที่ควรใช้ ได้แก่ แบบจับคู่ แบบถูก-ผิด แบบเลือกตอบ และให้เขียนตอบ หรือปฏิบัติตามคำสั่ง

3. แบบทดสอบทักษะรวม (Global tests) เป็นข้อสอบที่มุ่งวัดทักษะรวมๆ กันไป เช่น การให้เขียนตามคำบอก และการใช้ข้อสอบแบบ Cloze (การให้เติมคำโดยเว้นช่วงคำที่เติมไว้ เป็นระยะๆ เท่าๆ กัน เช่น เติมทุกคำที่ 7 เป็นต้น)

4. แบบทดสอบการสื่อภาษา (Production tests) เป็นการทดสอบความสามารถด้านการพูดและการเขียน ซึ่งเป็นการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ และเนื่องจากการพูดจะมีความสัมพันธ์กับการฟัง อาจจะเรียกได้ว่าเป็นของคู่กัน เช่นเดียวกับการอ่านจะมีความสัมพันธ์กับการเขียนมาก ดังนั้น ในการออกแบบทดสอบเพื่อทดสอบการสื่อความหมาย จึงมักจะออกมาในแบบของทักษะสัมพันธ์ด้วย เช่น ให้ฟังแล้วพูด ให้ฟังแล้วเขียน หรืออ่านแล้วเขียน เป็นต้น ชนิดของข้อสอบที่ใช้ ได้แก่ แบบถูก-ผิด แบบเลือกตอบ แบบเติมคำ แบบเขียนตอบ ฯลฯ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้เครื่องมือการวัดและประเมินผล คือ แบบทดสอบวัดความเข้าใจ (Comprehension tests) ในทักษะการฟังและการอ่าน และแบบทดสอบการสื่อภาษา (Production tests) ในทักษะการเขียนและการพูดโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 ชั้น ดังนี้

ฉบับที่ 1 ประเมินทักษะการฟัง เป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 10 ข้อ (10 คะแนน)

ฉบับที่ 2 ประเมินทักษะการอ่าน เป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 10 ข้อ (10 คะแนน)

ฉบับที่ 3 ประเมินทักษะการเขียน เป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 3 ข้อ (24 คะแนน)

ฉบับที่ 4 ประเมินทักษะการพูด เป็นการสอบปากเปล่า (Oral test) โดยสนทนาได้ตอบกับคู่สนทนาในหัวข้อที่กำหนดให้ จำนวน 1 สถานการณ์ (20 คะแนน)

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

5.1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ตามสภาพจริง

สุนทรีย์ สมมะโน (2553) ได้ศึกษาค้นคว้า เรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงกับกลุ่มที่เรียนแบบปกติ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงกับกลุ่มที่เรียนแบบปกติ ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิตรลดา จำนวน 78 คน นักเรียนกลุ่มทดลอง 38 คน และนักเรียนกลุ่มควบคุม 38 คน โดยนักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนแบบปกติเมื่อสิ้นสุดการเรียนรู้ผู้วิจัยมีการทดสอบความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง มีความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อิษฎาภรณ์ สิทธิยศ ได้ศึกษาค้นคว้า เรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่ส่งเสริมความสามารถในการคิดแก้ปัญหาและการถ่ายโยงการเรียนรู้ เรื่อง การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการคิดแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง และ 2) ศึกษาความสามารถในการถ่ายโยงการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนศรีสวัสดิ์วิทยาคาร จังหวัดน่าน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 37 จำนวน 45 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง 2) แบบวัดความสามารถในการคิดแก้ปัญหา มีลักษณะเป็นข้อสอบอัตนัยแบบสถานการณ์ จำนวน 5 ข้อ และ 3) แบบวัดความสามารถในการถ่ายโยงการเรียนรู้ จำนวน 1 ฉบับ ดำเนินการทดลองโดยการทดสอบความสามารถในการคิดแก้ปัญหา ก่อนเรียน ดำเนินการ

จัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นเวลา 15 ชั่วโมง แล้วทดสอบหลังเรียนเพื่อวัดความสามารถในการคิดแก้ปัญหาและการถ่ายโยงการเรียนรู้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที่แบบไม่เป็นอิสระ ผลการวิจัย พบว่า 1) ความสามารถในการคิดแก้ปัญหาของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 2) ความสามารถในการถ่ายโยงการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงโดยรวมอยู่ในระดับมาก

วิภาดา เชื้อดี (2560) ได้ศึกษาค้นคว้า เรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์และความตระหนักถึงผลกระทบสิ่งแวดล้อม เรื่อง การประยุกต์ใช้ความรู้ทางสถิติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงตามเกณฑ์ 75/75) เพื่อทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง โดย 2.1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 2.2) เพื่อศึกษาความตระหนักถึงผลกระทบสิ่งแวดล้อมของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง 2.3) เพื่อศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง โดยดำเนินการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัยและพัฒนา มี 2 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง 5 ขั้นตอน คือ 1) ช้้นเผชิญปัญหาจากสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองตามบริบทแวดล้อม 2) ช้้นระบุปัญหาตามสถานการณ์ 3) ช้้นคิดวิเคราะห์หาวิธีการแก้ปัญหา/วางแผนการแก้ปัญหา 4) ช้้นปฏิบัติตามแผนในการแก้ปัญหาจากสถานการณ์ 5) ช้้นเชื่อมโยงความรู้สู่ความตระหนักสิ่งแวดล้อม โดยพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน และทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามง่ามชนูปถัมภ์ จำนวน 3 คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษา เวลา และสื่อการเรียนรู้ ปรับปรุงแก้ไข นำไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 9 คน เพื่อประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 75/75 ขั้นตอนที่ 2 ทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามง่ามชนูปถัมภ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 32 คนซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้แบบแผนการทดลอง One Group Pretest – Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง แบบวัดความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์แบบประเมินความตระหนักถึงผลกระทบ สิ่งแวดล้อมและแบบบันทึกภาคสนาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและ t-test แบบ Dependent ผลการวิจัย พบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง มีความเหมาะสมอยู่ใน

ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.82$, S.D.=0.31)และประสิทธิภาพเท่ากับ 78.35/75.14 2) ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง 2.1) ความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2.2) นักเรียนมีความตระหนักถึงผลกระทบสิ่งแวดล้อมหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$, S.D. = 1.10) คิดเป็นร้อยละ 78.02 2.3) ระหว่างจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง นักเรียนเกิดความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์และความตระหนักถึงผลกระทบสิ่งแวดล้อม

5.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ประกายเพชร พรหมแสง (2554) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหา (CBI) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจุดมุ่งหมาย คือ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวิชา (CBI) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวิชา (CBI) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวิชา (CBI) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านและทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนระหานวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากำแพงเพชร เขต 2 ปีการศึกษา 2553 ทั้ง 3 กลุ่ม คือ นักเรียนจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและเวลา แล้วปรับปรุงแก้ไข นำไปทดลองใช้กับนักเรียน จำนวน 9 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรม และปรับปรุงแก้ไข นำมาทดลองใช้กับนักเรียน จำนวน 30 คน เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 แล้วนำกิจกรรมมาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนระหานวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากำแพงเพชร เขต 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 34 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) แบบแผนการวิจัย คือ One Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ประกอบด้วย 1) กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีการสอนภาษาเน้นเนื้อหาวิชา (CBI) จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ ดำเนินการ ทดลองโดยทดสอบก่อนเรียนแล้วใช้กิจกรรมจำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่าง เป็นระยะเวลา 12 ชั่วโมง แล้วทดสอบหลังเรียน และประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมหาประสิทธิภาพ

จากสูตร E_1/E_2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าที่แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน ($t = \text{test Dependent}$) ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวิชา (CBI) มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด และมีประสิทธิภาพ 78.30/78.9 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังใช้กิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวิชา (CBI) อยู่ในระดับมากที่สุด

สายพิน รุ่งวัฒนะภิก (2554) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่อง การสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง Moment in Life โดยใช้ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนารีรัตน์จังหวัดแพร่ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารเรื่อง "Moment in Life" โดยใช้ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนารีรัตน์ จังหวัดแพร่ ให้มีประสิทธิภาพถึงเกณฑ์ร้อยละ 80 และเพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/8 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนนารีรัตน์ จังหวัดแพร่ จำนวน 25 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (purpose sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง "Moment in Life" โดยใช้ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าความเชื่อมั่นของ Brennan and Kane (1999) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t -test) ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง Moment in Life โดยใช้ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเท่ากับ 84.38 /86.56 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างการใช้และหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง "Moment in Life" โดยใช้ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนารีรัตน์ จังหวัดแพร่ ถึงเกณฑ์ร้อยละ 80/80 ระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อชุดกิจกรรมนี้ อยู่ในระดับพึงพอใจมาก

ระพีพรรณ จันทร์ตาฝัน (2558) ได้ศึกษาค้นคว้า เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้สภาพจริงเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อ

การสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย คือ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้สภาพจริงเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้สภาพจริง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กับเกณฑ์ร้อยละ 75 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยโดยใช้การวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มี 2 ขั้นตอน ประกอบด้วยขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ โดยนำกิจกรรมการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนบ้านท่าเวียง จำนวน 3 คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาและเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรม แล้วปรับปรุงแก้ไขนำไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนแม่หมอกวิทยา จำนวน 9 คน และนักเรียนโรงเรียนบ้านสะเลียมหวาน จำนวน 20 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 75/75 ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารหลังเรียนด้วย กิจกรรมการเรียนรู้กับเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยนำกิจกรรมการเรียนรู้มาทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนบ้านสะพานหิน จำนวน 13 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง ใช้แบบแผนการวิจัย คือ One Group Posttest Only Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้สภาพจริงเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 กิจกรรมการเรียนรู้และ 2) แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 4 สถานการณ์ หาประสิทธิภาพโดยใช้ E_1/E_2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า T-test one Dependent ผลการวิจัย พบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1.1) กระตุ้นความสนใจจากสื่อจริง 1.2) เชื่อมโยงสื่อจริงสู่ความรู้ใหม่ 1.3) นำความรู้ใหม่สู่การฝึกปฏิบัติจริง 1.4) สรุปองค์ความรู้สู่สถานการณ์จริง และ 1.5) วัดและประเมินตามสภาพจริง ซึ่งมีกิจกรรมการเรียนรู้ 4 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมที่ 1 Where is it? กิจกรรมที่ 2 Let's follow! กิจกรรมที่ 3 My School's lunch และกิจกรรมที่ 4 Very hungry! พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมในองค์ประกอบต่างๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด กิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ

เท่ากับ 76.25/79.86 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้และ 2) ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรม การเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

5.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ตามสภาพจริง

Morse (1997) ได้ทำการศึกษาเชิงคุณภาพเกี่ยวกับระดับการลงมือกระทำ และการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมตามสภาพจริงและประเมินตามสภาพจริงในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเขตแปซิฟิก (Pacific Northwest middle School) ซึ่งผู้วิจัยเป็นนักศึกษาฝึกสอนอยู่ และได้สร้างกิจกรรมตามสภาพจริงขึ้นมา 2 หน่วย พร้อมทั้งการประเมินด้วยสภาพจริง ผู้วิจัยใช้พฤติกรรม ผลผลิต ความสามารถและข้อมูลย้อนกลับของผู้เรียนมาวิเคราะห์ความเป็นสภาพแท้จริงของหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งผลการศึกษา พบว่า หน่วยการเรียนรู้ได้กระตุ้นและเพิ่มศักยภาพให้แก่ผู้เรียนและประสบการณ์ที่ได้ช่วยให้ผู้วิจัยเป็นครูที่ดีขึ้น

English (1998) ได้ศึกษาการใช้การเรียนการสอนตามสภาพจริงในโรงเรียนรัฐ 2 แห่ง ซึ่งเป็นส่วนขยายของ Newmann (1995) ในการศึกษาการปฏิรูปโรงเรียน คำถามวิจัย คือ ภายใต้อะไรบ้างที่จะสามารถนำมาตราฐานของการเรียนการสอนตามสภาพจริงไปใช้ได้ ในโรงเรียนรัฐทั้ง 2 แห่งนั้น ซึ่งโรงเรียนทั้งสองแห่งมีจำนวนประชากรแตกต่างกัน มีการเรียนรู้แบบบูรณาการ มีชั่วโมงการเรียนการสอนมากกว่า 50 นาทีต่อครั้งเหมือนกัน และแทบจะไม่ปรากฏร่องรอยของการศึกษาตามแนวทางเดิม มีความเป็นอิสระในการบริหารจัดการตนเองและเน้นการเรียนรู้แบบใช้ชุมชนเป็นฐาน ผลการศึกษา พบว่า มีการเรียนการสอนตามสภาพจริงคงอยู่แม้ว่าจะมีจำนวนประชากรต่างกัน และคงอยู่ในช่วงเวลาที่ยาวนานของการศึกษา

Newmann (2001) ได้พัฒนาการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิด เพื่อพัฒนาความเข้าใจที่ลึกซึ้ง และการประยุกต์ใช้การเรียนรู้ทางวิชาการกับการเรียนรู้ตามสภาพจริง พบว่า การเรียนการสอนตามสภาพจริงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่มีภูมิหลังต่างกันเพิ่มขึ้นอย่างเท่าเทียม

5.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

Courty (1995) ได้ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ที่เน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการสนทนาและการอภิปรายในปี พ.ศ. 2538 คณะอักษรธุรกิจ มหาวิทยาลัยอีสต์แฮมป์ตัน โดยได้สำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนและกิจกรรมที่ใช้ในห้องเรียน ผลจากการสำรวจ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียน นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็น

อย่างเต็มที่ มีอิสระในการพูด มีบรรยากาศในการเรียนที่ผ่อนคลาย และมีโอกาสได้ฝึกพูดในสถานการณ์ต่างๆ นักศึกษามีการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันรู้จักคิดอย่างสร้างสรรค์ และมีปฏิสัมพันธ์กัน มีพัฒนาการและเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ใช้การสอนโดยใช้บทบาทสมมติที่เน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลปรากฏว่า ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นสูงขึ้น และนำไปสู่การพัฒนาทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะ การพูดและผู้เรียนได้รับการสอนกลวิธีในการปฏิสัมพันธ์มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

Escola (1985) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ที่มีผลต่อการพัฒนาการด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบทดสอบ Modern Language Association – Cooperative Language Test โดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเยอรมัน ระดับ 2 และระดับ 4 ที่กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษาในมลรัฐแมริแลนด์ จำนวน 61 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 31 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะการฟัง-พูด โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่าความสามารถของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีการพัฒนาการด้านทักษะฟัง – พูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการฟังและการพูดมากขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

การวิจัย เรื่อง ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 34

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 34 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม ด้วยการจับฉลากขึ้นมา 1 ห้อง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

1.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 แผน เวลา 12 ชั่วโมง

1.2 แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 ฉบับ ดังนี้

1.2.1 ฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 10 ข้อ (10 คะแนน)

1.2.2 ฉบับที่ 2 ประเมินด้านทักษะการอ่าน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 10 ข้อ (10 คะแนน)

1.2.3 ฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 3 ข้อ (24 คะแนน)

1.2.4 ฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด มีลักษณะเป็นการสอบปากเปล่า (Oral test) โดยสนทนาได้ตอบกับคู่สนทนาในหัวข้อที่กำหนดให้ จำนวน 1 สถานการณ์ (20 คะแนน)

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนพายัพวิทยากร อำเภอพายัพ จังหวัดแม่ฮ่องสอน รายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 4 รหัสวิชา อ32204 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดและหลักการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารและหลักการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.2 ผู้วิจัยได้คัดเลือกหน่วยการเรียนรู้ที่นักเรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไปใช้ในสถานการณ์จริง จึงได้คัดเลือกหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Pai is my hometown แล้ววางแผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยแบ่งเรื่องที่จะสอนได้ทั้งหมด 3 เรื่อง จำนวน 12 ชั่วโมง แสดงดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงการวิเคราะห์ ผลการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ และเวลาเรียน เรื่อง Pai is my hometown จำนวน 12 ชั่วโมง

เรื่อง	ผลการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง
1. Pai city map	1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจงและคำอธิบาย ที่ฟังและดู จากสื่อทัศนทัศน์ 2. พุดให้ข้อมูล สนทนาได้ตอบใน สถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน 3. อ่านเรื่องทั่วไป กำหนดการ บ้ายต่างๆ ในชีวิตประจำวันจาก สื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์	1. ดูแผนที่จาก Google map แล้วปฏิบัติตามคำอธิบายที่ได้ฟัง 2. พุดสนทนาเกี่ยวกับการบอก ทิศทาง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับที่ตั้ง ของสถานที่ต่างๆ ในชุมชน 3. เขียนบรรยายเส้นทางจากบ้าน ไปยังโรงเรียน	4

ตาราง 5 (ต่อ)

เรื่อง	ผลการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง
	<p>4. เขียนให้ข้อมูล กรอกแบบฟอร์ม ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน</p> <p>5. ใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาใน สถานการณ์ต่างๆ</p> <p>6. ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสืบค้น และฝึกฝนการฟัง พูด อ่าน และเขียน พร้อมแสดงหลักฐานการเรียนรู้ด้วย ตนเอง</p>	4. พูดบรรยายเส้นทางจากบ้าน ไปยังโรงเรียน	
2. Pai Travelling Guide	<p>1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจงและคำอธิบาย ที่ฟังและดู จากสื่อโทรทัศน์</p> <p>2. พูดให้ข้อมูล สนทนาได้ตอบใน สถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน</p> <p>3. อ่านเรื่องทั่วไป กำหนดการ บ้ายต่างๆ ในชีวิตประจำวันจากสื่อ สิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์</p> <p>4. เขียนให้ข้อมูล กรอกแบบฟอร์ม ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน</p> <p>5. ใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาใน สถานการณ์ต่างๆ</p>	<p>1. ฟัง-ดู วิดีโอ เพื่อบอกข้อมูล เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชน</p> <p>2. อ่านเพื่อหารายละเอียดของ เรื่อง Reading for Details (scanning)</p> <p>3. เขียนนำเสนอข้อมูลในรูปแบบ แผ่นพับ (brochure) เกี่ยวกับ สถานที่ต่างๆ ในชุมชนได้</p>	4
3. Let's take a trip to Pai!	<p>1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจงและคำอธิบาย ที่ฟังและดู จากสื่อโทรทัศน์</p> <p>2. พูดให้ข้อมูล สนทนาได้ตอบใน สถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน</p>	<p>1. ฟังและพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับ กิจกรรมและแหล่งท่องเที่ยวใน ชุมชน</p> <p>2. สนทนาเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ และแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนโดย ใ้รูปประโยค Wh-Question</p>	4

ตาราง 5 (ต่อ)

เรื่อง	ผลการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง
	3. อ่านเรื่องทั่วไป กำหนดการ ป้ายต่างๆ ในชีวิตประจำวันจากสื่อ สิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์		
	4. ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสืบค้น และฝึกฝนการฟัง พูด อ่าน และเขียน พร้อมแสดงหลักฐานการเรียนรู้ด้วย ตนเอง		

1.3 ศึกษาเอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง แล้วนำมากำหนดเป็นขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แสดงดังตาราง 6

ตาราง 6 แสดงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ขั้นตอนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้
ขั้นที่ 1 ทบทวนความรู้เดิม (Elicitation)	เป็นขั้นสร้างหรือกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนย้อนกลับไปคิดถึงสิ่งที่ศึกษาผ่านมาแล้ว หรือสิ่งที่มีประสบการณ์ที่ผ่านมาแล้ว โดยผู้สอนนำผู้เรียนเข้าสู่เนื้อหาของบทเรียนเพื่อเตรียมความพร้อมในการรับเนื้อหาใหม่โดยใช้เทคนิควิธีการที่หลากหลาย ได้แก่ การสนทนา ชักถาม การตอบคำถาม การเล่าประสบการณ์ การใช้สื่อวีดิทัศน์ และภาพประกอบ
ขั้นที่ 2 ได้รับความรู้ใหม่ (Explanation and Practice)	เป็นขั้นสร้างประสบการณ์การเรียนรู้เสริมสร้างความรู้ใหม่ให้กับผู้เรียน ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติจริงอย่างชำนาญก่อนที่ผู้เรียนจะไปเผชิญกับสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง หรือในบริบทเสมือนจริงที่ผู้สอนกำหนดไว้ จากนั้นผู้สอนและผู้เรียนสรุปความคิดรวบยอดใหม่พร้อมกัน โดยเชื่อมโยงเนื้อหาใหม่กับประสบการณ์ หรือความรู้เดิมของผู้เรียน

ตาราง 6 (ต่อ)

ขั้นตอนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้
ขั้นที่ 3 เคารพสถานการณ์จริง (Authentic Execution)	เป็นขั้นที่ผู้เรียนปฏิบัติทักษะ ในสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง หรือในบริบทเสมือนจริงที่ผู้สอนกำหนดไว้ โดยผู้สอนประเมินผู้เรียนจาก ผลงาน การปฏิบัติกิจกรรม และมีการให้เหตุผลสะท้อนความคิดจากการได้ทดลองฝึกปฏิบัติ
ขั้นที่ 4 วัดและประเมินตาม สภาพจริง (Authentic Assessment)	เป็นขั้นที่ผู้สอนวัดและประเมินผู้เรียนตามสภาพจริง หลังการปฏิบัติ. กิจกรรมด้วยวิธีที่หลากหลาย เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบทดสอบวัดความสามารถ

1.4 วิเคราะห์สภาพจริงที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อนำมาจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดังนี้

1.4.1 เรื่อง Pai city map

- 1) การอ่านแผนที่จาก Google map
- 2) บอกทิศทางและให้ข้อมูลเกี่ยวกับที่ตั้งของสถานที่ต่างๆ ในชุมชน
- 3) การเขียนบรรยายเส้นทางจากบ้านไปยังโรงเรียน
- 4) การพูดบรรยายเส้นทางจากบ้านไปยังโรงเรียน

1.4.2 เรื่อง Pai Travelling Guide

- 1) การบอกข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชน
- 2) การอ่านเพื่อบอกข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชน
- 3) การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ ในชุมชน

1.4.3 เรื่อง Let's take a trip to Pai!

- 1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ และแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน

1.5 ดำเนินการสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง Pai is my hometown จำนวน 3 แผน ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 12 ชั่วโมง

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสม ความชัดเจน และความเป็นไปได้ในการนำไปใช้แล้วนำส่วนที่บกพร่องมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

1.7 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาพร้อมแบบประเมินความเหมาะสมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อประเมินความเหมาะสมของแต่ละองค์ประกอบแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

1.8 ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แบบประเมินชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์การประเมิน ดังนี้ (ปกรณ์ ประจันบาน, 2552)

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

1.9 นำแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มาตรวจให้คะแนน โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำเปรียบเทียบกับเกณฑ์ $\bar{X} \geq 3.51$ และ $S.D. \leq 1.00$ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า ในภาพรวมแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมของอยู่ในระดับ มาก ซึ่งได้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.24$) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D. = 0.52$)

1.10 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มาปรับปรุงในส่วนที่มีข้อบกพร่องตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ได้แผนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่มีความเหมาะสม ชัดเจน และครอบคลุมมากขึ้น ดังนี้

1.10.1 ปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีบริบทที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงในชีวิตประจำวัน

1.11 จัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาหลักการและวิธีสร้างแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างเครื่องมือการวัดและประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2.2 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ และผลการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 4 รหัสวิชา อ32204 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Pai is my hometown ดังตาราง 7

ตาราง 7 แสดงการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ และจุดประสงค์ การเรียนรู้หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Pai is my hometown

มาตรฐานการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้
ต 1.1 เข้าใจและตีความ เรื่องที่ฟังและอ่านจาก สื่อประเภทต่างๆ และ แสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล	1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจงและคำอธิบาย ที่ฟังและดู จากสื่อโสตทัศน์ 2. อ่านเรื่องทั่วไป กำหนดการ บ้าย ต่างๆ ในชีวิตประจำวันจากสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์	1. ฟังประโยค บทสนทนา หรือบทความที่กำหนดให้ และตอบคำถามได้จากสิ่งที่ได้ฟัง 2. อ่านแบบหารายละเอียดของเรื่อง (scanning) และอ่านแบบ จับใจความสำคัญ (skimming) จาก สื่อจริง ได้แก่ แผ่นพับ และบทความจากนิตยสาร
ต 1.3 นำเสนอข้อมูล ข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็น ในเรื่องต่างๆ โดย การพูด และการเขียน	3. เขียนให้ข้อมูล กรอกแบบฟอร์ม ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน 4. พูดให้ข้อมูล สนทนาได้ตอบใน สถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน 5. ใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาใน สถานการณ์ต่างๆ 6. ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสืบค้นและ ผูกผันการฟัง พูด อ่าน และเขียน พร้อมแสดงหลักฐานการเรียนรู้ด้วย ตนเอง	3. เขียนข้อความ ประโยคสั้นๆ เกี่ยวกับการบรรยาย เส้นทาง จากการอ่านแผนที่ โดยเลือกใช้สำนวน ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์โดยเลือกใช้ สำนวนภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 4. พูดสนทนาเกี่ยวกับการบอกทิศทาง การให้ข้อมูล เกี่ยวกับที่ตั้งของสถานที่ต่างๆ ในชุมชน

หมายเหตุ: ผลการเรียนรู้ข้อที่ 5 และข้อที่ 6 นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่ส่งเสริม ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Pai is my hometown จริง แต่ไม่นำมา

กำหนดเป็นจุดประสงค์ในการสร้างแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ จึงขอกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ตามผลการเรียนรู้ข้อที่ 1-4 ในการสร้างแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในการวิจัยครั้งนี้

2.3 กำหนดกรอบของแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใน 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล จำนวน 4 ฉบับ ดังนี้

2.3.1 ฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 10 ข้อ (10 คะแนน) โดยให้นักเรียนฟังประโยค บทสนทนา หรือบทความที่กำหนดให้จำนวน 1 ครั้ง เมื่อฟังจบแล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง โดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1) กำหนดโครงสร้างของแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง ดังตาราง 8

ตาราง 8 แสดงโครงสร้างของแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง

จุดประสงค์การเรียนรู้	การรู้ความหมายคำศัพท์	ความเข้าใจ	การปฏิบัติตามคำสั่ง	การจับใจความสำคัญ	รวม (ข้อ)
1. ฟังประโยค บทสนทนา หรือบทความที่กำหนดให้ และตอบคำถามได้จากสิ่งที่ได้ฟัง					
1.1 ฟังประโยคแล้วตอบคำถามได้จากสิ่งที่ได้ฟัง	4 (2)	-			4 (2)
1.2 ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามได้จากสิ่งที่ได้ฟัง	-	6 (3)	-	-	6 (3)
1.3 ฟังบทความแล้วตอบคำถามได้จากสิ่งที่ได้ฟัง	-	-	6 (3)	4 (2)	10 (5)
รวม	4 (2)	6 (3)	6 (3)	4 (2)	20 (10)

หมายเหตุ: ตัวในวงเล็บ หมายถึง จำนวนแบบทดสอบที่ใช้จริง

เช่น 4(2) หมายถึง สร้างแบบทดสอบจำนวน 4 ข้อ นำไปใช้จริง 2 ข้อ

2) สร้างแบบวัดฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ แล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วนำส่วนที่บกพร่องมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3) นำแบบวัดฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของเนื้อหา โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

4) นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IOC (ปกรณัม ประจันบาน, 2552) ซึ่งพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ พบว่ามีข้อสอบที่ใช้ได้จำนวน 20 ข้อ และมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1.00

5) นำแบบวัดฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนที่เคยเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 4 มาแล้ว ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปายวิทยาคาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34 จำนวน 40 คน

6) นำกระดาษคำตอบที่นักเรียนทดสอบมาตรวจให้คะแนนเพื่อนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาคุณภาพค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (B) ตามวิธีของเบรนนัน (Brennan) โดยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย ระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พบว่า มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.68 - 0.88 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.13 - 0.57 มีข้อสอบที่สามารถนำไปใช้ได้จำนวน 20 ข้อ แล้วคัดเลือกข้อสอบที่นำไปใช้จริงจำนวน 10 ข้อ โดยมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.68-0.80 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.30-0.57

7) นำข้อสอบที่คัดเลือกแล้ว จำนวน 10 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน แล้วนำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ ตามวิธีของโลเวต (Lovett) พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80

8) จัดพิมพ์แบบวัดฉบับที่ 1 ประเมินทักษะการฟัง ที่มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อนำไปใช้ในการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.3.2 ฉบับที่ 2 ประเมินด้านทักษะการอ่าน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 10 ข้อ (10 คะแนน) โดยให้นักเรียนอ่านข้อมูลจากแผ่นพับและบทความจากนิตยสาร เมื่ออ่านจบแล้วให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1) กำหนดโครงสร้างของแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 2 ประเมินด้านทักษะการอ่าน ดังตาราง 9

ตาราง 9 แสดงโครงสร้างของแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 2 ประเมินด้านทักษะการอ่าน

จุดประสงค์การเรียนรู้	การระบุรายละเอียดของเรื่อง (scanning)	การระบุประเด็นสำคัญ (skimming)	รวม (ข้อ)
1. อ่านแบบหารายละเอียดของเรื่อง (scanning) และอ่านแบบ จับใจความสำคัญ (skimming) จากสื่อจริง ได้แก่ แผ่นพับ และบทความจากนิตยสาร			
1.1 แผ่นพับ	6 (3)	4 (2)	10 (5)
1.2 บทความจากนิตยสาร	4 (2)	6 (3)	10 (5)
	รวม	10 (5)	20 (10)

หมายเหตุ: ตัวในวงเล็บ หมายถึง จำนวนแบบทดสอบที่ใช้จริง

เช่น 10 (5) หมายถึง สร้างแบบทดสอบจำนวน 10 ข้อ นำไปใช้จริง 5 ข้อ

2) สร้างแบบวัดฉบับที่ 2 ประเมินด้านทักษะการอ่าน จำนวน 20 ข้อ แล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วนำส่วนที่บกพร่องมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3) นำแบบวัดฉบับที่ 2 ประเมินด้านทักษะการอ่าน ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของเนื้อหา โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

4) นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IOC (ปกรณัม ประจันบาน, 2552) ซึ่งพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดฉบับที่ 2 ประเมินด้านทักษะการอ่าน จำนวน 20 ข้อ พบว่ามีข้อสอบที่ใช้ได้จำนวน 20 ข้อ และมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1.00

5) นำแบบวัดฉบับที่ 2 ประเมินทักษะการอ่าน จำนวน 20 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนที่เคยเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 4 มาแล้ว ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปายวิทยาคาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34 จำนวน 40 คน

6) นำกระดาษคำตอบที่นักเรียนทดสอบมาตรวจให้คะแนนเพื่อนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาคุณภาพค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนกรายข้อ(B) ตามวิธีของเบรนนัน (Brennan) โดยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย ระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พบว่า มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.68 - 0.88 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.13 - 0.57 มีข้อสอบที่สามารถนำไปใช้ได้จำนวน 20 ข้อ แล้วคัดเลือกข้อสอบที่นำไปใช้จริงจำนวน 10 ข้อ โดยมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.73-0.80 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.24-0.57

7) นำข้อสอบที่คัดเลือกแล้ว จำนวน 10 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน แล้วนำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ ตามวิธีของโลเวต (Lovett) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86

8) จัดพิมพ์แบบวัดฉบับที่ 2 ประเมินทักษะการอ่าน ที่มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อนำไปใช้ในการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.3.3 ฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 3 ข้อ (24 คะแนน) โดยให้นักเรียนดูแผนที่แล้วเขียนข้อความ ประโยคสั้นๆ บรรยายเส้นทางไปยังสถานที่ต่างๆ โดยเลือกใช้คำศัพท์และสำนวนให้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาและไวยากรณ์

1) กำหนดโครงสร้างของแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน ดังตาราง 10

ตาราง 10 แสดงโครงสร้างของแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน

จุดประสงค์การเรียนรู้	การใช้คำศัพท์และสำนวน โครงสร้างภาษาและไวยากรณ์
1. เขียนข้อความ ประโยคสั้นๆ เกี่ยวกับการบรรยายเส้นทาง จากการอ่าน แผนที่ โดยเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องตามหลักโครงสร้างภาษาและ ไวยากรณ์	6 (3)
	รวม (ข้อ) 6 (3)

หมายเหตุ: ตัวในวงเล็บ หมายถึง จำนวนแบบทดสอบที่ใช้จริง

เช่น 6 (3) หมายถึง สร้างแบบทดสอบจำนวน 6 ข้อ นำไปใช้จริง 3 ข้อ

2) กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของแบบวัดฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะ
การเขียน เป็นเกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกส่วน (Analytic Rubric) ที่พัฒนาปรับปรุงจากแนวคิด
ของ Heaton (1990, pp.108-113) โดยใช้วิธีวิเคราะห์ (The analytical Method) ในการให้คะแนน
ได้แก่ ด้านการใช้ภาษา (คำศัพท์และไวยากรณ์) และด้านเนื้อหา (การสื่อความหมายได้ชัดเจน)

ตาราง 11 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะ
การเขียน

จุดประสงค์การเรียนรู้	เกณฑ์ การให้คะแนน	ระดับการประเมิน	(คะแนน)
1. เขียนข้อความ ประโยค สั้นๆ เกี่ยวกับการบรรยาย เส้นทาง จากการอ่านแผนที่ โดยเลือกใช้สำนวนภาษาที่ ถูกต้องตามหลักโครงสร้าง ภาษาและไวยากรณ์	1. ด้านการใช้ภาษา (คำศัพท์และไวยากรณ์)	- ใช้คำศัพท์สำนวนและโครงสร้างภาษา ถูกต้องเหมาะสมและหลากหลาย	4
		- ใช้คำศัพท์สำนวนและโครงสร้างภาษา ถูกต้องมีข้อผิดพลาดบ้างแต่น้อยมาก	3
		- ใช้คำศัพท์สำนวนและโครงสร้างภาษาแบบ ง่ายๆ และมีข้อผิดพลาดบ้าง	2
		- ใช้คำศัพท์สำนวนและโครงสร้างภาษาแบบ ง่ายๆ และมีข้อผิดพลาดมาก	1

ตาราง 11 (ต่อ)

จุดประสงค์การเรียนรู้	เกณฑ์ การให้คะแนน	ระดับการประเมิน	(คะแนน)
	2. ด้านเนื้อหา (การสื่อความหมาย ได้ชัดเจน)	- เนื้อหาที่เขียนมีความถูกต้องครอบคลุม อย่างสมบูรณ์ อ่านเข้าใจชัดเจน	4
		- เนื้อหาที่เขียนมีความถูกต้องครอบคลุม เนื้อหาส่วนใหญ่ แต่ยังอ่านพอเข้าใจ	3
		- เนื้อหาที่เขียนมีข้อผิดพลาดและไม่ ครอบคลุม อ่านแล้วไม่เข้าใจหลายแห่ง	2
		- เนื้อหาที่เขียนมีข้อผิดพลาดและให้ข้อมูล น้อย อ่านแล้วไม่เข้าใจเลย	1
		รวม	8

3) สร้างแบบวัดฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน จำนวน 6 ข้อ แล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วนำส่วนที่บกพร่องมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

4) นำแบบวัดฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของเนื้อหา โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

5) นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IOC (ปกรณัม ประจันบาน, 2552) ซึ่งพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน จำนวน 6 ข้อ พบว่ามีข้อสอบที่ใช้ได้จำนวน 6 ข้อ และมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

6) นำแบบวัดฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน จำนวน 6 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนที่เคยเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 4 มาแล้ว ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปายวิทยาคาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34 จำนวน 40 คน

7) นำกระดาษคำตอบที่นักเรียนทดสอบมาตรวจให้คะแนนเพื่อนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาคุณภาพค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (D) และตามวิธีของวิทนีย์และซาเบอร์ (D.R. Whitney and D.R. Sabers) โดยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.20 – 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พบว่ามีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.69 - 0.82 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.21-0.29 มีข้อสอบที่สามารถนำไปใช้ได้จำนวน 4 ข้อ แล้วคัดเลือกข้อสอบที่นำไปใช้จริงจำนวน 3 ข้อ มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.69 - 0.73 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.21-0.29

8) นำข้อสอบที่คัดเลือกแล้ว จำนวน 3 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน แล้วนำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (a - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach method) พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.96

9) จัดพิมพ์แบบวัดฉบับที่ 3 ประเมินทักษะการเขียน ที่มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อนำไปใช้ในการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.3.4 ฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด มีลักษณะเป็นการสอบปากเปล่า (Oral test) โดยให้นักเรียนดูแผนที่จาก Google maps แล้วสนทนาโต้ตอบกับคู่สนทนาเพื่อบอกเส้นทาง ที่ตั้งของสถานที่ และแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในชุมชน จำนวน 1 สถานการณ์ (20 คะแนน)

1) กำหนดสถานการณ์ในการวัดและประเมินของแบบวัดฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด โดยให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ พูดสนทนาเพื่อให้ข้อมูลกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับเส้นทาง ที่ตั้งของสถานที่ และแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในชุมชน โดยใช้ Google maps ดังตาราง 12

ตาราง 12 แสดงการกำหนดสถานการณ์ในการวัดและประเมินของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด

จุดประสงค์การเรียนรู้	สถานการณ์ในการวัดและประเมิน
1. พูดสนทนาเกี่ยวกับการบอกทิศทาง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับที่ตั้งของสถานที่ต่าง ๆ ในชุมชน	1. ใช้กิจกรรมคู่ โดยให้นักเรียนจับคู่สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดให้ 2. ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ พูดสนทนาเพื่อให้ข้อมูลกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับเส้นทางและที่ตั้งของสถานที่และแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในชุมชน โดยใช้ Google maps โดยให้นักเรียนสลับบทบาทเป็นผู้ถามและผู้ตอบ 3. ให้นักเรียนจับสลากเลือกสถานที่ที่ใช้ในการบอกเส้นทางที่กำหนดให้ จำนวนคนละ 1 สถานที่ และใช้เวลาเตรียมตัว 5 นาทีก่อนทดสอบ 4. ทดสอบการพูดสนทนาตามสถานการณ์ที่นักเรียนได้รับ

2) กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของแบบวัดฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกส่วน (Analytic Rubric) ที่พัฒนาปรับปรุงจากแนวคิดของ Oller (1979, pp.320-323) คะแนนเต็ม 20 คะแนน ดังตาราง 13

ตาราง 13 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด

จุดประสงค์การเรียนรู้	เกณฑ์การให้คะแนน	ระดับการประเมิน	(คะแนน)
1. พูดสนทนาเกี่ยวกับการบอกทิศทาง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับที่ตั้งของสถานที่ต่าง ๆ ในชุมชน	ด้านการออกเสียง (Pronunciation)	- ออกเสียงผิดมากใช้เสียงแปร่ง ยากแก่การเข้าใจต้องย่ำบ่อยๆ	4
		- ออกเสียงชัดเจนไม่มีเสียงแปร่งเสียงชัดเจนเข้าใจได้ง่าย	3
		- ออกเสียงชัดเจนใช้เสียงแปร่งในบางที่เสียงชัดเจนเข้าใจได้ง่าย	2
		- ออกเสียงผิดในบางครั้ง ใช้เสียงแปร่งในบางที่ แต่ยังพอเข้าใจ	1

ตาราง 13 (ต่อ)

จุดประสงค์การเรียนรู้	เกณฑ์ การให้คะแนน	ระดับการประเมิน	(คะแนน)
2. ด้านไวยากรณ์ (Grammar)		- พุดผิดไม่เกิน 1 หรือ 2 ครั้ง ในระหว่างสนทนา	4
		- พุดผิดบ้างในบางครั้ง แสดงถึงความไม่สามารถใช้รูปประโยคบางประโยคได้ แต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ	3
		- พุดผิดบ่อยครั้ง แสดงถึงความสามารถน้อยมากในการใช้รูปประโยคที่สำคัญ และทำให้ผู้ฟังเกิดความรำคาญและฟังไม่เข้าใจเป็นบางครั้ง	2
		- ใช้ไวยากรณ์ผิดทั้งหมด ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้ล่วงหน้า	1
3. ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)		- ใช้คำศัพท์ถูกต้องและเป็นวงคำศัพท์ที่กว้างขวาง และแม่นยำ สามารถพุดคุยในเรื่องที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง	4
		- ใช้คำศัพท์ถูกต้อง แต่เป็นวงคำศัพท์ทั่วไป ช่วยให้สามารถพุดคุยในเรื่องที่กำหนดให้ได้ แต่ยังมีพุดซ้ำและวกวน	3
		- ใช้ศัพท์ไม่ถูกต้อง บางครั้งใช้ศัพท์ในวงจำกัดทำให้พุดคุยในเรื่องที่กำหนดให้ไม่ได้	2
		- ใช้คำศัพท์ในวงจำกัดในเหตุการณ์ประจำวัน	1
4. ด้านความคล่องแคล่ว ในการใช้ภาษา (Fluency)		- พุดได้คล่องแต่ยังติดเรื่องความเร็วและราบเรียบในการพุด	4
		- พุดซ้ำไม่คล่องในบางครั้ง ทำให้ต้องพุดใหม่ซ้ำและติดขัดในเรื่องการใช้คำศัพท์	3
		- พุดซ้ำและไม่คล่องบ่อยครั้ง บางประโยคพุดได้ไม่จบความ ต้องพุดใหม่ซ้ำและติดขัดในเรื่องการใช้คำศัพท์	2
		- พุดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อจนทำให้พุดสนทนาไม่รู้เรื่องเกือบทั้งหมด	1

ตาราง 13 (ต่อ)

จุดประสงค์การเรียนรู้	เกณฑ์ การให้คะแนน	ระดับการประเมิน	(คะแนน)
5. ด้านความเข้าใจ (Comprehension)		- เข้าใจภาษาของผู้พูดที่ใช้ในทุกเรื่อง ยกเว้นผู้พูดใช้สำนวนการพูด หรือพูดเร็ว มากและออกเสียงไม่ชัด	4
		- เข้าใจภาษาที่ผู้พูดใช้ เป็นการพูดตัวต่อ ตัวค่อนข้างดี แต่ผู้พูดด้วยยังต้องพูดซ้ำ และเรียบเรียงความใหม่ให้	3
		- เข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง โดยตรง ต้องพูดซ้ำๆ หรือพูดซ้ำบางครั้ง	2
		- เข้าใจเมื่อพูดซ้ำๆ และเป็นเรื่องสั้นๆ ที่ทุกคนรู้แล้วแต่ยังต้องให้ผู้พูดพูดซ้ำและ เรียบเรียงเป็นความเรียงสั้นๆ	1

3) สร้างแบบวัดฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด แล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องระหว่างแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วนำส่วนที่บกพร่องมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

4) นำแบบวัดฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด พร้อมเกณฑ์การประเมินไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ท่าน เพื่อนำไปทดสอบกับกลุ่มทดลองที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนปายวิทยาคาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34 จำนวน 5 คน ด้วยแบบวัดและเกณฑ์การประเมินชุดเดียวกัน เพื่อหาความสอดคล้องของผู้ประเมิน พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน 2 คน (Rater Agreement Index) เท่ากับ 0.87

5) จัดพิมพ์แบบวัดฉบับที่ 4 ประเมินทักษะการพูด ที่มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อนำไปใช้ในการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มเดียวสอบหลังทดลอง (One short Case Study) ซึ่งมีลักษณะดังนี้ (เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย, ม.ป.ป, หน้า 210)

ตาราง 14 แสดงแบบแผนการวิจัย

ทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
X	O

หมายเหตุ: X แทน การเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

O แทน การทดสอบหลังเรียน

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ดังนี้

1. ชี้แจงวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โดยจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเวลา 12 ชั่วโมง ดังตาราง 15

ตาราง 15 แสดงกำหนดการณ์การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ชั่วโมงที่	วัน เดือน ปี	เรื่อง	เวลา
1-2	11 กุมภาพันธ์ 2562	Pai city map	10.00-12.00 น.
3-4	12 กุมภาพันธ์ 2562	Pai city map	10.00-12.00 น.
5-6	18 กุมภาพันธ์ 2562	Pai travelling guide	10.00-12.00 น.
7-8	19 กุมภาพันธ์ 2562	Pai travelling guide	10.00-12.00 น.
9-10	25 กุมภาพันธ์ 2562	Let's take a trip to Pai!	10.00-12.00 น.
11-12	26 กุมภาพันธ์ 2562	Let's take a trip to Pai!	10.00-12.00 น.

3. ตรวจสอบให้คะแนนแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Pai city map

1.1 ประเมินทักษะการฟัง (ปฏิบัติตามคำอธิบายที่ฟังจากการบอกเส้นทางโดยใช้ Google map) คะแนนเต็ม 16 คะแนน

1.2 ประเมินทักษะการพูด (พูดบรรยายเส้นทางจากบ้านไปยังโรงเรียน) คะแนนเต็ม 20 คะแนน

1.3 ประเมินทักษะการพูด (พูดสนทนาเกี่ยวกับการบอกทิศทาง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับที่ตั้งของสถานที่) คะแนนเต็ม 20 คะแนน

1.4 ประเมินทักษะการเขียน (เขียนบรรยายเส้นทางจากบ้านไปยังโรงเรียน) คะแนนเต็ม 8 คะแนน

2. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Pai travelling guide

2.1 ประเมินทักษะการฟัง (บอกข้อมูลจากการฟัง-ดู วิดีโอเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น) คะแนนเต็ม 16 คะแนน

2.2 ประเมินทักษะการอ่าน (อ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่องจากสื่อจริง ได้แก่ แผ่นพับ และบทความเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่นจากอินเทอร์เน็ต แล้วตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน) คะแนนเต็ม 12 คะแนน

2.3 ประเมินทักษะการเขียน (เขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ ในชุมชน) คะแนนเต็ม 8 คะแนน

3. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Let's take a trip to Pai!

3.1 ประเมินทักษะการพูด (พูดบรรยายเกี่ยวกับกิจกรรมและแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน) 20 คะแนน

3.2 ประเมินทักษะการพูด (พูดสนทนา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรม และแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน) คะแนนเต็ม 20 คะแนน

3.3 ประเมินทักษะการอ่าน (อ่านเพื่อสรุปสาระสำคัญของกิจกรรมและแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนจากเรื่องที่อ่าน) คะแนนเต็ม 12 คะแนน

4. หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั้ง 3 แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 12 ชั่วโมง ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 4 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 10 ข้อ (10 คะแนน)

ฉบับที่ 2 ประเมินด้านทักษะการอ่าน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 10 ข้อ (10 คะแนน)

ฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 3 ข้อ (24 คะแนน)

ฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด มีลักษณะเป็นการสอบปากเปล่า (Oral test) โดยสนทนาโต้ตอบกับคู่สนทนาในหัวข้อที่กำหนดให้ จำนวน 1 สถานการณ์ (20 คะแนน)

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ตรวจสอบให้คะแนนแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษตามแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ใน 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ระหว่างเรียนแล้วนำคะแนนของนักเรียนทั้งหมดมาหาค่าร้อยละ เพื่อเปรียบเทียบความต่างของความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้

ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1-3

2. ตรวจสอบให้คะแนนแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 ฉบับ ที่นักเรียนทำการทดสอบหลังเรียน แล้วนำผลคะแนนของนักเรียนทั้งหมดในแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แต่ละฉบับมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยใช้สถิติทดสอบทีแบบกลุ่มเดียว (t-test One Sample)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตร (ปกรณัม ประจันบาน, 2552, หน้า 214)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร (ปกรณัม ประจันบาน, 2552, หน้า 228)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน+

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง

$(\sum X)^2$ แทน กำลังสองของคะแนนผลรวม

n แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

1.3 ร้อยละ โดยใช้สูตร (ปกรณัม ประจันบาน, 2552, หน้า 113)

$$p = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ

f แทน ความถี่หรือจำนวนที่ต้องการหาค่าร้อยละ

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง และฉบับที่ 2 ประเมินด้านทักษะการอ่าน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ

2.1.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ หรือ IOC โดยใช้สูตร (ปกรณัม ประจันบาน, 2552, หน้า 164)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.1.2 ค่าความยาก (P) ของแบบทดสอบรายข้อ โดยใช้สูตร (ปกรณัม ประจันบาน, 2552, หน้า 166)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยาก

R แทน จำนวนผู้ตอบถูก

N แทน จำนวนนักเรียนที่ทำข้อสอบทั้งหมด

2.1.3 ค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบรายข้อ โดยใช้สูตร (เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย, 2539, หน้า 210 อ้างถึงใน ปกรณัม ประจันบาน, 2552, หน้า 171)

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ B แทน ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบรายข้อ

U แทน จำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบข้อนั้นถูกของกลุ่มที่สอบผ่านเกณฑ์

L แทน จำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบนั้นถูกของกลุ่มที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์

n_1 แทน จำนวนนักเรียนที่สอบผ่านเกณฑ์

n_2 แทน จำนวนนักเรียนที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์

2.1.4 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ด้วยวิธีของโลเวต (Lovett) โดยใช้สูตร (ปกรณัม ประจันบาน, 2552, หน้า 173)

$$r_{cc} = 1 - \frac{k\sum X - \sum X^2}{(k-1)\sum (X-C)^2}$$

เมื่อ	r_{cc}	แทน	ค่าความเที่ยง
	X	แทน	คะแนนของแต่ละบุคคล
	k	แทน	จำนวนข้อสอบ
	C	แทน	คะแนนเกณฑ์หรือจุดตัดของแบบทดสอบ

2.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบ อัตนัย

2.2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ หรือ IOC โดยใช้สูตร (ปกรณัม ประจันบาน, 2552, หน้า 164)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์
	$\sum R$	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2.2 ค่าความยาก (Difficulty Index) โดยใช้สูตร (Whitney and Sabers อ้างถึงใน ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2539 หน้า 199 – 201)

$$P = \frac{S_H + S_L - (2NX_{\min})}{2N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าดัชนีความยาก
	S_H	แทน	ผลรวมของคะแนนในกลุ่มเก่ง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนในกลุ่มอ่อน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน
	(X_{\max})	แทน	คะแนนสูงสุด
	(X_{\min})	แทน	คะแนนต่ำสุด

2.2.3 ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Index) โดยใช้สูตร (D.R. Whitney and D.L. Sabers อ้างถึงใน ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2539 หน้า 199 – 201)

$$D = \frac{S_U - S_L}{N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	D	แทน	ดัชนีค่าอำนาจจำแนก
	S_U	แทน	ผลรวมของของคะแนนกลุ่มเก่ง
	S_L	แทน	ผลรวมของของคะแนนกลุ่มเก่ง
	(X_{\max})	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	(X_{\min})	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน

2.2.4 ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) โดยใช้สูตร (ปกรณ์ ประจันบาน, 2552, หน้า 179) ดังนี้

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของแบบทดสอบรายข้อ
	S_t^2	แทน	ความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

2.3 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด มีลักษณะเป็นการสอบปากเปล่า (Oral test)

2.3.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน 2 คน (Rater Agreement Index) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ที่มีคุณลักษณะที่มีพฤติกรรมบ่งชี้หลายตัว จำนวนนักเรียนหลายคน และจำนวนผู้ประเมิน 2 คน (Rater Agreement Index) โดยใช้สูตร (สุรชัย มีชาญ, 2547, หน้า 122-123)

$$RAI = 1 - \frac{\sum_{k=1}^K \sum_{n=1}^N |R_{1kn} - R_{2kn}|}{KN(I-1)}$$

เมื่อ	RAI	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน
	R_{1nk}	แทน	คะแนนที่ได้จากผู้ประเมินคนที่ 1 ของนักเรียนคนที่ n ในพฤติกรรมที่ k (n = 1, 2, 3, ..., N และ k = 1, 2, 3, ..., K)
	R_{2nk}	แทน	คะแนนที่ได้จากผู้ประเมินคนที่ 2 ของนักเรียนคนที่ n ในพฤติกรรมที่ k (n = 1, 2, 3, ..., N และ k = 1, 2, 3, ..., K)
	K	แทน	จำนวนของพฤติกรรมบ่งชี้ทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนของนักเรียนทั้งหมด
	I	แทน	จำนวนของคะแนนทั้งหมดที่เป็นไปได้ (ตามเกณฑ์การให้คะแนน)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 สถิติทดสอบที่แบบกลุ่มเดียว (t-test One Sample) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับเกณฑ์ร้อยละ 75 (ปกรณ ประจันบาน, 2552, หน้า 258)

$$t = \frac{\overline{X} - \mu}{\frac{S_x}{\sqrt{n}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติทดสอบที่
	μ	แทน	เกณฑ์ที่กำหนด
	S_x	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย

n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าที่พิจารณาใน t – Distribution

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดังนี้

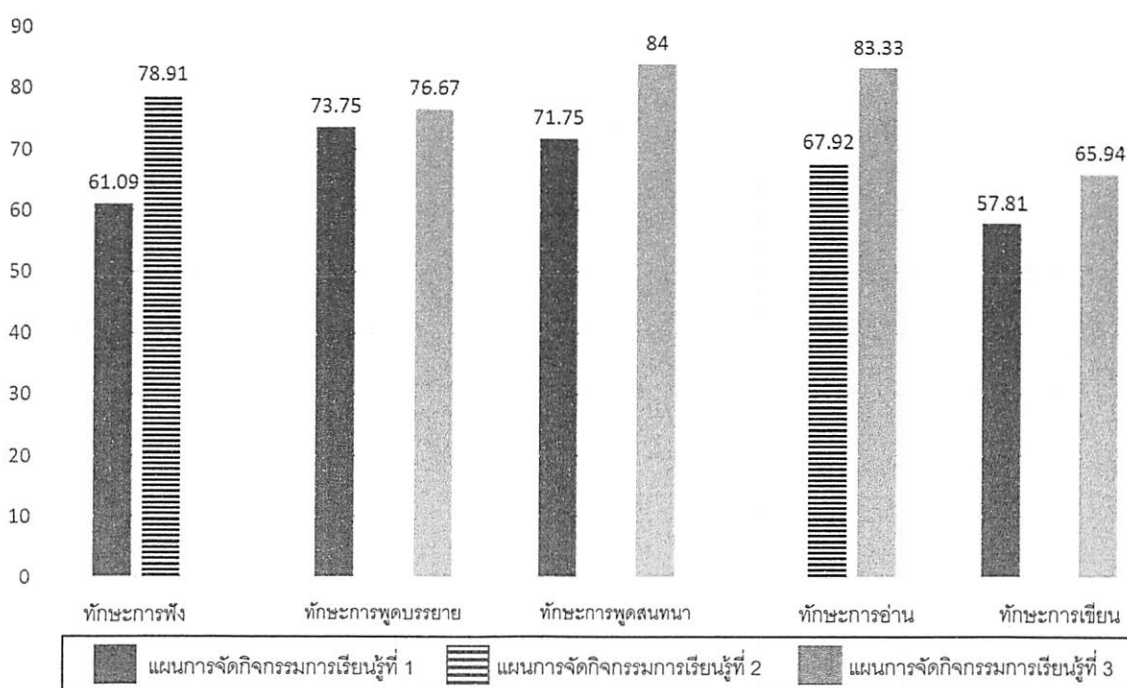
1. ผลการศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

1.1 ตรวจให้คะแนนระหว่างเรียน โดยครูเป็นผู้ประเมินนักเรียนระหว่างเรียนโดยใช้แบบประเมินในแผนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดังแสดงในตาราง 16

ตาราง 16 แสดงผลคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่	ทักษะการฟัง	ทักษะการพูดบรรยาย	ทักษะการพูดสนทนา	ทักษะการอ่าน	ทักษะการเขียน
	ค่าเฉลี่ยร้อยละ	ค่าเฉลี่ยร้อยละ	ค่าเฉลี่ยร้อยละ	ค่าเฉลี่ยร้อยละ	ค่าเฉลี่ยร้อยละ
1	61.09	73.75	71.75	-	57.81
2	78.91	-	-	67.92	65.94
3	-	76.67	84.00	83.33	-

ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง แสดงดังภาพ

ภาพ 8 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง

จากตาราง 16 พบว่า ผลคะแนนจากการประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง มีความแตกต่างกัน ในภาพรวมนักเรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จากการประเมินครั้งที่ 2 สูงขึ้นกว่าการประเมินครั้งที่ 1 ซึ่งแสดงว่า นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษระหว่างเรียน จากการสอนโดยใช้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทักษะที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ทักษะการพูด รองลงมาคือทักษะการอ่าน การฟังและการเขียน ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำค่าเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ดังตาราง 17

ตาราง 17 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประเมินด้านทักษะการฟัง หลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้การทดสอบค่า t (t –test One Sample)

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	% of Mean	t	Sig.(1-tailed)
หลังเรียน	40	10	7.85	1.08	78.50	2.06*	0.0231

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในด้านทักษะการฟัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตาราง 18 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประเมินด้านทักษะการอ่าน หลังได้รับการ
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถใน
การสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้การทดสอบค่า t (t –test One Sample)

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	% of Mean	t	Sig.(1-tailed)
หลังเรียน	40	10	7.83	0.87	78.25	2.35*	0.0119

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสารในด้านทักษะการอ่าน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังได้รับการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์อย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตาราง 19 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประเมินด้านทักษะการเขียน หลังได้รับ
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถใน
การสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้การทดสอบค่า t (t –test One Sample)

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	% of Mean	t	Sig.(1-tailed)
หลังเรียน	40	24	18.70	2.62	77.92	1.69*	0.0497

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสารในทักษะด้านการเขียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังได้รับการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 20 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประเมินด้านทักษะการพูด หลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ โดยใช้การทดสอบค่า t (t –test One Sample)

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	% of Mean	t	Sig.(1-tailed)
หลังเรียน	40	20	16.28	1.92	81.38	4.20*	0.0001

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในด้านทักษะการพูด หลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีขั้นตอนในการดำเนินการศึกษาค้นคว้า ซึ่งผู้วิจัยนำเสนอเป็นลำดับ ดังนี้

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนเมื่อได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับเกณฑ์ร้อยละ 75

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่า เกณฑ์ร้อยละ 75

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มเดียวสอบหลังทดลอง (One short Case Study) โดยดำเนินการวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 34 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่มด้วยการจับฉลากขึ้นมา 1 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 แผน เวลา 12 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 ฉบับ ดำเนินการทดลองด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 แผน เวลา 12 ชั่วโมง เพื่อศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ แล้วทดสอบหลังเรียนด้วยแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 ฉบับ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับเกณฑ์ร้อยละ 75 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และสถิติทดสอบค่า t (t-test One Sample)

สรุปผลการวิจัย

จากผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้ศึกษาค้นคว้าได้นำประเด็นที่ค้นพบมาอภิปรายโดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา ดังนี้

1. ผลการศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1-3 พบว่า ในภาพรวมนักเรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนสูงขึ้น โดยวิเคราะห์จากการเปรียบเทียบความต่างของผลการประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในแต่ละทักษะ พบว่า ผลคะแนนของการประเมินในครั้งที่ 2 มีผลคะแนนสูงกว่าการประเมินในครั้งที่ 1 ซึ่งแสดงว่า นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษระหว่างเรียนจากการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทักษะที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ทักษะการพูด รองลงมาคือทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง และทักษะการเขียนตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัย มีประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษระหว่างเรียนจากการสอนโดยใช้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1-3 โดยวิเคราะห์จากการเปรียบเทียบความต่างของผลการประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในแต่ละทักษะ พบว่า ผลคะแนนของการประเมินในครั้งที่ 2 มีผลคะแนนสูงกว่าการประเมินในครั้งที่ 1 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษระหว่างเรียนจากการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในด้านทักษะการพูด รองลงมาคือทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง และทักษะการเขียน ตามลำดับ ซึ่งเป็นผลจากการที่นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงในสถานการณ์จริงหรือเสมือนจริงที่ผู้สอนได้จัดขึ้น ทำให้นักเรียนเกิดประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมาย สอดคล้องกับ ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2554, หน้า 9) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ตามสภาพจริงเป็นการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงประสบการณ์และการเรียนรู้ไว้ด้วยกัน หรือเป็นกระบวนการเชื่อมโยงเนื้อหาที่เรียนกับโลกแห่งความเป็นจริง โดยมุ่งให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ที่มีความหมาย และผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ปฏิบัติในชีวิตจริงได้ อีกทั้งผู้สอนสามารถประเมินความสามารถของผู้เรียนว่ามีความก้าวหน้าหรือมีการพัฒนาหรือไม่ ซึ่งสอดคล้องกับ Newmann (2001, p.4) ซึ่งได้กล่าวถึง การเรียนการสอนตามสภาพจริงว่า เป็นการผสมผสานระหว่างกิจกรรมและมีการปฏิสัมพันธ์ซึ่งครูใช้ในการสอนและการประเมินผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้คิด ได้พัฒนาความเข้าใจที่ลึกซึ้ง และสามารถประยุกต์ใช้การเรียนรู้ทางวิชาการกับปัญหาที่สำคัญและอยู่บนโลกที่เป็นจริงได้

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์อย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจะพบว่าผลคะแนนของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากในกิจกรรมการเรียนรู้มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่ส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารอย่างแท้จริงทั้งในและนอกห้องเรียน ปฏิบัติกิจกรรมที่เน้นทักษะการสื่อสารในทุกทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ในบริบทจริง หรือเสมือนจริงที่ครูเป็นผู้จัดสถานการณ์หรือวางแผนกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่า

และอยากเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ วิทวัฒน์ ชัตติยะมาน (2549 อ้างถึงใน วิภาดา เชื้อดี, 2560, หน้า 3) ซึ่งกล่าวว่า หลักการจัดการกระบวนการเรียนการสอน กระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ดีจะต้องอยู่บนประสบการณ์พื้นฐานส่วนตัวของนักเรียน กิจกรรมการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับประสบการณ์ในชีวิตประจำวันและความสนใจของนักเรียน การเรียนการสอนตามสภาพจริงมีการใช้เหตุการณ์และบุคคลจากโลกที่เป็นจริงเป็นส่วนสำคัญของการเรียนการสอน ซึ่งจะทำให้ประสบการณ์การเรียนรู้สอดคล้องกับชีวิตจริงและสามารถประยุกต์ใช้ได้จริงกับชีวิตจริงได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับ ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2554, หน้า 25) ซึ่งได้กล่าวถึง หลักของการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงว่า ในการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง ผู้สอนควรมีการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิดอยากทดลอง อยากปฏิบัติจากบริบทที่เป็นจริงหรือเสมือนจริง โดยให้ผู้เรียนได้สร้างความหมายความรู้ จากการจัดระบบ การตีความ และการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตนเอง แทนการทำซ้ำ หรือลอกเลียนแบบผู้อื่น โดยใช้การสืบสอบทางวิชาการที่หลากหลายสาขาและกว้างขวาง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งซึ่งมากกว่าการมีความรู้เพียงผิวเผิน แล้วให้ผู้เรียนได้นำสิ่งที่เขาได้มาถ่ายทอดในรูปแบบต่างๆ และสุดท้ายผู้เรียนต้องได้ใช้องค์ความรู้ที่ได้ไปสร้างงานหรือแก้ปัญหาที่มีความหมายต่อชีวิตในโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งสอดคล้องกับ Nunan (1991, pp.279-295) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น นักเรียนจะมีพัฒนาการทางภาษาด้วยการใช้ภาษาในชีวิตจริง ซึ่งวิธีที่ดีที่สุดที่จะเรียนรู้และสอนภาษา คือ การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ภาระงานด้านภาษาควรเชื่อมโยงกับบริบทของชีวิตจริงที่มีความหมายต่อนักเรียน เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกฝนบ่อยครั้ง จึงทำให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในทักษะการพูด รองลงมาคือทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง และทักษะการเขียน ตามลำดับ เนื่องจากผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่เน้นทักษะการพูดเป็นส่วนมาก เนื่องจากทักษะการพูดเป็นทักษะที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคลอย่างแท้จริง ผู้สอนจึงจัดกิจกรรมดังกล่าวเพื่อสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนที่นักเรียนจะไปเผชิญสถานการณ์จริงลงมาคือทักษะการอ่าน ซึ่งผู้สอนมุ่งสอนให้นักเรียนมีทักษะการอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง (scanning) และการอ่านแบบหาใจความสำคัญของเรื่อง (skimming) เนื่องจากการอ่านในชีวิตประจำวันนั้นจะเป็นการอ่านอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นการอ่านเพื่อหาข้อมูลที่ต้องการทราบเพื่อหาคำตอบในหัวข้อหรือประเด็นที่ผู้อ่านสนใจเท่านั้น โดยผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนอ่านจากสื่อจริง ได้แก่ การอ่านแผ่นพับ และการอ่านบทความจากในนิตยสาร ซึ่งเป็นข้อมูลในของชุมชนของนักเรียนเอง อาจมีเนื้อหาที่อ่านบางเรื่องเป็นข้อมูลที่นักเรียนทราบมาก่อนแล้ว นักเรียนจึงสามารถเดาความหมายจากเนื้อเรื่องที่อ่านได้ ทักษะการฟัง เป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนบ่อยครั้ง จึงจะทำให้นักเรียนปรับตัวกับสำเนียงและความเร็วในการพูดของผู้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร โดยผู้สอนมุ่งจัด

กิจกรรมในทักษะการฟังเพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ คำศัพท์และสำนวนที่ใช้ในการสื่อสาร ก็จะทำให้ นักเรียนเกิดความเข้าใจ และสามารถจับใจความสำคัญจากเรื่องที่ได้ฟัง และสามารถปฏิบัติตามคำสั่งจากเรื่องที่ได้ฟังได้ และทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่มีคะแนนน้อยที่สุด เนื่องจากนักเรียนจะต้องถ่ายทอดข้อมูลที่นักเรียนต้องการจะสื่อสารในรูปแบบของภาษาเขียน ซึ่งนักเรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ คำศัพท์และสำนวนภาษา ไวยากรณ์ และการใช้รูปประโยคต่างๆ ให้ถูกต้อง ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่ผู้สอนสร้างขึ้นนั้น เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารระหว่างบุคคลเป็นส่วนใหญ่ จึงเป็นสาเหตุให้นักเรียนมีความสามารถในทักษะการเขียนน้อยกว่าทักษะอื่น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไปในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง ครูผู้สอนจะต้องสร้างหรือกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนย้อนกลับไปนึกถึงประสบการณ์เดิม ให้เชื่อมโยงเข้าสู่เนื้อหาของบทเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมในการรับเนื้อหาใหม่

1.2 ผู้สอนจะต้องเป็นผู้อำนวยความสะดวก และเป็นแบบอย่างให้กับนักเรียนในการเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ หรือความรู้ใหม่ให้กับผู้เรียน ก่อนที่ผู้เรียนจะไปเผชิญกับสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง หรือในบริบทเสมือนจริงที่ผู้สอนกำหนดไว้

1.3 ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เชื่อมโยงและสอดคล้องกับโลกแห่งความจริง เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติทักษะในสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง หรือในบริบทเสมือนจริง โดยผู้สอนควรมีการให้เหตุผลสะท้อนความคิดจากการได้ทดลองฝึกปฏิบัติ ก่อนที่นักเรียนจะไปเผชิญสถานการณ์จริง

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในทักษะการฟัง โดยผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการฟังให้หลากหลายอย่างสม่ำเสมอ เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกฝนบ่อยครั้ง ก็จะทำให้ นักเรียนเกิดความเข้าใจ เพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นชินกับสำเนียงและความเร็วในการพูดของผู้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ คำศัพท์และสำนวนที่ใช้ในการสื่อสาร และสามารถจับใจความสำคัญจากเรื่องที่ได้ฟังได้

2.2 ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการเขียนให้เชื่อมโยงกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในทักษะการพูด โดยนักเรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวนที่ใช้ในการสื่อสาร เมื่อนักเรียนสามารถถ่ายทอดข้อมูลเป็นคำพูดได้ นักเรียนก็จะสามารถถ่ายทอดข้อมูลเป็นลายลักษณ์อักษรได้เช่นกัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2539). การประเมินผลจากสภาพจริง (Authentic Assessment). กรุงเทพฯ :
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.
กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กิ่งแก้ว อารีรักษ์. (2546). การวัดประเมินผลทางภาษา: กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศตาม หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ:
สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.)
- กุศยา แสงเดช. (2548). หนังสือส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- คณะกรรมการการปฏิรูปการเรียนรู้. (2543). ปฏิรูปการเรียนรู้ ผู้เรียนสำคัญที่สุด. กรุงเทพฯ:
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- ฉลวย พร้อมมูล. (2542). พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา. สงขลา:
คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา.
- ชนาธิป พรกุล. (2552). การออกแบบการสอน การบูรณาการ การอ่าน การคิดวิเคราะห์และ
การเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: วี. พรินท์(1991).
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2548). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการจัดการเรียนการสอนตาม
สภาพจริงโดยผ่านกระบวนการวิจัย สำหรับครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษาพิษณุโลก เขต 1. งานวิจัย .พิษณุโลก: คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2554). การจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง. นนทบุรี:
สหมิตรพรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ทีศนา เขมมณี. (2546). 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทีศนา เขมมณี. (2557). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย. (ม.ป.ป). สถิติเพื่อการวิจัย. พิษณุโลก: ภาควิชาการศึกษา คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา.
สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.

- นันทกา ทาธุณี. (2542). **ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: เวิร์ดเวฟ เอ็ดดูเคชั่น.
- นิภาวรรณ พุทธสงกรานต์ และคณะ. (2550). **ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม**. รายงานการวิจัยมหาวิทยาลัยศรีปทุม
- บัณฑิต จัตุรวิโรจน์. (2549). **การสอนการอ่านภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- ประกายเพชร พรหมแสง. (2554). **การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหา (CBI) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**. การค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.ม. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ปกรณ ประจัญบาน. (2552). **ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์**. พิษณุโลก: รัตนสุวรรณการพิมพ์
- ปรียา หิรัญประดิษฐ์. (2545). **การเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พรสวรรค์ สืบป้อ. (2550). **สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2548). **สถิติลา: หลักเจ็ดประการสำหรับการเปลี่ยนผ่านการศึกษา เข้าสู่ยุคเศรษฐกิจฐานความรู้**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์. มหาวิทยาลัย.
- ระพีพรรณ จันทร์ตาฝัน. (2558). **การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการ เรียนรู้สภาพจริง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). **อ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (พิมพ์ ครั้งที่ 16)**. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน
- ราเชน มีศรี. (2544). **การเรียนรู้ตามสภาพจริงการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคิด**. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปแมนเนจเม้นท์.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). **เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2542). **พลังเรียนรู้ในกระบวนทัศน์ใหม่**. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543). **กระบวนทัศน์ใหม่ในการพัฒนาหลักสูตร**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วิทวัฒน์ ชัตติยะมาน และ อมลวรรณ วีระธรรมโม. (2549). **การสอนเพื่อพัฒนาการคิด**. กรุงเทพฯ: เทมการพิมพ์.

- วิภาดา ประสารทรัพย์. (2542). พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ: โครงการตำรา
วิชาการ. ราชภัฏเฉลิมพระเกียรติเพชรบุรี: สถาบันราชภัฏเพชรบุรี.
- วิภาดา เชื้อดี. (2560). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์และความตระหนักถึงผลกระทบ
สิ่งแวดล้อม เรื่อง การประยุกต์ใช้ความรู้ทางสถิติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3". วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.(2558). คู่มือการจัดการ
เรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทาง
ภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (Common European Framework of Reference for
Languages: Learning, Teaching, Assessment - CEFR) ระดับชั้นมัธยมศึกษา.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2557). แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวง
ศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ:
บริษัท จามจุรีโปรดักส์ จำกัด.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2544). ร่วมปฏิรูปการเรียนรู้กับครูต้นแบบ การปฏิรูปที่
เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การสอนแบบรูปแบบการสอนและการประเมินผลจาก
สภาพจริงวิชาคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ: ดับบลิว.เจ.พร็อพเพอร์ตี้.
- สายพิน รุ่งวัฒนะกิจ. (2554). การสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
เรื่อง Moment in Life โดยใช้ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนาริรัตน์จังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- สิริวรรณ สุวรรณอาภา. (2544). เอกสารชุดวิชาการระบบการเรียนการสอน Learning Teaching
system. (พิมพ์ครั้งที่ 14). สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- สุนทรีย์ สมมะโน. (2553). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่มีต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และความสามารถในการแก้ปัญหาทาง
คณิตศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สมนึก นนธิจันทร์. (2544). การเรียนการสอน การวัดประเมินผลจากสภาพจริงของผู้เรียน
โดยใช้ Portfolio. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

- สุนันทา มั่นคงเศรษฐวิทย์. (2540). **หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 7)**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). **แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). **วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 4)**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรชัย มีชาญ. (2547). **ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน**. วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. 10(1), 118-123.
- อัจฉรา วงศ์ไธธร. (2544). **การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อารีรักษ์ มีแจ้ง. (2560). **กรอบการเรียนการสอนและการวัดผลภาษาของสหภาพยุโรปกับการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย**. วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ. 10(1), 2.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). **หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 3)**. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรินติ้งเฮาส์.
- อุดม เขยก็วงศ์. (2543). **หลักสูตรท้องถิ่น ยุทธศาสตร์การปฏิรูปการเรียนรู้**. กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพมหานครพัฒนา.
- Bachman, L. (1990). *Fundamental Considerations in Language Testing*. Oxford: Oxford University Press.
- Bloom, B.S. (1956). *Taxonomy of Educational Objectives, Handbook: The Cognitive Domain*. David McKa. New York.
- Brown, J. S., Collins, A., & Duguid, P. (1989). *Situated cognition and the culture of learning*. *Educational Researcher*, 18(1), 32–42.
- Brown and Abeywickrama. (2010). *Teacher's Handbook, Contextualized Language Instruction*. Boston. MA: Heinle and Heinle.
- Canale M. & Swain M. (1980). *Theoretical Base of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing*. Retrieved December 1, 2007.
- Chaiklin S. (2003). *The Zone of Proximal Development in Vygotsky's analysis of learning and instruction: Vygotsky's educational Theory and practice in cultural context*. Cambridge: Cambridge University
- Chomsky, N. (1965). *Aspects of the theory of syntax*. Cambridge: MIT Press

- English, K. (1998). **Authentic Instruction: Implementation and practice.** [CD].
Dissertation Abstract International: 58-10A.
- Escola, Y.H. (1980). **Certain effects of selected activities of communicative competence training on the development of German: A case study.** Dissertation Abstract International: 45(12), 2930-A
- Good, Carter V. (1973). **Dictionary of Education.** Prepared Under the Auspices of Phi Delta Kappa. 2nd ed. New York: McGraw-Hill Book Company, Inc.
- Gordon, R. (1998). **A Curriculum for Authentic Learning.** The Education Digest, (63) 4-8.
Retrieved January 15, 2019, from: <http://202.28.92.194/hwwmds.detail.nsp>.
- Gordon, R. (2001). **Supervision and Instructional Leadership : A Development Approach.** 5th ed. Boston: Allyn and Bacon, Inc., 2001
- Heaton, J.B. 1982. **Keys to Language Teaching: Classroom Testing:** Longman Publishing Group.
- Herrington, J. and Over, R. (2000). **An instructional design framework for authentic learning environments.** Educational Technology Research and Development, 48(3), 23-48.
- Hughes, O. E. (2003). **Public Management & Administration: An Introduction.** (3rd ed.). New York: Palgrave Macmillan.
- Johnson & Johnson. (1999). Making cooperative learning work. *Theory Into Practice* . 38(2), 67-73.
- Littlewood, W. A. (1984). **Communicative language teaching: An introduction.** Cambridge: Cambridge University Press.
- Lotti B. and Janet Orr. (2014). **Re-conceptualizing EFL professional Development: Enchancing communicative language Pedagogy for Thai teachers.** Washington, D.C: George Washington University
- Madsen, H.S. (1983). **Techniques in testing.** New York and Oxford: Oxford University Press.
- Marra, T. (2001). **Authentic Learning Environments.** Retrieved December 20, 2018, from: <http://www-personal.umich.edu/~tmarra/authenticity/authen.html>

- Morse, J. (1997). *The Assessment of authentic performance and products in the middle school classroom*. [CD]. Master Abstract International.
- Newmann, F. (1995). *A Guide to Authentic Instruction and Assessment: Vision, Standard and Scoring*. Wisconsin: Wisconsin Center for Education Research.
- Newmann, F. (2001). *Center on Organization and Restructuring School*. Retrieved November 8, 2018, from: <http://www.wcer.wisc.edu/archives/completed/cors/summary.html>
- Nunan, D. (1991). *Communicative Tasks and the Language Curriculum*. *TESOL Quarterly*. (25)2. pp.279-295.
- Oller, J. W. (1979). *Language test at school: Pragmatic approach*. London: Longman.
- Patton, Michael Q. (2001). *Qualitative research and evaluation methods, third edition*. Newbury Park, Ca: Sage.
- Richards, Jack C. (2006). *Communicative Language Teaching Today*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Savignon. (1999). *Communicative competence: theory and classroom practice Reading, Mass: Addison Wesley*.
- Valette, Rebecca M. (1977). *Modern Language Testing*. 2nd ed. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Vygotsky, Lev S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Cambridge: Harvard University Press.
- Williams, L. M. (1994). Recall of childhood trauma: a prospective study of women's memories of child sexual abuse. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*. (62), pp.1167-1176.
- Weir, C. I. (1993). *Understanding and developing language tests*. London: Prentice Hall

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บ
รวบรวมข้อมูล

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง Pai is my hometown จำนวน 3 คน

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร อังรังไสตติสกุล อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.น้ำทิพย์ อองอาจวานิชย์ อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล
3. นางสุภาวดี ฉลาดวงศ์
ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย
จังหวัดแม่ฮ่องสอน สำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34
เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 1-3 ประเมินด้านทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน จำนวน 3 คน

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร อังรังโสติสกุล อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.น้ำทิพย์ อองอาจวานิชย์ อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล
3. นางสุภาวดี ฉลาดวงศ์ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34 เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้ประเมิน และหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน 2 คน (Rater Agreement Index) ของแบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด จำนวน 2 คน

1. นางสุภาวดี ฉลาดวงศ์ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34 เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
2. นางสาวธิดารัตน์ วงศ์ใหญ่ ครู โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34 เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ภาคผนวก ข ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 เรื่อง Pai is my hometown

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
รายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 4
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Pai city map

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
รหัสวิชา อ32204
จำนวน 4 ชั่วโมง

ผลการเรียนรู้

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย ที่ฟังและดูจากสื่อโสตทัศน์
2. พุดให้ข้อมูล สนทนาได้ตอบใน สถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน
3. อ่านเรื่องทั่วไป กำหนดการ บ้ายต่างๆ ในชีวิตประจำวันจากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อ

อิเล็กทรอนิกส์

4. เขียนให้ข้อมูล กรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน
5. ใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในสถานการณ์ต่างๆ
6. ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสืบค้นและฝึกฝนการฟัง พุด อ่านและเขียน พร้อมแสดง

หลักฐานการเรียนรู้ด้วยตนเอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ปฏิบัติตามคำอธิบายที่ได้ฟัง จากการดูแผนที่ Google map
2. พุดสนทนาเกี่ยวกับการบอกทิศทาง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับที่ตั้งของสถานที่
3. เขียนบรรยายเส้นทางจากบ้านไปยังโรงเรียน
4. พุดบรรยายเส้นทางจากบ้านไปยังโรงเรียน

สาระสำคัญ

ดูแผนที่จาก Google map แล้วปฏิบัติตามคำอธิบายที่ได้ฟัง พุดบสนทนาเกี่ยวกับการบอกทิศทาง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับที่ตั้งของสถานที่ในชุมชนเมืองปาย เขียนบรรยายเส้นทางจากบ้านไปยังโรงเรียน โดยใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ทำได้โดยฝึกฝนทักษะ

การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างสม่ำเสมอและใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในสถานการณ์ต่างๆ

สาระการเรียนรู้

1. คำศัพท์และสำนวนภาษา

Vocabulary: conjunction, intersection, crossroad, traffic light, T-junction, roundabout, sidewalk, pavement, corner, location, route, corner, roundabout, crosswalk, block, community places, government agencies, tourist attractions, services

Phrase: turn left/right ,cross the road, It's on the left, It's on the right, on your left, on your right , around the corner, go straight, walk along the street, walk through, at the end of up this street/road, Just past.....

2. หน้าที่ทางภาษา

- Describing facts and details : Telling locations and guessing places
- Describing facts and details : Giving direction

3. โครงสร้างประโยค / ไวยากรณ์

- Preposition of place
- Direction

4. ข้อมูลด้านวัฒนธรรม

- ความรู้เกี่ยวกับ “ถนน” ได้แก่ avenue, street, road

ทักษะ/กระบวนการ

ทักษะเฉพาะวิชา (K)

1. การฟัง : ดูแผนที่จาก Google maps แล้วปฏิบัติตามคำอธิบายที่ได้รับฟัง
2. การพูด : พูดสนทนาถาม-ตอบ ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับทิศทางและที่ตั้งของสถานที่
3. การพูด : พูดบรรยายเส้นทางจากบ้านไปยังโรงเรียน
4. การเขียน : เขียนบรรยายเส้นทางจากบ้านไปยังโรงเรียน

ทักษะกระบวนการ(P)

1. ทักษะการคิดวิเคราะห์
2. ทักษะการนำความรู้ไปใช้

คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

1. ใฝ่เรียนรู้
2. มุ่งมั่นในการทำงาน

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถด้านการคิด
3. ความสามารถด้านการใช้ทักษะชีวิต
4. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นที่ 1 ขั้นทวนความรู้เดิม (Elicitation)

1. ครูแจ้งจุดประสงค์ของบทเรียนว่าในบทเรียนนี้นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับการบอกทิศทาง การอ่านแผนที่ แผนผังสถานที่ในชุมชน และการเขียนบรรยายเส้นทางจากบ้านไปยังโรงเรียน

2. นักเรียนเล่นเกม Taxi and passenger โดยให้ตัวแทนนักเรียน 1 คนทำหน้าที่เป็นผู้ทายคำศัพท์ (Taxi) และให้นักเรียนคนอื่นๆ เป็นผู้บอกใบ้คำศัพท์ (Passenger) ให้นักเรียนเข้าแถวเพื่อเล่นเกมทีละคน โดยให้ Taxi และ passenger หันหน้าเข้าหากัน โดยให้ passenger คนที่ 1 ของแถวเป็นผู้เริ่มเล่นเกมก่อน โดยพูดบอกใบ้ว่าเราจะทำอะไร ณ สถานที่แห่งนั้น เมื่อ Taxi ตอบคำศัพท์นั้นถูกต้องให้ Taxi วิ่งไปต่อท้ายแถวแล้วให้ Passenger สลับบทบาทเป็น Taxi แทน จากนั้นให้นักเรียนคนต่อไปทำหน้าที่เป็น Passenger และบอกใบ้สถานที่ต่อไป แต่หาก Taxi ไม่สามารถตอบคำศัพท์นั้นได้ ให้พูดคำว่า Pass แล้วให้ Passenger คนนั้นออกจากเกม แล้วให้ Passenger คนต่อไปเป็นผู้บอกใบ้คำศัพท์ดังตัวอย่างเช่น

Example 1 Passenger → Buy some food, meat and vegetable.

Taxi → Market.

Example 2 Passenger → Watching movies.

Taxi → Cinema.

Example 3 Passenger → Send mails and parcels.

Taxi → Post office.

3. ครูแจกใบกิจกรรมที่ 1 เรื่อง Vocabulary Practice (Places) ซึ่งเป็นรายการคำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ ดังนี้

airport	art gallery	bookstore	bank
barbershop	bridge	bus station	cemetery
church	convenience store	coffee shop	clinic
department store	fire station	grocery store	gas station
garage	gym	hair salon	hospital
hotel	Internet café	court house	library
laundry	mosque	natural park	market
playground	pharmacy	police station	post office
restaurant	temple	waterfall	spa

4. นักเรียนอ่านออกเสียงและบอกความหมายคำศัพท์จนครบทุกคำ

5. ครูอธิบายคำศัพท์เพิ่มเติม community places หมายถึง สถานที่ในชุมชน, government agencies หมายถึง สถานที่ราชการ, tourist attractions หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยว และ services หมายถึง สถานที่ให้บริการ และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบกิจกรรมที่ 1 โดยครูยกตัวอย่าง ดังนี้

Community places	Government agencies	Tourist attractions	Services	Shops
Temple	police station	waterfall	bus station	coffee shop

6. ครูและนักเรียนเฉลยคำตอบร่วมกัน โดยครูให้นักเรียนเล่นเกม Board Slap เพื่อให้ นักเรียนจำแนกประเภทของสถานที่ที่ครูอธิบายวิธีเล่นเกม โดยแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเข้าแถว จากนั้นให้นักเรียนคนที่ 1 ของแต่ละกลุ่มเป็นตัวแทนกลุ่มเล่นเกมในคำศัพท์ข้อที่ 1 โดยครูจะเป็นผู้อ่านคำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่จากใบกิจกรรมที่ 1 แล้วให้

ตัวแทนแต่ละกลุ่มนำมาไม้ตีไปที่คำศัพท์บอกหมวดหมู่ของสถานที่ต่างๆ ดังนี้ Community places, Government agencies, Tourist attractions, Services ที่ครูเขียนบนกระดาน หากกลุ่มใดตอบถูกต้องและ เร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะและได้คะแนนข้อละ 1 คะแนน

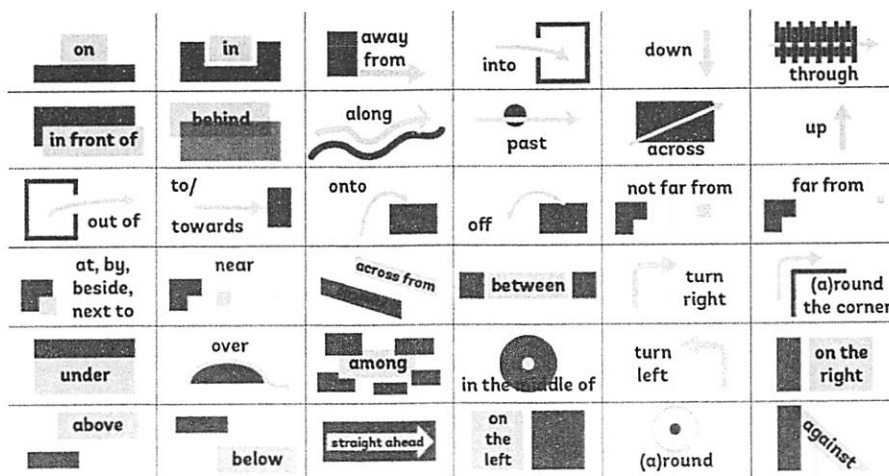
ชั่วโมงที่ 2 - 3

ขั้นที่ 2 ขั้นรับความรู้ใหม่ (Explanation and Practice)

7. ครูเข้าสู่บทเรียนใหม่ โดยแจ้งให้นักเรียนทราบว่า ในบทเรียนนี้นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง และการให้ข้อมูลเกี่ยวกับทิศทาง (Preposition of place & direction and Giving direction)

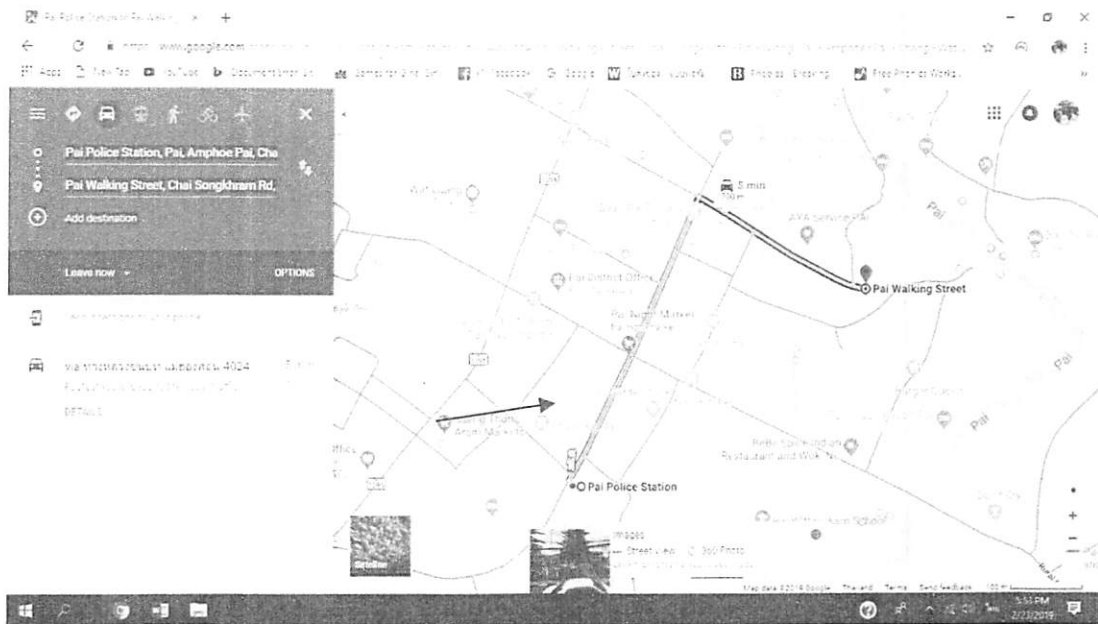
8. ครูให้นักเรียนดูรูปภาพ Preposition of place and direction ในโปรแกรม power point จากนั้นครูอ่านออกเสียงคำศัพท์แล้วให้นักเรียนอ่านตาม โดยครูอธิบายการใช้คำบุพบทบอกตำแหน่งสถานที่และบอกทิศทาง ได้แก่ on, in, away from, into, down, through, in front of, behind, along, across, up, out off, to, towards, onto, off, not far from, far from, at, by, besides, next to, near, across from, opposite, between, turn right, (a)round the corner, under, over, among, in the middle off, turn left, on the right, above, below, straight ahead, on the left, (a)round, against

9. ครูอธิบายคำศัพท์เพิ่มเติม ได้แก่ close to, near ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า besides และ pass by ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า through

10. ครูให้นักเรียนดูแผนที่ชุมชนในเขตเทศบาลปาย จากเว็บไซต์หรือแอปพลิเคชันในการนำทาง <https://www.google.co.th/maps/> โดยครูกำหนดจุดเริ่มต้นหรือตำแหน่งที่ตั้ง

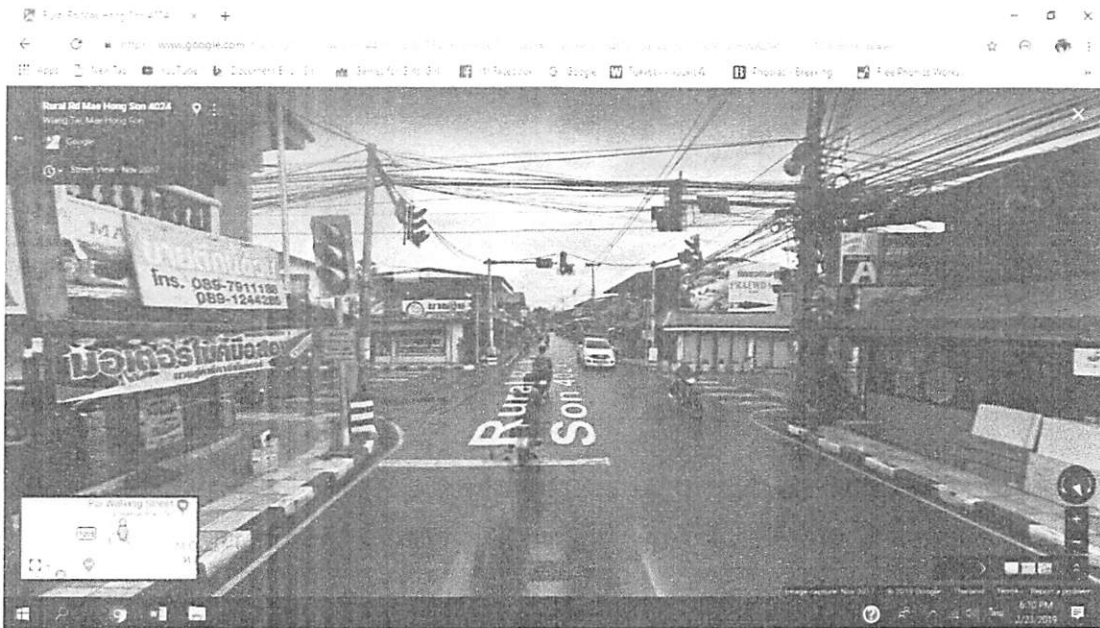
(Your location) และกำหนดสถานที่ที่ต้องการจะไปหรือที่หมาย (Destination) โดยยกตัวอย่าง กำหนดที่ตั้ง คือ Pai Police station และ กำหนดที่หมาย คือ Pai walking street แล้ว browse street view image โดยนำเครื่องหมายรูปคนไปปักหมุด ณ จุดเริ่มต้นที่กำหนดที่ตั้ง ดังภาพตัวอย่าง

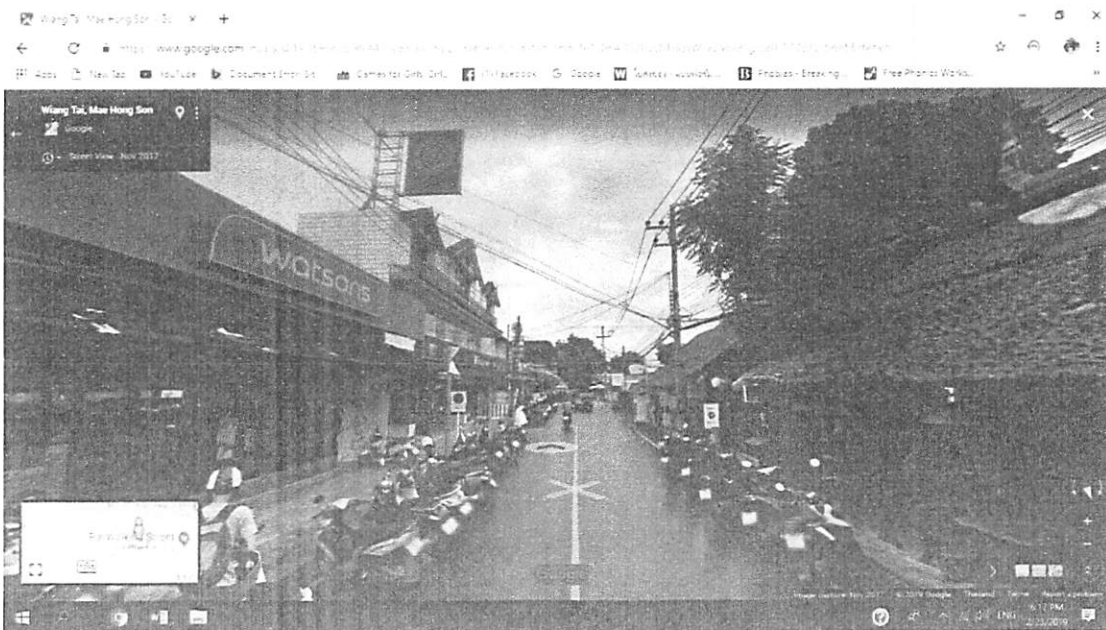
11. นักเรียนช่วยกันบอกทางโดยใช้คำหรือวลีที่ใช้ในการบอกทางจากจุดเริ่มต้น คือ Pai police station จนถึงที่หมาย คือ Pai walking street ดังภาพตัวอย่าง

Go straight on

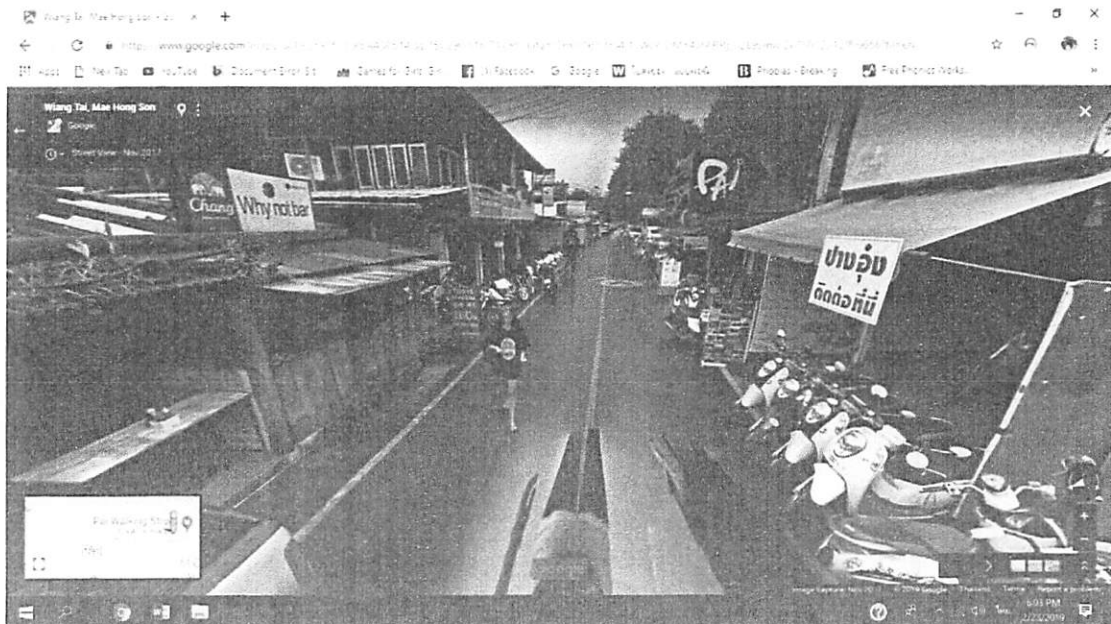
Walk through the intersection

Go along the street

Turn right

The walking street is straight ahead

12. ครูอธิบายข้อมูลด้านวัฒนธรรมเพิ่มเติมว่าในภาษาอังกฤษมีคำที่ใช้เรียก"ถนน" ดังนี้

- Avenue มีอักษรย่อ คือ Ave. ใช้เรียกถนนที่มีขนาดใหญ่ และมักจะมีร้านขายสินค้ายอดนิยม และร้านค้าได้รับการตกแต่งสถานที่อย่างสวยงามทั้งสองด้านของถนน เช่น Fifth Avenue ในเมืองนิวยอร์ก (New York City) เป็นแหล่งรวมร้านระดับ 5-7 ดาว

- Street มีอักษรย่อ คือ St. ใช้เรียกถนนในเมือง ซึ่งมีร้านขายสินค้าที่ไม่เน้นการตกแต่งสถานที่ที่สวยงามเทียบเท่าร้านค้าแถบ Avenue

- Road มีอักษรย่อ คือ Rd. ใช้เรียกถนนนอกเมืองซึ่งมีการจราจรไม่หนาแน่น
หมายเหตุ: สำหรับกรณีเมืองนิวยอร์ก ได้รับการกำหนดผังเมืองให้เป็นต้นแบบของผังเมืองอื่นๆ ซึ่งช่วยให้สามารถค้นหาที่ตั้งสถานที่ต่างๆ ได้โดยง่าย avenue จึงเป็นถนนจากทิศเหนือสู่ทิศใต้ และ street เป็นถนนจากทิศตะวันออกสู่ทิศตะวันตก

13. นักเรียนทำใบกิจกรรมที่ 2 เรื่อง I'm lost โดยให้นักเรียนฝึกสนทนาเป็นคู่ แสดงบทบาทสมมติ กำหนดให้นักเรียนคนที่ 1 เป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ (Tourist) ที่หลงทาง และต้องการสอบถามเส้นทางจากตำแหน่งที่ตั้ง (Your location) ไปยังสถานที่ที่ต้องการจะไป (Destination) และให้นักเรียนคนที่ 2 เป็นผู้บอกเส้นทาง (Informer) โดยนักเรียนคนที่ 1 ใช้ browse street view นำเครื่องหมายรูปคนไปปักหมุด ณ จุดเริ่มต้นที่กำหนดที่ตั้ง แล้วปฏิบัติตามคำบอกของนักเรียนคนที่ 2 จากนั้นให้นักเรียนสลับบทบาทกันเป็นผู้สอบถามและผู้บอกเส้นทาง โดยใช้รูปประโยคดังนี้

Example 1 Student 1 → Excuse me. How can I go to the police station?

Student 2 → Go straight on and turn left at the traffic light, then walk along the street. It's on your left.

Example 2 Student 2 → Sorry. Could you tell me how can I get the hospital?

Student 1 → Go along the street and pass through the traffic light, go ahead and turn left at the corner.

14. ครูตรวจสอบความสามารถในการพูดสนทนาระหว่างนักเรียนฝึกปฏิบัติ หากพบว่านักเรียนยังไม่เข้าใจ พูดไม่ถูกต้องชัดเจน หรือพูดผิดพลาด ครูต้องให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำ และสร้างความเข้าใจในประเด็นที่นักเรียนไม่เข้าใจและไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดอีกครั้ง

ชั่วโมงที่ 4

ขั้นที่ 3 ขั้นเผชิญสถานการณ์จริง (Authentic Execution)

15. ครูถามนักเรียนว่านักเรียนสามารถบอกเส้นทางโรงเรียนไปยังสถานที่ต่างๆ ได้หรือไม่

Teacher → Can you tell me the way from school to the market?

Students → Yes, I can. / No, I can't.

16. ให้นักเรียนใช้คอมพิวเตอร์ในห้องสืบค้นกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ โรงเรียนพายัพวิทยาการ เข้าใช้งานในเว็บไซต์ www.google.com/map โดยกำหนดตำแหน่งที่ตั้ง (Your location) คือ โรงเรียนพายัพวิทยาการ และให้ฟังทบทเสียงที่ครูขอให้อาสาสมัครชาวต่างชาติ พูดบอกที่ตั้งของสถานที่ต่างๆ แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามเส้นทางการเดินทางโดยใช้ browse street view นำเครื่องหมายรูปคนไปปักหมุด แล้วเดินทางตามเส้นทางที่ได้ยิน แล้วนำมาเขียนบรรยายเส้นทางนั้นๆ

ขั้นที่ 4 ขั้นวัดและประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment)

17. ครูถามนักเรียนว่านักเรียนสามารถบอกเส้นทางจากบ้านมาถึงโรงเรียนได้หรือไม่

Teacher → Can you tell me the way from your house to school?

Students → Yes, I can. / No, I can't.

16. นักเรียนทำใบกิจกรรมที่ 3 เรื่อง My route to school โดยให้นักเรียนใช้คอมพิวเตอร์ในห้องสืบค้นกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศโรงเรียนพายัพวิทยาการ เข้าใช้งานในเว็บไซต์

www.google.com/map โดยกำหนดตำแหน่งที่ตั้ง (Your location) คือของบ้านนักเรียน และให้กำหนดที่หมาย (Destination) คือ โรงเรียนปายวิทยาคาร จากนั้นให้นักเรียนพิมพ์แผนที่จากบ้านของนักเรียนมายังโรงเรียน และเขียนบรรยายเส้นทางดังกล่าวลงในใบกิจกรรมที่ 3

18. ครูตรวจสอบความสามารถในการเขียนบรรยายจากใบกิจกรรมที่ 3 เรื่อง My route to school บอกเส้นทางจากบ้านมายังโรงเรียนของนักเรียนแต่ละคน หากพบว่านักเรียนมีข้อผิดพลาดไม่เข้าใจ หรือไม่สามารถเขียนบรรยายได้ ครูต้องให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ รวมทั้งให้ความรู้สร้างความเข้าใจในประเด็นที่นักเรียนเกิดข้อผิดพลาดอีกครั้งหนึ่ง

19. นักเรียนออกมาพูดนำเสนอเส้นทางจากบ้านนักเรียนมายังโรงเรียนจากใบกิจกรรมที่ 3 เรื่อง My route to school ในระหว่างนั้น ครูต้องให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำรวมทั้งให้ความรู้สร้างความเข้าใจในประเด็นที่นักเรียนเกิดข้อผิดพลาดอีกครั้งหนึ่ง หากพบนักเรียนพูดประโยคผิดออกเสียงไม่ถูกต้อง

สื่อ

1. แผนที่ Google maps ชุมชนในเขตเทศบาลอำเภอปาย
2. ใบกิจกรรมที่ 1 เรื่อง Vocabulary Practice (Places)
3. ใบกิจกรรมที่ 2 เรื่อง I'm lost.
4. ใบกิจกรรมที่ 3 เรื่อง My route to school
5. รูปภาพประกอบเรื่อง Preposition of place and direction

แหล่งเรียนรู้

1. ห้องสืบค้นกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ โรงเรียนปายวิทยาคาร
2. เว็บไซต์ www.google.com/maps/

การวัดและประเมินผล

เป้าหมาย	วิธีการวัดผล ประเมินผล	เกณฑ์การวัดผล ประเมินผล	เครื่องมือ ประเมินผล
1. นักเรียนดูแผนที่จาก Google map แล้วปฏิบัติตาม คำอธิบายที่ได้รับฟัง	- ตรวจสอบการฟัง	- ระดับ ดี ขึ้นไป	- แบบประเมินการฟัง
2. พุทธสนทนาเกี่ยวกับการ บอกทิศทาง การให้ข้อมูล เกี่ยวกับที่ตั้งของสถานที่	- ตรวจสอบการพูด สนทนา	- ระดับ ดี ขึ้นไป	- แบบประเมินการพูด สนทนา
3. เขียนบรรยายเส้นทาง จากบ้านไปยังโรงเรียน	- ตรวจสอบ การเขียนบรรยาย	- ระดับ ดี ขึ้นไป	- แบบประเมิน การเขียนบรรยาย
4. พูดบรรยายเส้นทางจาก บ้านไปยังโรงเรียน	- ตรวจสอบการพูด บรรยาย	- ระดับ ดี ขึ้นไป	- แบบประเมิน การพูดบรรยาย
5. มีความใฝ่เรียนรู้ และ มีความมุ่งมั่นในการทำงาน	- สังเกตพฤติกรรม	- ระดับ ดี ขึ้นไป	- แบบประเมิน คุณลักษณะอันพึง ประสงค์

ใบกิจกรรมที่ 1
เรื่อง Vocabulary Practice (Places)

คำชี้แจง : ให้นักเรียนแยกประเภทหมวดหมู่คำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ ลงในตาราง

airport	art gallery	bookstore	bank
barbershop	bridge	bus station	cemetery
church	convenience store	coffee shop	clinic
department store	fire station	grocery store	gas station
garage	gym	hair salon	hospital
hotel	internet café	court house	library
laundry	mosque	natural park	market
playground	pharmacy	police station	post office
restaurant	temple	waterfall	spa

Community places	Government agencies	Tourist attractions	Services	Shops
art gallery	airport	natural park	bank	coffee shop
bridge	fire station	waterfall	barbershop	convenience store
cemetery	hospital	temple	bus station	bookstore
church	law court		clinic	department store
gym	police station		gas station	grocery store
library	post office		garage	market
mosque			hair salon	pharmacy
playground			hotel	restaurant
temple			internet café	
			laundry	
			spa	

ใบกิจกรรมที่ 2
เรื่อง I'm lost

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนฝึกสนทนาเป็นคู่ แสดงบทบาทสมมติ กำหนดให้นักเรียนคนที่ 1 เป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ (Tourist) ที่หลงทาง และต้องการสอบถามเส้นทางจากตำแหน่งที่ตั้ง (Your location) ไปยังสถานที่ที่ต้องการจะไป (Destination) และให้นักเรียนคนที่ 2 เป็นผู้บอกเส้นทาง

2. ให้นักเรียนคนที่ 1 ใช้ browse street view นำเครื่องหมายรูปคนไปปักหมุด ณ จุดเริ่มต้นที่กำหนดที่ตั้ง แล้วปฏิบัติตามคำบอกของนักเรียนคนที่ 2 จากนั้นให้นักเรียนสลับบทบาทกันเป็นผู้สอบถามและผู้บอกเส้นทาง โดยใช้รูปประโยคที่กำหนดให้

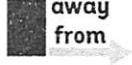

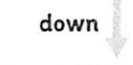

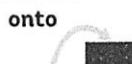

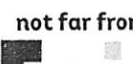
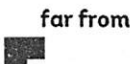
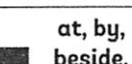
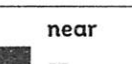

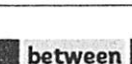
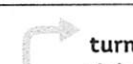
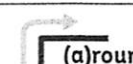
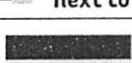
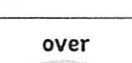

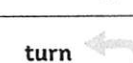
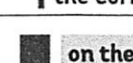
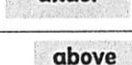
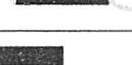
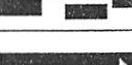
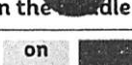

Tourist → Excuse me. How can I go to _____ ?

Informer → _____

Tourist → Sorry. Could you tell me how can I get _____ ?

Informer → _____

รูปภาพประกอบ
เรื่อง Preposition of place and direction

 on	 in	 away from	 into	 down	 through
 in front of	 behind	 along	 past	 across	 up
 out of	 to/ towards	 onto	 off	 not far from	 far from
 at, by, beside, next to	 near	 across from	 between	 turn right	 (a)round the corner
 under	 over	 among	 in the middle of	 turn left	 on the right
 above	 below	 straight ahead	 on the left	 (a)round	 against

แบบประเมินทักษะการฟัง

เรื่อง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ความเข้าใจ	การจับใจความสำคัญ	การรู้ความหมายคำศัพท์	การปฏิบัติตามคำสั่ง	รวมคะแนน
		4	4	4	4	16
1						
2						
3						
4						
5						

หมายเหตุ

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
13-16 คะแนน	ดีมาก
9-12 คะแนน	ดี
5-8 คะแนน	พอใช้
ต่ำกว่า 5 คะแนน	ควรปรับปรุง

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่

เกณฑ์การประเมินทักษะการฟัง

ประเด็น การประเมิน	ระดับคุณภาพของเกณฑ์			
	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1. ความเข้าใจ การประเมิน	สามารถตอบ คำถาม หลังจาก ที่ฟังได้ทั้งหมด	สามารถตอบ คำถามหลังจากที่ ฟังได้เป็นส่วน ใหญ่	สามารถตอบ คำถามหลังจากที่ ฟังได้เล็กน้อย	ตอบคำถามหลังจาก ที่ฟังได้น้อยมาก
2. การจับใจความ สำคัญ	จับใจความสำคัญ ของเนื้อหาได้ ทั้งหมด	จับใจความสำคัญ ของเนื้อหาได้ เกือบทั้งหมด	จับใจความสำคัญ ของเนื้อหาได้ เล็กน้อย	จับใจความสำคัญ ของเนื้อหาได้ น้อยมาก
3. การรู้ความหมาย คำศัพท์	รู้ความหมาย คำศัพท์ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์โดย ส่วนใหญ่และ ชัดเจน	รู้ความหมาย คำศัพท์ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์เล็กน้อย และไม่ชัดเจน
4. การปฏิบัติตาม คำสั่ง	ปฏิบัติตามคำสั่ง ได้ถูกต้องและ คล่องแคล่ว	ปฏิบัติตามคำสั่ง ได้ถูกต้องแต่ ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตามคำสั่ง ไม่ค่อยถูกต้องและ ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตามคำสั่ง ได้ถูกต้องน้อยมาก และช้า

แบบประเมินการพูดบรรยาย

เรื่อง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่.....

ที่	ชื่อ-สกุล	ความคล่องแคล่วในการพูด	การออกเสียง	การใช้คำศัพท์	ความถูกต้องของไวยากรณ์	รวมคะแนน
		4	4	4	4	16
1						
2						
3						
4						
5						

หมายเหตุ

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
13-16 คะแนน	ดีมาก
9-12 คะแนน	ดี
5-8 คะแนน	พอใช้
ต่ำกว่า 5 คะแนน	ควรปรับปรุง

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่

เกณฑ์การประเมินการพูดบรรยาย

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพของเกณฑ์			
	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1. ความคล่องแคล่วในการพูด	พูดด้วยความเร็วปกติ ชัดเจน จังหวะในการพูด ไกล่เคียงเจ้าของภาษา ความคิดต่อเนื่องในเรื่องที่พูด	พูดด้วยความเร็วปกติ ชัดเจน จังหวะในการพูด ค่อนข้างแต่ไม่รู้สึกน่าเบื่อ ความคิดต่อเนื่องในเรื่องที่พูด	พูดแปร่ง ค่อนข้างช้า มีตะกุกตะกัก นิดหน่อย แต่ไม่รู้สึกน่าเบื่อ ความคิดต่อเนื่องในเรื่องที่พูด	พูดค่อนข้างช้า มีตะกุกตะกัก พูดช้าบ้าง ความคิดไม่ค่อยต่อเนื่องในเรื่องที่พูด ต้องใช้ความพยายามมากที่จะทำความเข้าใจ
2. การออกเสียง	พูดออกเสียงได้ชัด ลงเสียงหนักเบา มีจังหวะใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เชื่อมโยงคำได้ ไกล่เคียงกับเจ้าของภาษา	พูดออกเสียงได้ชัด ลงเสียงหนักเบา มีจังหวะใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เชื่อมโยงคำได้บ้าง แต่เว้นไปบ้างบางตอน	พูดออกเสียงได้ชัดพอที่จะเข้าใจ มีการลงเสียงหนักเบาบางเป็นบางคำ มีจังหวะใช้เสียงสูงต่ำ ระดับเสียงเชื่อมโยงคำบ้าง แต่เว้นไปบ้างบางตอน	พูดออกเสียงคำไม่ค่อยชัด บางตอนทำให้เข้าใจได้ยาก ไม่มีการลงเสียงหนักเบา ไม่ใช้เสียงสูงต่ำ ระดับเสียง เนื้อๆ ไม่ทำเสียงเชื่อมโยงคำ
3. การใช้คำศัพท์	สามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสม ไม่มีมีคำศัพท์ที่ติดขัดเลย	สามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสม มีคำศัพท์ที่ติดขัดในการใช้สื่อความบ้าง	ใช้คำศัพท์พื้นฐานเพียงพอที่จะสื่อความ บางครั้งต้องพูดใหม่ เพื่อให้ได้ความ ตามที่ต้องการสื่อ	มีวงคำศัพท์น้อยมาก ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง จนสื่อความแทบไม่ตรงกับหัวข้อเรื่องที่พูด
4. ความถูกต้องด้านไวยากรณ์	ใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อนได้ ในวงกว้าง มีที่ผิดไวยากรณ์พื้นฐานน้อยมากหรือแทบไม่มีเลย	ใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อนได้ ในวงกว้าง มีที่ผิดไวยากรณ์พื้นฐานบางครั้ง	ใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อนได้ในวงกว้างมีที่ผิดไวยากรณ์พื้นฐานบ่อยครั้ง	ใช้โครงสร้างประโยคง่ายๆ มีที่ผิดไวยากรณ์พื้นฐานค่อนข้างเยอะ

แบบประเมินการพูดสนทนา

เรื่อง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่.....

		ด้านการออกเสียง	ด้านไวยากรณ์	ด้านความคล่องแคล่ว	ด้านคำศัพท์	ด้านความเข้าใจ	รวมคะแนน
		4	4	4	4	4	20
1							
2							
3							
4							
5							

หมายเหตุ

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
16-20 คะแนน	ดีมาก
11-15 คะแนน	ดี
6-10 คะแนน	พอใช้
ต่ำกว่า 5 คะแนน	ควรปรับปรุง

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่

เกณฑ์การให้คะแนนการพูดสนทนา

ประเด็น การประเมิน	ระดับคุณภาพของเกณฑ์			
	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1. ด้านการ ออกเสียง	ออกเสียงชัดเจน ไม่มีเสียงแปร่ง เสียงชัดเจน เข้าใจ ได้ง่าย	ออกเสียงชัดเจน ใช้เสียงแปร่งใน บางที่ เสียงชัดเจน เข้าใจได้ง่าย	ออกเสียงผิดใน บางครั้ง ใช้เสียง แปร่งในบางที่ แต่ยังพอเข้าใจ	ออกเสียงผิดมาก ใช้เสียงแปร่ง ยกแก่ การเข้าใจ ต้องย่ำ บอຍๆ
2. ด้าน ไวยากรณ์	ใช้โครงสร้างภาษา ผิดพลาดน้อยมาก ฟังเข้าใจชัดเจน	ใช้โครงสร้างภาษา ผิดพลาดบางครั้ง ฟังพอเข้าใจ	ใช้โครงสร้างภาษา ผิดพลาดบางครั้ง ฟังไม่เข้าใจเป็น บางครั้ง	ใช้โครงสร้างภาษา ผิดพลาดหลายครั้ง ฟังไม่เข้าใจ
3. ด้านความ คล่องแคล่ว	พูดได้ด้วยความเร็ว ปกติ ราบเรียบ จังหวะในการพูด ใกล้เคียงกับเจ้าของ ภาษา ความคิด ต่อเนื่องในเรื่องที่พูด	พูดได้ด้วยความเร็ว ปกติ มีตะกุกตะกัก บ้างในบางครั้ง แต่ ไม่รู้สึกรำเมื่อ ความคิดต่อเนื่องใน เรื่องที่พูด	พูดแปร่งค่อนข้างช้า ตะกุกตะกักบ้าง บางประโยคพูดได้ ไม่จบความทำให้ ต้องพูดใหม่ซ้ำ	พูดแปร่ง ค่อนข้างช้า ตะกุกตะกัก พูดซ้ำบ้าง และ ไม่ปะติดปะต่อ ต้องใช้ความพยายาม มากในการทำความเข้าใจ
4. ด้านคำศัพท์	ใช้คำศัพท์ถูกต้อง สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ใน การสื่อสาร ตลอด การสนทนา	ใช้คำศัพท์ถูกต้อง สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ใน การสื่อสารอย่าง สม่ำเสมอ	ใช้คำศัพท์ไม่ ถูกต้องบางครั้ง แต่สอดคล้อง กับวัตถุประสงค์ที่ ต้องการสื่อสาร	ใช้คำศัพท์ผิด ไม่สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ที่ต้องการ สื่อสาร
5. ด้านความ เข้าใจ	ฟังเข้าใจชัดเจน ในทุกเรื่อง เมื่อผู้พูด ใช้สำนวนการพูด หรือพูดเร็วมาก	ฟังพอเข้าใจยกเว้น ผู้พูดใช้สำนวน การพูด หรือพูดเร็ว มากและออกเสียง ไม่ชัด	ฟังเข้าใจเป็น บางครั้งต้องพูดซ้ำๆ หรือพูดซ้ำบางครั้ง	ฟังไม่เข้าใจต้องให้ผู้พูด พูดซ้ำและเรียบเรียง เป็นความเรียงสั้นๆ

แบบประเมินการเขียนบรรยาย

เรื่อง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ด้านการใช้ภาษา (คำศัพท์ และไวยากรณ์)	ด้านเนื้อหา (การสื่อความหมายได้ชัดเจน)	คะแนน รวม
		4	4	8
1				
2				
3				
4				
5				

หมายเหตุ

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
7 - 8 คะแนน	ดีมาก
5 - 6 คะแนน	ดี
3 - 4 คะแนน	พอใช้
ต่ำกว่า 4 คะแนน	ควรปรับปรุง

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่

เกณฑ์การประเมินการเขียนบรรยาย

ประเด็น การประเมิน	ระดับคุณภาพของเกณฑ์			
	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1. ด้านการใช้ภาษา (คำศัพท์และ ไวยากรณ์)	ใช้คำศัพท์สำนวน และโครงสร้าง ภาษาถูกต้อง เหมาะสม และหลากหลาย	ใช้คำศัพท์สำนวน และโครงสร้าง ภาษาถูกต้องมี ข้อผิดพลาดบ้าง แต่น้อยมาก	ใช้คำศัพท์ สำนวนและ โครงสร้าง ภาษาแบบง่าย ๆ และมีข้อผิด พลาดบ้าง	ใช้คำศัพท์ สำนวนและ โครงสร้างภาษา แบบง่าย ๆ และ มีข้อผิดพลาด มาก
2. ด้านเนื้อหา (การสื่อความหมาย ได้ชัดเจน)	เนื้อหาที่เขียน มีความถูกต้อง ครอบคลุมอย่าง สมบูรณ์ อ่าน เข้าใจชัดเจน	เนื้อหาที่เขียน มีความถูกต้อง ครอบคลุม เนื้อหาส่วนใหญ่ แต่ยังอ่านพอ เข้าใจ	เนื้อหาที่เขียน มีข้อผิดพลาดบ้างและ ไม่ครอบคลุม อ่านแล้วไม่เข้าใจ หลายแห่ง	เนื้อหาที่เขียนมี ข้อผิดพลาดมากและ ให้ข้อมูลน้อย อ่านแล้วไม่ เข้าใจเลย

แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

เรื่อง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่

ที่	ชื่อ-สกุล	พฤติกรรมบ่งชี้				รวมคะแนน
		ตั้งใจเรียน	เอาใจใส่และมีความเพียรพยายามในการเรียนรู้	สนใจเข้าร่วมกิจกรรม การเรียนรู้ต่างๆ	ศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยีและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ จากแหล่งเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน และเลือกใช้สื่อได้อย่างเหมาะสม	
		๖	๖	๖	๖	12
1						
2						
3						
4						
5						

หมายเหตุ

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
10 - 12 คะแนน	ดีมาก
7 - 9 คะแนน	ดี
4 - 6 คะแนน	พอใช้
ต่ำกว่า 4 คะแนน	ควรปรับปรุง

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่

เกณฑ์การให้คะแนนประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ประเด็น การประเมิน	พฤติกรรมบ่งชี้			
	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1. ตั้งใจเรียน	ตั้งใจเรียนอย่าง สม่ำเสมอ	ตั้งใจเรียนอย่าง สม่ำเสมอแต่ไม่ ตั้งใจเรียนบางครั้ง	ไม่ตั้งใจเรียน บางครั้ง	ไม่ตั้งใจเรียน
2. เอาใจใส่และมี ความเพียร พยายามในการ เรียนรู้	เอาใจใส่และมีความ เพียรพยายามใน การเรียนรู้อย่าง สม่ำเสมอ	เอาใจใส่และมี ความเพียรพยายาม ในการเรียนรู้ บางครั้ง	ไม่ค่อยเอาใจใส่ และไม่มี ความเพียรพยายามใน การเรียนรู้บางครั้ง	ไม่เอาใจใส่และ ไม่มี ความเพียร พยายามในการ เรียน
3. สนใจเข้าร่วม กิจกรรม การเรียนรู้ ต่างๆ	เข้าร่วมกิจกรรม การเรียนรู้อย่าง สม่ำเสมอ และมี ความกระตือรือร้น	เข้าร่วมกิจกรรมการ เรียนรู้บางครั้ง และ มีความกระตือรือร้น	เข้าร่วมกิจกรรม การเรียนรู้บางครั้ง ไม่ค่อยมีความ กระตือรือร้น	เข้าร่วมกิจกรรม การเรียนรู้บ้าง แต่น้อยมากและ ไม่ค่อยมีความ กระตือรือร้น
4. ความรับผิดชอบ	ทำงานที่ได้รับ มอบหมายสมบูรณ์ เสร็จทันเวลา	ทำงานที่ได้รับ มอบหมายสมบูรณ์ เสร็จไม่ทันเวลา	ทำงานที่ได้รับ มอบหมายไม่ สมบูรณ์ และ เสร็จไม่ทันเวลา	ทำงานที่ได้รับ มอบหมายไม่ สมบูรณ์ และ ไม่ เสร็จทันเวลา

ภาคผนวก ค ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตาม
สภาพจริงที่ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง Pai is my hometown

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพ
จริงที่ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้เป็นแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
ตามสภาพจริงที่ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 การประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของแผนการจัดการจัดกิจกรรมการ
เรียนรู้ตามแนวการจัดการเรียนรู้สภาพจริง

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่
ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2. ขอให้ท่านพิจารณาเกี่ยวกับความเหมาะสมของแต่ละรายการ แล้วทำเครื่องหมาย ✓
ลงในตารางประเมินแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ในช่อง "ระดับความเหมาะสม" ที่ตรงกับ
ความคิดเห็นของท่านโดยได้กำหนดระดับความเหมาะสมไว้ ดังนี้

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

3. หลังจากพิจารณารายการประเมินเสร็จแล้ว โปรดให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมและพิจารณา
ถึงความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ รวมทั้งการสื่อความหมาย โดยเขียนลงในส่วนของความคิดเห็น
และข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ตาราง 21 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง Pai is my hometown ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน

ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่			\bar{X}	S.D.
		1	2	3		
1.	ด้านผลการเรียนรู้					
	1) มีความถูกต้อง	5	4	5	4.67	0.58
	เฉลี่ย				4.67	0.58
2.	ด้านสาระสำคัญ					
	1) มีความถูกต้อง ครอบคลุมเนื้อหาในการสอน	3	5	4	4.00	1.00
	2) มีความสอดคล้องกับสภาพจริง	4	5	4	4.33	0.58
	เฉลี่ย				4.17	0.79
3.	ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้					
	1) จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร	5	4	5	4.67	0.58
	2) ครอบคลุมทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ กระบวนการ และด้านเจตคติ	4	4	4	4.00	0.00
	เฉลี่ย				4.34	0.58
4.	ด้านเนื้อหา					
	1) ครบถ้วน	4	4	4	4.00	0.00
	2) ถูกต้อง	5	4	5	4.67	0.58
	3) มีความสอดคล้องกับสภาพจริง	4	3	4	3.67	0.58
	4) เหมาะสมกับผู้เรียน	5	4	5	4.67	0.58
	เฉลี่ย				4.25	0.44

ตาราง 21 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่			\bar{X}	S.D.
		1	2	3		
5.	ด้านกิจกรรมการเรียนรู้					
	1) โครงสร้างของกิจกรรมมีความสัมพันธ์กันทุก ประเด็น	4	4	4	4.00	0.00
	2) เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	4	4	5	4.33	0.58
	3) กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้ผู้เรียนได้เกิดการ เรียนรู้จากสถานการณ์จริง	4	3	4	3.67	0.58
	4) ชั้นที่ 1 ชั้นทวนความรู้เดิม (Elicitation) เป็น ขั้นสร้างหรือกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้ ผู้เรียนย้อนกลับไปคิดถึงสิ่งที่ศึกษาผ่านมาแล้ว หรือสิ่งที่มีประสบการณ์ผ่านมาแล้ว โดยผู้สอนนำ ผู้เรียนเข้าสู่เนื้อหาของบทเรียนเพื่อเตรียมความ พร้อมในการรับเนื้อหาใหม่โดยใช้เทคนิควิธีการที่ หลากหลาย ได้แก่ การสนทนาซักถาม การตอบ คำถาม การเล่าประสบการณ์ การใช้สื่อวีดิทัศน์ และภาพประกอบ	5	4	5	4.67	0.58
	5) ชั้นที่ 2 ชั้นรับความรู้ใหม่ (Explanation and Practice) เป็นขั้นสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ เสริมสร้างความรู้ใหม่ให้กับผู้เรียน ให้ผู้เรียนฝึก ปฏิบัติจริงอย่างชำนาญก่อนที่ผู้เรียนจะไปเผชิญ กับสถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง หรือ ใน บริบทเสมือนจริงที่ผู้สอน	5	4	5	4.67	0.58

ตาราง 21 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่			\bar{X}	S.D.
		1	2	3		
6)	<p>ขั้นที่ 3 ขั้นเผชิญสถานการณ์จริง (Authentic Execution) เป็นขั้นที่ผู้เรียนปฏิบัติทักษะ ใน สถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง หรือในบริบท เสมือนจริงที่ผู้สอนกำหนดไว้ โดยผู้สอนประเมิน ผู้เรียนจากผลงาน การปฏิบัติกิจกรรม และมีการให้ เหตุผลสะท้อนความคิดจากการได้ทดลองฝึกปฏิบัติ</p>	5	4	5	4.67	0.58
7)	<p>ขั้นที่ 4 ขั้นวัดและประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) เป็นขั้นที่ผู้สอนวัดและ ประเมินผู้เรียนตามสภาพจริงหลังการปฏิบัติกิจกรรม ด้วยวิธีที่หลากหลาย เช่น การสังเกตการสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบทดสอบวัดความสามารถ</p>	5	5	5	5.00	0.00
	เฉลี่ย				4.43	0.41
6.	ด้านการวัดและประเมินผล					
1)	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	3	4	3.33	0.58
2)	เกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ชัดเจน	3	3	4	3.33	0.58
3)	สามารถวัดและประเมินผลได้จริง	4	4	4	4.00	0.00
	เฉลี่ย				3.55	0.39
7.	ด้านสื่อการเรียนรู้ / แหล่งเรียนรู้					
1)	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	4	4	4.00	0.00
2)	เหมาะสมกับผู้เรียน	4	4	5	4.33	0.58
3)	มีความน่าสนใจ	4	4	5	4.33	0.58
4)	ส่งเสริมการเรียนรู้	4	4	5	4.33	0.58
	เฉลี่ย				4.25	0.43
	รวมเฉลี่ย				4.24	0.52

ภาคผนวก ง ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดฉบับที่ 1 ประเมินด้าน
ทักษะการฟัง

ตาราง 22 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดฉบับที่ 1 ประเมินด้าน
ทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ ของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

ผลการเรียนรู้ / จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
ผลการเรียนรู้ 1. ปฏิบัติตาม คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจงและ คำอธิบาย ที่ฟังและดู จากสื่อโสต ทัศน์ จุดประสงค์ การเรียนรู้	คำชี้แจง : ฟังประโยคต่อไปนี้ แล้วให้ เลือกคำตอบที่ถูกต้องลงในช่องว่าง (ข้อ 1-6) 1. <u>Text</u> - A place where you can have a drink or a snack. a. art gallery b. restaurant c. laundry d. convenience store (Answer - d. convenience store)	ทักษะ การฟัง (การรู้ ความ หมาย คำศัพท์)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
ผลการเรียนรู้ 1. ฟังข้อความ ที่กำหนดให้ และตอบ คำถามได้ตาม คำอธิบาย ที่ได้ฟัง	2. <u>Text</u> - A place where water flows over the edge of a steep, high cliff in hills or mountains. a. waterfall b. river c. pool d. hot spring (Answer - a. waterfall)	ทักษะ การฟัง (การรู้ ความ หมาย คำศัพท์)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 22 (ต่อ)

ผลการ เรียนรู้ / จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	3. <u>Text</u> – It's a building devoted to the worship for Buddhism. a. church b. temple c. hospital d. mosque <i>(Answer - b. temple)</i>	ทักษะ การฟัง (การรู้ ความ หมาย คำศัพท์)	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
	4. <u>Text</u> - A place where you see films. a. barbershop b. cinema c. fire station d. mosque <i>(Answer - b. cinema)</i>	ทักษะ การฟัง (การรู้ ความ หมาย คำศัพท์)	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้
	<u>คำชี้แจง</u> : ฟังบทสนทนาต่อไปนี้แล้วให้ <u>เลือกคำตอบที่ถูกต้องลงในช่องว่าง</u> (ข้อ 5-10) 5. <u>Text</u> A : May I help you? B : Can you tell me where can I put some fuel in a car? Question - Where does he want to go? a. bus station b. gas station c. garage d. hospital <i>(Answer - b. gas station)</i>	ทักษะ การฟัง (ความ เข้าใจ)	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้

ตาราง 22 (ต่อ)

ผลการเรียนรู้ / จุดประสงค์การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	แปลผล
			1	2	3			
	<p>6. <u>Text</u></p> <p>A : I have a terrible headache?</p> <p>B : You should see the doctor.</p> <p>Question - What is the woman should go?</p> <p>a. pharmacy</p> <p>b. department store</p> <p>c. clinic</p> <p>d. temple</p> <p>(Answer - c. clinic)</p>	ทักษะการฟัง (ความเข้าใจ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	<p>7. <u>Text</u></p> <p>A : My husband said he is having breakfast nearby the river. Could you take me there?</p> <p>B : Sure.</p> <p>Question - Where is her husband?</p> <p>a. book store</p> <p>b. post office</p> <p>c. resort</p> <p>d. airport</p> <p>(Answer - c. resort)</p>	ทักษะการฟัง (ความเข้าใจ)	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้

ตาราง 22 (ต่อ)

ผลการเรียนรู้ / จุดประสงค์การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	แปลผล
			1	2	3			
	<p>8. <u>Text</u></p> <p>A : Wow! It's a really amazing place that I've never seen before.</p> <p>B : Really? What is a unique thing?</p> <p>A : You can do the footbath and soak in the warm water there.</p> <p>Question - Where has she been?</p> <p>a. waterfall</p> <p>b. hot spring</p> <p>c. restaurant</p> <p>d. market</p> <p>(Answer - b. hot spring)</p>	ทักษะการฟัง (ความเข้าใจ)	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้
	<p>9. <u>Text</u></p> <p>A : It's very hot today. Could you buy me a bottle of water?</p> <p>B : Of course.</p> <p>Question - Where is he going?</p> <p>a . convenience store</p> <p>b. temple</p> <p>c. police station</p> <p>d. school</p> <p>(Answer - a. convenience store)</p>	ทักษะการฟัง (ความเข้าใจ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 22 (ต่อ)

ผลการเรียนรู้ / จุดประสงค์การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	แปลผล
			1	2	3			
	<p>10. <u>Text</u></p> <p>A: Hello. Can I talk with Mr. Kim, please?</p> <p>B: He is teaching now.</p> <p>Question - Where is this conversation taking place?</p> <p>a. school</p> <p>b. court house</p> <p>c. hair salon</p> <p>d. laundry</p> <p>(Answer - a. school)</p>	ทักษะการฟัง (ความเข้าใจ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	<p><u>คำชี้แจง : ดูแผนที่และฟังข้อความต่อไปนี้ เพื่อตอบคำถามในแต่ละข้อ</u></p> <p><u>Map 1 (11-16)</u></p> 							

ตาราง 22 (ต่อ)

ผลการ เรียนรู้ / จุดประสงค์การ เรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	<p>11. <u>Text</u></p> <p>Go straight on, and then take the first left on the Green street. Walk past to the library and it's the building next to the library on the left.</p> <p>Question - The speaker gives directions to the _____.</p> <p>a. cinema b. post office c. shop d. factory</p> <p>(Answer - b. post office)</p>	ทักษะ การฟัง (การ ปฏิบัติ ตาม คำสั่ง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	<p>12. <u>Text</u></p> <p>Go straight on, go past the traffic lights. You'll see the shop on the right, go past that. And it's on the right next to the shop.</p> <p>Question - The speaker gives directions to the _____.</p> <p>a. book shop b. theatre c. museum d. underground station</p> <p>(Answer - d. underground station)</p>	ทักษะ การฟัง (การ ปฏิบัติ ตาม คำสั่ง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 22 (ต่อ)

ผลการ เรียนรู้ / จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	<p>13. <u>Text</u></p> <p>Go straight on, go past the traffic lights and go straight on until you get to the roundabout. Then turn left, go past the theatre. It's the building next to the theatre, opposite the hospital.</p> <p>Question - The speaker gives directions to the _____.</p> <p>a. cinema b. police station c. library d. supermarket</p> <p>(Answer - a. cinema)</p>	ทักษะ การฟัง (การ ปฏิบัติ ตาม คำสั่ง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	<p>14. <u>Text</u></p> <p>Go straight on; go past the traffic lights and take the second right to King's Road. Go past the book shop. It's the building next to the book shop, opposite the café</p> <p>Question -The speaker gives directions to the_____.</p> <p>a. café b. bus station c. Italian restaurant d. book shop</p> <p>(Answer - b. bus station)</p>	ทักษะ การฟัง (การ ปฏิบัติ ตาม คำสั่ง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 22 (ต่อ)

ผลการ เรียนรู้ / จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	<p>15. <u>Text</u></p> <p>Go straight on, go past the traffic lights and go straight on until you get to the roundabout. Then turn right, go through the Bond's Street. It's the building next to the bookshop.</p> <p>Question - The speaker gives directions to the _____.</p> <p>a. supermarket</p> <p>b. library</p> <p>c. hospital</p> <p>d. underground station</p> <p>(Answer – a. supermarket)</p>	ทักษะ การฟัง (การ ปฏิบัติ ตาม คำสั่ง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	<p>16. <u>Text</u></p> <p>Go straight on, then take the first right on the Green street. Walk through the King's Road and turn right. Walk along the road it's on your right opposite the bus station.</p> <p>Question - The speaker gives directions to the _____.</p> <p>a. shop</p> <p>b. Italian restaurant</p> <p>c. shop</p> <p>d. factory</p> <p>(Answer - b. Italian restaurant)</p>	ทักษะ การฟัง (การ ปฏิบัติ ตาม คำสั่ง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 22 (ต่อ)

ผลการเรียนรู้ / จุดประสงค์การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	แปลผล
			1	2	3			
	<p><u>คำชี้แจง : พิจารณาความและเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (17-20)</u></p> <p>I was wondering why people who came to Pai kept saying how much they love Pai even it was their first time coming Pai. Now I know why. I used to stay there for a while but now I am oversea. You have no idea how much I miss you, Pai. I was surfing the internet, going to Google and searching "Pai" in order to see the pictures because my friends always kept saying that it was such a heaven on earth after they had experience there. I need to prove it myself so I flew from London and stayed in Pai for a while. A month staying there is the best moment of my life, I can say that. I remember everything there, every single thing there makes me smile and I'd like to go back there as soon as possible. I read from some websites.</p>							

ตาราง 22 (ต่อ)

ผลการเรียนรู้ / จุดประสงค์การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	แปลผล
			1	2	3			
	<p>People said Pai is not like the old time anymore. There are so different. You can see the prosperity of Pai. Many tourists, luxurious resorts, ...etc make Pai worse than before. But for me, those people don't know Pai enough. I believe if you spend a little more time in Pai learning people, exploring the surroundings of pai, you will understand the word" Perfection of life". You will know the true happiness. Here, you'll have less greed, you'll know sufficiency, you'll learn a lot from here as I do. Some people say we would see the pictures of the most important part of our life when we are going to die. I am sure, I will see the picture of Pai at that time.</p>							

ตาราง 22 (ต่อ)

ผลการเรียนรู้ / จุดประสงค์การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	แปลผล
			1	2	3			
	17. How did he know Pai? a. internet b. his friends c. himself d. tourists <i>(Answer - b. his friends)</i>	ทักษะการฟัง (การจับใจความสำคัญ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	18. How long did he stay in Pai? a. 1 month b. 2 months c. a year d. many years <i>(Answer - a. 1 month)</i>	ทักษะการฟัง (การจับใจความสำคัญ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	19. Which is correct? a. He is in Pai now. b. He is in abroad. c. Pai is the same as old time. d. He doesn't want to come to Pai. <i>(Answer - b. He is in abroad.)</i>	ทักษะการฟัง (การจับใจความสำคัญ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	20. How does he feel? a. sad b. bad c. bored d. happy <i>(Answer - d. happy)</i>	ทักษะการฟัง (การจับใจความสำคัญ)	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้

จากตารางที่ 22 พบว่า ผลการพิจารณาคำดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มีข้อสอบที่มีความสอดคล้องและแปลผลที่สามารถใช้ได้ทั้งหมด 20 ข้อ โดยมีคำดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67- 1.00

ภาคผนวก จ ผลของค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดฉบับที่ 1
ประเมินด้านทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ

ตารางที่ 23 แสดงผลของค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดฉบับที่ 1
ประเมินด้านทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	แปลผล	ค่าอำนาจจำแนก (B)	แปลผล
1	0.68	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้
2	0.68	ใช้ได้	0.52	ใช้ได้
3	0.75	ใช้ได้	0.35	ใช้ได้
*4	0.83	ทิ้ง	0.39	ตัดทิ้ง
5	0.80	ใช้ได้	0.44	ใช้ได้
6	0.80	ใช้ได้	0.44	ใช้ได้
7	0.75	ใช้ได้	0.56	ใช้ได้
8	0.70	ใช้ได้	0.57	ใช้ได้
*9	0.85	ทิ้ง	0.33	ตัดทิ้ง
10	0.70	ใช้ได้	0.57	ใช้ได้
11	0.77	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้
12	0.78	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้
13	0.70	ใช้ได้	0.57	ใช้ได้
14	0.78	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้
15	0.78	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้
16	0.75	ใช้ได้	0.35	ใช้ได้
17	0.78	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้
18	0.70	ใช้ได้	0.57	ใช้ได้

ตารางที่ 23 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	แปลผล	ค่าอำนาจจำแนก (B)	แปลผล
19	0.73	ใช้ได้	0.41	ใช้ได้
*20	0.85	ทิ้ง	0.13	ตัดทิ้ง

หมายเหตุ: * หมายถึง ข้อที่ใช้ไม่ได้หรือตัดทิ้ง

จากตารางที่ 23 พบว่า ค่าความยากง่ายของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.68 - 0.88 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.13 - 0.57 ซึ่งข้อสอบที่ใช้ได้ต้องมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พบว่ามีข้อสอบที่ใช้ได้จำนวน 17 ข้อ จากนั้นคัดเลือกแบบทดสอบที่นำมาใช้จริงทั้งหมดจำนวน 10 ข้อ

ภาคผนวก จ ผลการคัดเลือกแบบวัดฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง เพื่อทดสอบกับ
นักเรียนจำนวน 40 คน จำนวน 10 ข้อ

ตาราง 24 แสดงผลการคัดเลือกแบบวัดฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง เพื่อทดสอบกับ
นักเรียนจำนวน 40 คน จำนวน 10 ข้อ

ข้อที่	ข้อสอบที่ เลือก	ค่าความยากง่าย (P)	แปลผล	ค่าอำนาจ จำแนก(B)	แปลผล
1	2	0.68	ใช้ได้	0.52	ใช้ได้
2	3	0.75	ใช้ได้	0.35	ใช้ได้
3	5	0.80	ใช้ได้	0.44	ใช้ได้
4	6	0.80	ใช้ได้	0.44	ใช้ได้
5	8	0.70	ใช้ได้	0.57	ใช้ได้
6	12	0.78	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้
7	14	0.78	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้
8	15	0.78	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้
9	18	0.70	ใช้ได้	0.57	ใช้ได้
10	19	0.73	ใช้ได้	0.41	ใช้ได้

ค่าความเที่ยงแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง ทั้งฉบับ เท่ากับ 0.80

ภาคผนวก ข แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 1 ประเมินด้านทักษะการฟัง จำนวน 10 ข้อ

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบทดสอบทักษะการฟัง จำนวน 10 ข้อ (ข้อละ 1 คะแนน)

หมายเหตุ : ผู้คุมสอบจะเปิดไฟล์เสียงให้นักเรียนฟัง จำนวน 2 ครั้ง ในแต่ละข้อ

2. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียง
คำตอบเดียว โดยทำเครื่องหมายกากบาท (X) ลงในช่อง a b c หรือ d ลงในกระดาษคำตอบ ดัง
ตัวอย่าง

ข้อ	a	b	c	d
0		X		

หมายเหตุ : ในกรณีที่ต้องการเปลี่ยนคำตอบให้ทำเครื่องหมาย = ทับข้อนั้น แล้วกากบาทเลือก

ข้อใหม่ เช่น เปลี่ยนจากข้อ b เป็นข้อ c ดังตัวอย่าง

ข้อ	a	b	c	d
0		X	X	

3. ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 20 นาที

4. หากมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจ ให้นักเรียนสอบถามผู้คุมสอบทันที

Directions : Listen to the sentences and choose the best answer

คำชี้แจง : ฟังประโยคแล้วให้เลือกคำตอบที่ถูกต้องลงในช่องว่าง (ข้อ 1-2)

1. It's a _____.

a. waterfall

b. river

c. pool

d. hot spring

2. It's a _____.

a. church

b. temple

c. hospital

d. mosque

Directions : Listen to the conversations and choose the best answer

คำชี้แจง : ฟังบทสนทนาแล้วให้เลือกคำตอบที่ถูกต้องลงในช่องว่าง (ข้อ 3-5)

3. Question - Where does he want to go?

- a. bus station
- b. gas station
- c. garage
- d. hospital

4. Question - What is the woman should go?

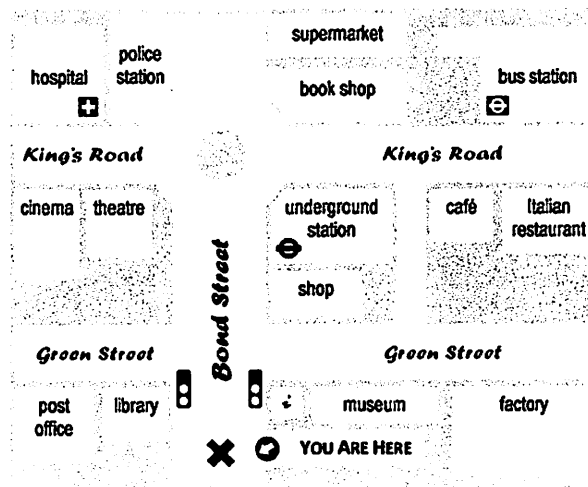
- a. pharmacy
- b. department store
- c. clinic
- d. temple

5. Question - Where has she been?

- a. waterfall
- b. hot spring
- c. restaurant
- d. market

Directions : Look at the map and listen to the directions while you do the exercise

คำชี้แจง : ดูแผนที่และฟังประโยคเพื่อตอบคำถามในแต่ละข้อ (ข้อ 6-8)

6. Question - The speaker gives directions to the _____.

- a. book shop
- b. theatre
- c. museum
- d. underground station

7. Question -The speaker gives directions to the_____.

- a. café
- b. bus station
- c. Italian restaurant
- d. book shop

8. Question - The speaker gives directions to the_____.

- a. supermarket
- b. library
- c. hospital
- d. underground station

Directions : Listen to the text and choose the best answer

คำชี้แจง : ฟังบทความและเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (ข้อ 9-10)

9. How long did he stay in Pai?

- a. 1 month
- b. 2 months
- c. a year
- d. many years

10. Which is correct?

- a. He is in Pai now.
- b. He is in abroad.
- c. Pai is the same as old time.
- d. He doesn't want to come to Pai.

เฉลยคำตอบ

ข้อ 1. a	ข้อ 6. a
ข้อ 2. b	ข้อ 7. b
ข้อ 3. b	ข้อ 8. a
ข้อ 4. c	ข้อ 9. a
ข้อ 5. b	ข้อ 10. B

ภาคผนวก ช ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดฉบับที่ 2 ประเมินด้าน
ทักษะการอ่าน

ตาราง 25 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดฉบับที่ 2 ประเมินด้าน
ทักษะการอ่าน จำนวน 20 ข้อ ของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

ผลการ เรียนรู้ / จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
<p>ผลการเรียนรู้</p> <p>1. อ่านเรื่องทั่วไป</p> <p>กำหนดการ</p> <p>ป้ายต่างๆ ในชีวิตประจำวัน</p> <p>จากสื่อสิ่งพิมพ์</p> <p>และสื่ออิเล็กทรอนิกส์</p> <p>จุดประสงค์การเรียนรู้</p> <p>1.อ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง</p> <p>Reading for Details (scanning)</p>	<p>คำชี้แจง : อ่านบทอ่านจากแผ่นพับที่กำหนดให้แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง</p> <p><i>Passage 1 (ข้อ 1-10)</i></p> <p><i>ONE DAY TRIP (1,000 thb / person)</i></p> <p>Pai one day tour from Chiang Mai, Pai will be in your memories forever. The charming Pai city is a small town in northern Thailand in the wonderful Mae Hong Son Province, well know among tourist for its relaxed atmosphere, beautiful unique nature and people life style. It's the best choice to stay away from the big city.</p> <p><i>Itinerary – Pai full day Tour starts from 7:00 AM / 7:30 AM daily</i></p>							

ตาราง 25 (ต่อ)

ผลการ เรียนรู้ / จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	<p>Meet your private English speaking guide in the hotel's lobby. Pai full day Tour – Chiang Mai starts driving to Pai and following we will be enjoying such wonderful Wat Num Hoo and Wat Phra That Mae Yen, to visit Tha Pai wonderful Wat Num Hoo and Wat Phra That Mae Yen, to visit Tha Pai hot spring, to enjoy walking at the Pai Canyon, End of Pai one day tour from Chiang Mai.</p> <p><i>Remark : Half price for children under 6</i></p> <p>INCLUDED: Experienced local guides, Air-conditioned vehicles with experienced driver, English-speaking guide. Includes soft drinks, lunch. All admission fees as mentioned in the program, accident insurance.</p>							

ตาราง 25 (ต่อ)

ผลการ เรียนรู้ / จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	1. Where is this trip taking place? a. the big city b. Pai city c. Maehongson city d. Chiangmai city (Answer - b. Pai city)	ทักษะ การ อ่าน (การ ระบุนราย ละเอียด ของ เรื่อง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	2. What time does this trip begin? a. 7:00 AM b. 7:00 PM c. 5:00 AM b. 5:00 PM (Answer - a. 7:00 AM)	ทักษะ การ อ่าน (การ ระบุนราย ละเอียด ของ เรื่อง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	3. Which is not included? a. lunch b. insurance c. English guide d. entrance fee (Answer - c. English guide)	ทักษะ การ อ่าน (การ ระบุนราย ละเอียด ของ เรื่อง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 25 (ต่อ)

ผลการ เรียนรู้ / จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	4. Where is the last place for this trip? a. Pai Canyon b. the Memorial Bridge c. Santichon Village d. Wat Phra That Mae Yen (Answer - a. Pai Canyon)	ทักษะ การ อ่าน (การ ระบุนาย ละเอียด ของ เรื่อง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	5. Which thing do you have to prepare? a. light t-shirt b. light pants c. shorts d. lunch (Answer - a. light t-shirt)	ทักษะ การ อ่าน (การ ระบุนาย ละเอียด ของ เรื่อง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	6. Why do you have to prepare appropriate clothing when visit temples? a. To be a guide b. To enjoy the trip c. To take some pictures d. To respect the places (Answer - d. To respect the places)	ทักษะ การ อ่าน (การ ระบุ ประเด็น สำคัญ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 25 (ต่อ)

ผลการเรียนรู้ / จุดประสงค์การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	แปลผล
			1	2	3			
	<p>7. How much do you have to pay for 2 adults and 2 years old boy?</p> <p>a. 1,000 thb</p> <p>b. 2,000 thb</p> <p>c. 2,500 thb</p> <p>d. 4,000 thb</p> <p><i>(Answer - c. 2,500 thb)</i></p>	ทักษะการอ่าน (การระบุนายละเอียดของเรื่อง)	0	+1	+1	2	0.67	ใช้ได้
	<p>8. What kind of activity can you do in this trip?</p> <p>a. swimming</p> <p>b. sightseeing</p> <p>c. camping</p> <p>d. climbing</p> <p><i>(Answer - b. sightseeing)</i></p>	ทักษะการอ่าน (การระบุประเด็นสำคัญ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	<p>9. Which is correct?</p> <p>a. The guide can't speak English.</p> <p>b. You can wear short when you visit temple.</p> <p>c. The entrance fee is not included.</p> <p>d. They also included a life insurance.</p> <p><i>(Answer - a. The guide can speak English.)</i></p>	ทักษะการอ่าน (การระบุประเด็นสำคัญ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 25 (ต่อ)

ผลการ เรียนรู้ / จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคน ที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	<p>10. Which is not correct?</p> <p>a. This tour will bring you to nature.</p> <p>b. You can enjoy nightlife with this trip.</p> <p>c. There are various activities to join.</p> <p>d. Children under age 6 pay only 500 thb.</p> <p><i>(Answer - b. You can enjoy nightlife with this trip.)</i></p>	ทักษะ การ อ่าน (การ ระบุ ประเด็น สำคัญ)	+1	+1	+1	3	1.0 0	ใช้ได้
	<p><u>คำชี้แจง : อ่านบทความจากเว็บไซต์ แล้ว</u> <u>เลือกคำตอบที่ถูกต้อง</u> <u>Passage 2 (ข้อ11-20)</u></p> <p>Pai is a small town in northern Thailand's Mae Hong Son Province, near the Myanmar border, about 146 kms northwest of Chiang Mai on the northern route to Mae Hong Son. Pai was once a quiet market village inhabited by Shan people (Ethnic Tai) whose culture is Further outside of town.</p> <p>There are several waterfalls and a number of natural hot springs varying in temperature from 27-39°C. Some resorts tap the hot springs and</p>							

ตาราง 25 (ต่อ)

ผลการ เรียนรู้ / จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	<p>feed hot water into private bungalows and public pools. As Pai lies at the foot of the mountains, many tourists use it as a base for trekking and visiting like Karen, Lisu, Hmong, and Lahu. market which brings large and colorful crowds of local villagers and tribal people from all around the Pai Valley. Another notable attraction is the town's excellent Wednesday.</p> <p>Recently Pai has appeared on the Thailand tourist map and has received major infrastructure upgrades including an airport with several daily flights, six (6) 7-Elevens, several small- to medium-size luxury resorts, totaling more than 350 accommodation properties, several live music clubs beer bars, and three sets of traffic lights. This has done little to dampen the small and peaceful spirit of the town out of season. However, it has led to a recent influx of business investment and land speculation by both Farang (Western Caucasians) and big city Thais.</p>							

ตาราง 25 (ต่อ)

ผลการ เรียนรู้/ จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	<p>While some hail these sweeping changes as a new age of prosperity for Pai, others point to the loss of Pai's traditional customs and culture. In the tourist high season of November through Another notable attraction is the town's excellent Wednesday March there are large numbers of tourists. Prior to 2006, foreign tourists predominated, but now Thai tourists are catching up in numbers, particularly after Pai was featured in particularly after Pai was featured in two popular Thai-made romantic movies, The Letter: Jod Mai Rak (2004) and Ruk Jung (2006). During high season, tourist numbers swell to the point that Pai experiences traffic jams, as well as shortages of electricity,</p> <p>11.What are Karen, Hmong, Lisu, and Lahu? a. Myanmar border b. Shan people c. hill tribes d. Farang (Answer – c. hill tribes)</p>	ทักษะ การ อ่าน (การ บรรยาย ละเอียด ของ เรื่อง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 25 (ต่อ)

ผลการเรียนรู้ / จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	12. When is the high season for tourism in Pai? a. January b. April c. May d. September (Answer – a. January)	ทักษะ การ อ่าน (การ ระบุนราย ละเอียด ของ เรื่อง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	13. What does Farang mean? a. Pai people b. tribal people c. local villagers d. Western Caucasians Answer – (d. Western Caucasians)	ทักษะ การ อ่าน (การ ระบุนราย ละเอียด ของ เรื่อง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	14. How many 7-Eleven stores in Pai? a. 6 b. 7 c. 146 d. 350 (Answer – b. 7)	ทักษะ การ อ่าน (การ ระบุนราย ละเอียด ของ เรื่อง)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 25 (ต่อ)

ผลการ เรียนรู้ / จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	15. How can you use the spas from the natural hot spring? a. go to the waterfall b. swim in the public pool c. soak in the private pool d. visit the public bungalow <i>Answer – (b. public pool)</i>	ทักษะ การ อ่าน (การ ระบุ ประเด็น สำคัญ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	16. Which sentence is true ? a. You can travel by plane a flight a day. b. Both Farang and Thais do the business investment and land speculation. c. There are no tourists in November. d. The accommodation properties are in a few numbers. <i>(Answer – b. Both Farang and Thais do the business investment and land speculation.)</i>	ทักษะ การ อ่าน (การ ระบุ ประเด็น สำคัญ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	17. Which is the best title for this passage? a. Amazing nightlife in Pai b. How to book the resort in Pai c. Things to do in Pai, Thailand d. How to get Pai, Thailand <i>(Answer – c. Things to do in Pai, Thailand)</i>	ทักษะ การ อ่าน (การ ระบุ ประเด็น สำคัญ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 25 (ต่อ)

ผลการเรียนรู้ / จุดประสงค์การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	แปลผล
			1	2	3			
	<p>18. What is the main idea?</p> <p>a. tourism</p> <p>b. people</p> <p>c. weather</p> <p>d. activities</p> <p><i>(Answer - a. tourism)</i></p>	ทักษะการอ่าน (การระบุประเด็นสำคัญ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	<p>19. In <u>paragraph 2</u>, what is the biggest fear about Pai?</p> <p>a. Recently Pai has appeared on the Thailand tourist map.</p> <p>b. It has led to a recent influx of business investment and land speculation by Farang.</p> <p>c. The loss of Pai's traditional customs and culture will be swollen by prosperity.</p> <p>d. It was a quiet market village inhabited by Shan people.</p> <p><i>(Answer - c. The loss of Pai's traditional customs and culture will be swollen by prosperity.)</i></p>	ทักษะการอ่าน (การระบุประเด็นสำคัญ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 25 (ต่อ)

ผลการเรียนรู้ / จุดประสงค์การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	แปลผล
			1	2	3			
	20. According to the passage above, which statement best explains why Pai is popular? a. It is not far from Chiangmai. b. The cost living in Pai is very cheap. c. After Thai-made two romantic movies. d. Pai's traditional customs and culture. (Answer - d. Pai's traditional custom and culture.)	ทักษะการอ่าน (การระบุประเด็นสำคัญ)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

จากตารางที่ 25 พบว่า ผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 2 ประเมินด้านทักษะการอ่าน จำนวน 20 ข้อ โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มีข้อสอบที่มีความสอดคล้องและแปลผลที่สามารถใช้ได้ทั้งหมด 20 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67- 1.00

ภาคผนวก ฅ ผลของค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดฉบับที่ 2 ประเมิน
ด้านทักษะการอ่าน จำนวน 20 ข้อ

ตารางที่ 26 แสดงผลของค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดฉบับที่ 2
ประเมินด้านทักษะการอ่าน จำนวน 20 ข้อ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	แปลผล	ค่าอำนาจจำแนก (B)	แปลผล
1	0.75	ใช้ได้	0.35	ใช้ได้
2	0.73	ใช้ได้	0.51	ใช้ได้
3	0.75	ใช้ได้	0.56	ใช้ได้
4	0.70	ใช้ได้	0.57	ใช้ได้
5	0.70	ใช้ได้	0.46	ใช้ได้
6	0.75	ใช้ได้	0.35	ใช้ได้
7	0.78	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้
*8	0.88	ทิ้ง	0.28	ตัดทิ้ง
9	0.78	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้
10	0.78	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้
11	0.80	ใช้ได้	0.24	ใช้ได้
12	0.73	ใช้ได้	0.51	ใช้ได้
13	0.78	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้
*14	0.85	ทิ้ง	0.33	ตัดทิ้ง
15	0.70	ใช้ได้	0.46	ใช้ได้
*16	0.85	ทิ้ง	0.33	ตัดทิ้ง
17	0.75	ใช้ได้	0.45	ใช้ได้
18	0.75	ใช้ได้	0.35	ใช้ได้

ตารางที่ 26 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	แปลผล	ค่าอำนาจจำแนก (B)	แปลผล
19	0.80	ใช้ได้	0.24	ใช้ได้
20	0.65	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้

หมายเหตุ: * หมายถึง ข้อที่ใช้ไม่ได้หรือตัดทิ้ง

จากตารางที่ 26 พบว่าค่าความยากง่ายของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 2 ประเมินด้านทักษะการอ่าน จำนวน 20 ข้อ มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.68 - 0.88 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.13 - 0.57 ซึ่งข้อสอบที่ใช้ได้ต้องมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พบว่า มีข้อสอบที่ใช้ได้จำนวน 17 ข้อ จากนั้นคัดเลือกแบบทดสอบที่นำมาใช้จริงทั้งหมดจำนวน 10 ข้อ

ภาคผนวก ญ ผลการคัดเลือกแบบวัดฉบับที่ 2 ประเมินด้านทักษะการอ่าน เพื่อทดสอบ
กับนักเรียนจำนวน 40 คน จำนวน 10 ข้อ

ตาราง 27 แสดงผลการคัดเลือกแบบวัดฉบับที่ 2 ประเมินด้านทักษะการอ่าน เพื่อทดสอบ
กับนักเรียนจำนวน 40 คน จำนวน 10 ข้อ

ข้อที่	ข้อสอบที่ เลือก	ค่าความยากง่าย (P)	แปลผล	ค่าอำนาจ จำแนก(B)	แปลผล
1	1	0.75	ใช้ได้	0.35	ใช้ได้
2	3	0.75	ใช้ได้	0.56	ใช้ได้
3	4	0.70	ใช้ได้	0.57	ใช้ได้
4	6	0.75	ใช้ได้	0.35	ใช้ได้
5	7	0.78	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้
6	11	0.80	ใช้ได้	0.24	ใช้ได้
7	12	0.73	ใช้ได้	0.51	ใช้ได้
8	17	0.75	ใช้ได้	0.45	ใช้ได้
9	18	0.75	ใช้ได้	0.35	ใช้ได้
10	19	0.80	ใช้ได้	0.24	ใช้ได้

ค่าความเที่ยงแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 2 ทั้งฉบับ เท่ากับ 0.86

ภาคผนวก ก แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 2 ประเมินด้านทักษะการอ่าน จำนวน 10 ข้อ

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบทดสอบทักษะการอ่าน จำนวน 10 ข้อ (ข้อละ 1 คะแนน)
2. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว โดยทำเครื่องหมายกากบาท (X) ลงในช่อง a b c หรือ d ลงในกระดาษคำตอบ ดังตัวอย่าง

ข้อ	a	b	c	d
0		X		

หมายเหตุ : ในกรณีที่ต้องการเปลี่ยนคำตอบให้ทำเครื่องหมาย = ทับข้อนั้น แล้วกากบาทเลือกข้อใหม่ เช่น เปลี่ยนจากข้อ b เป็นข้อ c ดังตัวอย่าง

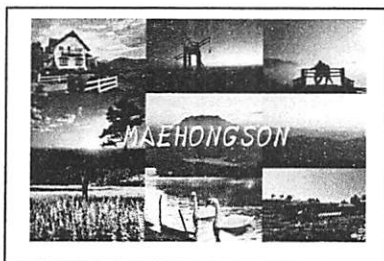
ข้อ	a	b	c	d
0		X	X	

3. ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 20 นาที
4. หากมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจ ให้นักเรียนสอบถามผู้คุมสอบทันที

Directions : Read the passages and choose the best answer

คำชี้แจง : อ่านบทความที่กำหนดให้แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

Passage 1 (ข้อ 1-5)

PAI ONE DAY TRIP (1,000 thb / person)

Pai one day tour from Chiang Mai, Pai will be in your memories forever. The charming Pai city is a small town in northern Thailand in the wonderful Mae Hong Son Province, well known among tourists for its relaxed atmosphere, beautiful unique nature and people life style. It's the best choice to stay away from the big city.

KEY DETAILS:

Departure / Return Location : Your Hotel in Chiang Mai city center.

Departure Time : From 7:00 – 7:30 AM.

Return Time : Approximately after 5:00 PM – 5:30 PM.

Wear : Light t-shirt – Long Pants – Casual.

Itinerary – Pai full day

Tour starts from 7:00 AM / 7:30 AM daily

Meet your private English-speaking guide in the hotel's lobby. Pai full day Tour – Chiang Mai starts driving to Pai and following we will be enjoying such amazing attractions and highlight such as the Memorial Bridge, visit to Love Pai Strawberry farm, have lunch at Santichon Village, to have more fun with Local swing and visit blooming flower fields, to visit wonderful Wat Num Hoo and Wat Phra That Mae Yen, to visit Tha Pai hot spring, to enjoy walking at the Pai Canyon, End of Pai one day tour from Chiang Mai.

Remark : Half price for children under 6

INCLUDED:

Experienced local guides, Air-conditioned vehicles with experienced driver, English-speaking guide. Includes soft drinks, lunch. All admission fees as mentioned in the program, accident insurance.

WHAT TO BRING:

- Appropriate clothing to visit Temples.

1. Where is this trip taking place?

a. the big city	b. Pai city
c. Maehongson city	d. Chiangmai city

2. Which is not included?

a. lunch	b. insurance
c. English guide	d. entrance fee

3. Where is the last place for this trip?

a. Pai Canyon	b. the Memorial Bridge
c. Santichon Village	d. Wat Phra That Mae Yen

4. Why do you have to prepare appropriate clothing when visit temples?

a. To be a guide	b. To enjoy the trip
c. To take some pictures	d. To respect the places

5. How much do you have to pay for 2 adults and 2 years old boy?

a. 1,000 thb	b. 2,000 thb
c. 2,500 thb	d. 4,000 thb

Passage 2 (ข้อ 6-10)

Pai is a small town in northern Thailand's Mae Hong Son Province, near the Myanmar border, about 146 kms northwest of Chiang Mai on the northern route to Mae Hong Son. Pai was once a quiet market village inhabited by Shan people (ethnic Tai) whose culture is influenced by Burma. Today, Pai primarily thrives on tourism. Well-known among backpackers for its relaxed atmosphere, the town is full of cheap guesthouses, souvenir shops, and restaurants. In the environs of the town are spas and elephant camps. Further outside of town, there are several waterfalls and a number of natural hot springs varying in temperature from 27-39 °C. Some resorts tap the hot springs and feed hot water into private bungalows and public pools. As Pai lies at the foot of the mountains, many tourists use it as a base for trekking and visiting hill tribes like Karen, Hmong, Lisu, and Lahu. Another notable attraction is the town's excellent Wednesday Market which brings large and colorful crowds of local villagers and tribal people from all around the Pai Valley.

Recently Pai has appeared on the Thailand tourist map and has received major infrastructure upgrades including an airport with several daily flights, six (6) 7-Elevens, several small- to medium-size luxury resorts, totaling more than 350 accommodation properties, several live music clubs, beer bars, spirit of the town out of season. However, it has led to a recent influx of business investment and land speculation by both Farang (Western Caucasians) and big city Thais. While some hail these sweeping changes as a new age of prosperity for Pai, others point to the loss of Pai's traditional customs and culture. In the tourist high season of November through March there are large numbers of tourists.

Prior to 2006, foreign tourists predominated, but now Thai tourists are catching up in numbers, particularly after Pai was featured in two popular Thai-made romantic movies, *The Letter: Jod Mai Rak* (2004) and *Ruk Jung* (2006). During high season, tourist numbers swell to the point that Pai experiences traffic jams, as well as shortages of electricity, water, and petrol.

6. What are Karen, Hmong, Lisu, and Lahu.?

a. Myanmar border	b. Shan people
c. hill tribes	d. Farang

7. When is the high season for tourism in Pai?

a. January	b. April
c. May	d. September

8. Which is the best title for this passage?

a. Amazing nightlife in Pai	b. How to book the resort in Pai
c. Things to do in Pai, Thailand	d. How to get Pai, Thailand

9. What is the main idea?

a. tourism	b. people
c. weather	d. activities

10. In paragraph 2, what is the biggest fear about Pai?

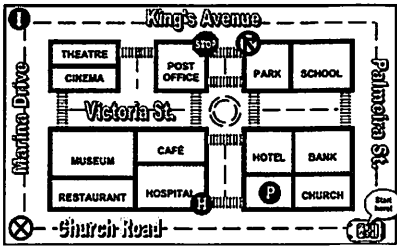
- a. Recently Pai has appeared on the Thailand tourist map.
- b. It has led to a recent influx of business investment and land speculation by Farang.
- c. The loss of Pai's traditional customs and culture will be swollen by prosperity.
- d. It was a quiet market village inhabited by Shan people.

เฉลยคำตอบ

ข้อ 1. b	ข้อ 6. c
ข้อ 2. c	ข้อ 7. a
ข้อ 3. a	ข้อ 8. c
ข้อ 4. d	ข้อ 9. a
ข้อ 5. c	ข้อ 10. c

ภาคผนวก ก ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดฉบับที่ 3 ประเมินด้าน
ทักษะการเขียน

ตาราง 28 แสดงผลการประเมินฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน จำนวน 6 ข้อ
ของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

ผลการเรียนรู้ / จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
<p>ผลการ เรียนรู้</p> <p>1. เขียนให้ ข้อมูล กรอก แบบฟอร์ม ต่างๆ ใน ชีวิตประจำวัน</p> <p>จุดประสงค์ การเรียนรู้</p> <p>1. เขียนรูป ประโยคง่ายๆ ในการบรรยาย เส้นทาง</p>	<p>คำชี้แจง : ดูแผนที่ และเขียนข้อความ หรือประโยค ในการบรรยายเส้นทาง (ข้อ 1-6)</p> <p>1. How to get to the <u>post office</u></p> <p>Answer -</p> <p>(Answer - Go straight ahead, past the hospital, and then turn right. Go along Marina Drive and turn right into King's Avenue. Take the second turning on the right. Then cross the street.</p>	<p>ทักษะ การเขียน (การใช้ คำศัพท์และ สำนวน โครงสร้าง ภาษาและ ไวยากรณ์)</p>	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 28 (ต่อ)

ผลการ เรียนรู้ / จุดประสงค์ การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะ ปฏิบัติ	ระดับความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			รวม	IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	2. How to get to <u>the cinema</u> Answer - (Answer - Go up Palmeira Street and take the first turning on the left. Go past the post office and turn right. Cross the street. It's next to thetre.)	ทักษะ การเขียน (การใช้ คำศัพท์และ สำนวน โครงสร้าง ภาษาและ ไวยากรณ์)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	3. How to get to <u>the café</u> by walk Answer- (Answer - Go straight ahead. Take the first turning on the right. Go along the street and it's on your left.)	ทักษะ การเขียน (การใช้ คำศัพท์และ สำนวน โครงสร้าง ภาษาและ ไวยากรณ์)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	4. How to get to <u>the school</u> Answer- (Answer - Go up along Palmeira Street. Pass through till the corner. It's on your leftf.)	ทักษะ การเขียน (การใช้ คำศัพท์และ สำนวน โครงสร้าง ภาษาและ ไวยากรณ์)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 28 (ต่อ)

ผลการเรียนรู้ / จุดประสงค์การเรียนรู้	แบบทดสอบ	ทักษะปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	แปลผล
			1	2	3			
	5. How to get to <u>the theatre</u> Answer- (Answer - Go down Church Road and turn right into Marina Drive. Go around the corner and stop. It's on your right)	ทักษะการเขียน (การใช้คำศัพท์และสำนวน โครงสร้าง ภาษาและ ไวยากรณ์)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	6. How to get to <u>the museum</u> Answer- (Answer - Go up Palmeira Street and turn left into King's Avenue. Take the first turning on the right and go straight ahead, past the café. The on the left, opposite the hospital.)	ทักษะการเขียน (การใช้คำศัพท์และสำนวน โครงสร้าง ภาษาและ ไวยากรณ์)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

จากตารางที่ 28 พบว่า ผลการพิจารณาคำดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน จำนวน 6 ข้อ โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มีข้อสอบที่มีความสอดคล้องและแปลผลที่สามารถใช้ได้ทั้งหมด 6 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00

ภาคผนวก ฐ ผลของค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดฉบับที่ 3
ประเมินด้านทักษะการเขียน จำนวน 6 ข้อ

ตารางที่ 29 แสดงผลของค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดฉบับที่ 3
ประเมินด้านทักษะการเขียน จำนวน 6 ข้อ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	แปลผล	ค่าอำนาจจำแนก (B)	แปลผล
1	0.69	ใช้ได้	0.23	ใช้ได้
2	0.73	ใช้ได้	0.29	ใช้ได้
3	0.75	ใช้ได้	0.25	ใช้ได้
*4	0.81	ทิ้ง	0.21	ตัดทิ้ง
*5	0.82	ทิ้ง	0.26	ตัดทิ้ง
6	0.73	ใช้ได้	0.29	ใช้ได้

หมายเหตุ: * หมายถึง ข้อที่ใช้ไม่ได้หรือตัดทิ้ง

จากตาราง 29 พบว่า พบว่าค่าความยากง่ายของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน จำนวน 6 ข้อ มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.69 - 0.82 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.21 - 0.29 ซึ่งข้อสอบที่ใช้ได้ต้องมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พบว่า มีข้อสอบที่ใช้ได้จำนวน 4 ข้อ และผู้วิจัยได้เลือกข้อสอบที่มีคุณภาพสูงสุดตามเกณฑ์จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 2, และข้อ 6

ภาคผนวก ข ผลการคัดเลือกแบบวัดฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน เพื่อทดสอบ
กับนักเรียนจำนวน 40 คน จำนวน 3 ข้อ

ตาราง 30 แสดงผลการคัดเลือกแบบวัดฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน เพื่อทดสอบ
กับนักเรียนจำนวน 40 คน จำนวน 3 ข้อ

ข้อที่	ข้อสอบที่ เลือก	ค่าความยากง่าย (P)	แปลผล	ค่าอำนาจ จำแนก(B)	แปลผล
1	1	0.69	ใช้ได้	0.23	ใช้ได้
2	2	0.73	ใช้ได้	0.29	ใช้ได้
3	6	0.73	ใช้ได้	0.29	ใช้ได้

ค่าความเที่ยงแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียนทั้งฉบับ เท่ากับ 0.96

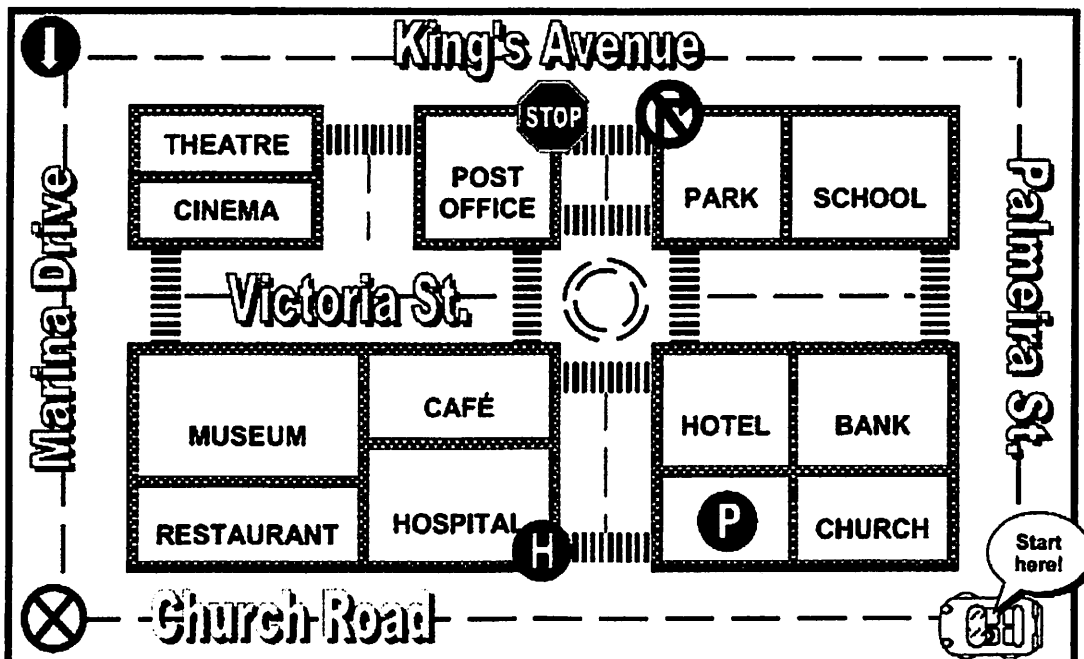
ภาคผนวก ค แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 3 ประเมินด้านทักษะการเขียน จำนวน 3 ข้อ

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบทดสอบอัตนัย มีจำนวน 4 ข้อ จำนวน 3 ข้อ (ข้อละ 8 คะแนน)
2. ให้นักเรียนดูแผนที่ และเขียนข้อความ ประโยคสั้นๆ บรรยายเส้นทางไปยังสถานที่ต่างๆ โดยเลือกใช้คำศัพท์และสำนวน ให้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาและไวยากรณ์
3. ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 20 นาที
4. หากมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจ ให้นักเรียนสอบถามผู้คุมสอบทันที

Directions : Look at the map and write down to describe the directions to the places

คำชี้แจง : ดูแผนที่แล้วเขียนบรรยายเส้นทางไปยังสถานที่ต่างๆที่กำหนดให้

1. How to get to the post office

Answer –

2. How to get to the cinema

Answer –

3. How to get to the museum

Answer –

เฉลยคำตอบ

ข้อ 1. Answer - Go straight ahead, past the hospital, and then turn right. Go along Marina Drive and turn right into King's Avenue. Take the second turning on the right. Then cross the street.

ข้อ 2. Answer - Go up Palmeira Street and take the first turning on the left. Go past the post office and turn right. Cross the street. It's next to the theatre.

ข้อ 3. Answer - Go up Palmeira Street and turn left into King's Avenue. Take the first turning on the right and go straight ahead, past the café. Then on the left, opposite the hospital.

แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านทักษะการเขียน

เรื่อง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ด้านการใช้ภาษา (คำศัพท์ และไวยากรณ์)	ด้านเนื้อหา (การสื่อความหมายได้ชัดเจน)	คะแนน รวม
		4	4	8
1				
2				
3				
4				
5				

หมายเหตุ

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
7 - 8 คะแนน	ดีมาก
5 - 6 คะแนน	ดี
3 - 4 คะแนน	พอใช้
ต่ำกว่า 4 คะแนน	ควรปรับปรุง

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการเขียน

ประเด็น การประเมิน	ระดับคุณภาพของเกณฑ์			
	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1. ด้านการใช้ภาษา (คำศัพท์และ ไวยากรณ์)	ใช้คำศัพท์สำนวน และโครงสร้าง ภาษาถูกต้อง เหมาะสม และหลากหลาย	ใช้คำศัพท์สำนวน และโครงสร้าง ภาษาถูกต้องมี ข้อผิดพลาดบ้าง แต่น้อยมาก	ใช้คำศัพท์ สำนวนและ โครงสร้าง ภาษาแบบง่าย ๆ และมีข้อผิด พลาดบ้าง	ใช้คำศัพท์ สำนวนและ โครงสร้างภาษา แบบง่าย ๆ และ มีข้อผิดพลาด มาก
2. ด้านเนื้อหา (การสื่อความหมาย ได้ชัดเจน)	เนื้อหาที่เขียน มีความถูกต้อง ครอบคลุมอย่าง สมบูรณ์ อ่าน เข้าใจชัดเจน	เนื้อหาที่เขียน มีความถูกต้อง ครอบคลุม เนื้อหาส่วนใหญ่ แต่ยังอ่านพอ เข้าใจ	เนื้อหาที่เขียน มีข้อผิดพลาดและ ไม่ครอบคลุม อ่านแล้วไม่เข้าใจ หลายแห่ง	เนื้อหาที่เขียนมี ข้อผิดพลาดและ ให้ข้อมูลน้อย อ่านแล้วไม่ เข้าใจเลย

ภาคผนวก ณ แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถพูดสนทนาเกี่ยวกับการบอกทิศทาง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับที่ตั้งของสถานที่

คำชี้แจง

1. ใช้กิจกรรมคู่ โดยให้นักเรียนจับคู่สนทนา ในสถานการณ์ที่กำหนดให้
2. ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ พูดสนทนาเพื่อให้ข้อมูลกับนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับเส้นทางและที่ตั้งของสถานที่และแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในชุมชน โดยใช้ Google maps โดยให้นักเรียนสลับบทบาทเป็นผู้ถามและผู้ตอบ
3. ให้นักเรียนจับสลากเลือกสถานที่ที่ใช้ในการบอกเส้นทางที่ครูกำหนดให้ 1 สถานที่ แล้วใช้เวลาเตรียมตัว 5 นาทีก่อนทดสอบปฏิบัติ
4. ทดสอบปฏิบัติตามสถานการณ์จากสถานที่ที่นักเรียนได้รับ
5. ผู้สอนทำการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนตามประเด็นและเกณฑ์การให้คะแนน
6. หากมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจ ให้นักเรียนสอบถามผู้สอนทันที

สถานการณ์

ถ้ามีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับที่ตั้งของสถานที่ กิจกรรมที่น่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในชุมชน โดยสอบถามเส้นทางโดยใช้ Google maps กำหนดจุดเริ่มต้นจากโรงเรียนปาย วิทยาคารไปยังสถานที่ดังต่อไปนี้ นักเรียนจะพูดสนทนาถาม-ตอบว่าอย่างไร

สถานที่

Cofee in Love Café	Ta pai Hotspring	Mae Yen Temple
Pai Grand Canyon	Pai Memorial Bridge	Sai Ngam Hotspring
Santichon Village	Crotalaria flowerfield	Cocolino Cafe'
Pai Elephant camp	Pai Walking Street	Wednesday market
Morpang Waterfall	Mae Yen Waterfall	Sang Thong Market

เลขที่	ชื่อ - สกุล	เกณฑ์การให้คะแนน					
		ด้านการออกเสียง	ด้านไวยากรณ์	ด้านความคล่องแคล่ว	ด้านคำศัพท์	ด้านความเข้าใจ	รวมคะแนน
		4	4	4	4	4	20

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
(.....)

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านทักษะการพูด

ประเด็น การ ประเมิน	ระดับคุณภาพของเกณฑ์			
	4	3	2	1
1. ด้านการ ออกเสียง	ออกเสียงชัดเจน ไม่มีเสียงแปร่ง เสียงชัดเจน เข้าใจ ได้ง่าย	ออกเสียงชัดเจน ใช้เสียงแปร่งใน บางที่เสียงชัดเจน เข้าใจได้ง่าย	ออกเสียงผิดใน บางครั้ง ใช้เสียง แปร่งในบางที่ แต่ยังพอเข้าใจ	ออกเสียงผิดมาก ใช้เสียงแปร่ง ยากแก่ การเข้าใจ ต้องย่ำ บ่อয়
2. ด้าน ไวยากรณ์	ใช้โครงสร้างภาษา ผิดพลาดน้อยมาก ฟังเข้าใจชัดเจน	ใช้โครงสร้างภาษา ผิดพลาดบางครั้ง ฟังพอเข้าใจ	ใช้โครงสร้างภาษา ผิดพลาดบางครั้ง ฟังไม่เข้าใจเป็น บางครั้ง	ใช้โครงสร้างภาษา ผิดพลาดหลายครั้ง ฟังไม่เข้าใจ
3. ด้านความ คล่องแคล่ว	พูดได้ด้วยความเร็ว ปกติ ราบเรียบ จังหวะในการพูด ใกล้เคียงกับเจ้าของ ภาษา ความคิด ต่อเนื่องในเรื่องที่พูด	พูดได้ด้วยความเร็ว ปกติ มีตะกุกตะกัก บ้างในบางครั้ง แต่ ไม่รู้สึกรำเมื่อ ความคิดต่อเนื่องใน เรื่องที่พูด	พูดแปร่งค่อนข้างช้า ตะกุกตะกักบ้าง บางประโยคพูดได้ ไม่จบความทำให้ ต้องพูดใหม่ซ้ำ	พูดแปร่ง ค่อนข้างช้า ตะกุกตะกัก พูดซ้ำบ้าง และไม่ปะติดปะต่อ ต้องใช้ความพยายาม มากในการทำความเข้าใจ
4. ด้านคำศัพท์	ใช้คำศัพท์ถูกต้อง สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ใน การสื่อสาร ตลอด การสนทนา	ใช้คำศัพท์ถูกต้อง สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ใน การสื่อสารอย่าง สม่ำเสมอ	ใช้คำศัพท์ไม่ ถูกต้องบางครั้ง แต่สอดคล้อง กับวัตถุประสงค์ที่ ต้องการสื่อสาร	ใช้คำศัพท์ผิด ไม่สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ที่ต้องการ สื่อสาร
5. ด้านความ เข้าใจ	ฟังเข้าใจชัดเจน ในทุกเรื่อง เมื่อผู้พูด ใช้สำนวนการพูด หรือพูดเร็วมาก	ฟังพอเข้าใจยกเว้น ผู้พูดใช้สำนวนการ พูด หรือพูดเร็วมาก และออกเสียงไม่ชัด	ฟังเข้าใจเป็น บางครั้งต้องพูดซ้ำๆ หรือพูดซ้ำบ้าง	ฟังไม่เข้าใจต้องให้ผู้พูด พูดซ้ำและเรียบเรียง เป็นความเรียงสั้นๆ

ภาคผนวก ด ผลการประเมินความสอดคล้องของผู้ประเมินของแบบวัดฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด กับเกณฑ์การประเมินสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตาราง 31 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของผู้ประเมินของแบบวัดฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด กับเกณฑ์การประเมินสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ทดสอบกับนักเรียนจำนวน 5 คน

นักเรียน คนที่	คะแนนที่ได้จากผู้ประเมินคนที่ 1					คะแนนที่ได้จากผู้ประเมินคนที่ 2				
	ด้านการ ออกเสียง	ด้าน ไวยากรณ์	ด้าน คำศัพท์	ด้านความ คล่องแคล่วใน การใช้ภาษา	ด้าน ความ เข้าใจ	ด้านการ ออกเสียง	ด้าน ไวยากรณ์	ด้าน คำศัพท์	ด้านความ คล่องแคล่วใน การใช้ภาษา	ด้าน ความ เข้าใจ
	(4)	(4)	(4)	(4)	(4)	(4)	(4)	(4)	(4)	(4)
1	2	2	3	2	3	3	2	3	3	3
2	2	2	3	2	3	2	2	3	2	3
3	3	3	3	3	3	3	4	3	3	3
4	1	2	2	2	3	1	2	2	2	3
5	1	2	1	1	2	2	2	1	1	2

ตาราง 32 แสดงค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน 2 คน (Rater Agreement Index) ของแบบวัดฉบับที่ 4 ประเมินด้านทักษะการพูด โดยผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ทดสอบกับนักเรียนจำนวน 5 คน

		R_{1nk}					R_{2nk}					$R_{1nk} - R_{2nk}$				
n	k	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5
	1		2	2	3	2	3	3	3	3	2	3	1	1	0	0
2		2	2	2	2	3	2	3	3	2	3	0	1	1	0	0
3		3	3	3	4	3	3	3	3	3	3	0	0	0	1	0
4		1	2	1	2	2	2	3	2	2	3	1	1	1	0	1
5		1	2	2	2	1	1	2	1	1	2	0	0	1	1	1

$$\sum_{k=1}^5 \sum_{n=1}^5 |R_{1nk} - R_{2nk}| = 12$$

การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน 2 คน (Rater Agreement Index) ของแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 2 ประเมินทั้งด้านทักษะการพูด คำนวณจากสูตร

$$\sum_{k=1}^5 \sum_{n=1}^5 |R_{1nk} - R_{2nk}| = 12$$

$$RAI = 1 - \frac{\sum_{k=1}^K \sum_{n=1}^N |R_{1nk} - R_{2nk}|}{KN(I-1)}$$

$$= 1 - \frac{13}{(5)(5)(5-1)}$$

$$= 0.87$$

ภาคผนวก ต ผลคะแนนการทดสอบโดยใช้แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับนักเรียน
จำนวน 40 คน

ตาราง 33 ผลคะแนนการทดสอบโดยใช้แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 ฉบับ
ประเมินด้านทักษะการฟัง การอ่าน การเขียนและการพูด ทดสอบกับนักเรียน
จำนวน 40 คน

นักเรียนคนที่	แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5			
	ฉบับที่ 1 (10 คะแนน)	ฉบับที่ 2 (10 คะแนน)	ฉบับที่ 3 (24 คะแนน)	ฉบับที่ 4 (20 คะแนน)
1	10	9	22	15
2	7	8	18	20
3	6	6	17	16
4	7	8	16	16
5	8	8	16	13
6	8	8	21	16
7	6	8	16	17
8	9	8	16	14
9	7	7	18	15
10	7	7	18	16
11	7	7	22	18
12	8	8	18	17
13	10	9	18	13
14	7	8	19	17
15	8	8	19	17
16	6	6	18	16
17	9	8	21	17

ตาราง 33 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร			
	สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5			
	ฉบับที่ 1 (10 คะแนน)	ฉบับที่ 2 (10 คะแนน)	ฉบับที่ 3 (24 คะแนน)	ฉบับที่ 4 (20 คะแนน)
18	8	8	16	16
19	9	9	16	16
20	8	7	15	20
21	8	8	16	16
22	6	6	16	17
23	9	9	18	16
24	8	8	18	16
25	9	8	18	18
26	8	8	18	18
27	8	8	13	15
28	7	7	18	12
29	6	7	18	18
30	8	8	22	15
31	7	6	18	18
32	8	8	13	16
33	8	8	19	17
34	8	8	24	18
35	9	9	21	16
36	8	8	19	17
37	8	8	19	16
38	8	8	22	11
39	8	8	22	16
40	10	10	24	20

ภาคผนวก ก ผลคะแนนระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริม
 ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
 ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริง จำนวน 3 แผน

ตาราง 34 แสดงผลคะแนนระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อ
 ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 5 ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Pai City Map

ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5					
นักเรียน	ทักษะ การฟัง	ทักษะ การพูด บรรยาย	ทักษะ การพูด สนทนา	ทักษะ การอ่าน	ทักษะ การเขียน
คนที่	(16 คะแนน)	(12 คะแนน)	(20 คะแนน)	-	(8 คะแนน)
1	13	8	14	-	5
2	13	4	13	-	5
3	13	8	14	-	5
4	13	8	14	-	5
5	12	4	13	-	5
6	11	4	13	-	5
7	11	4	13	-	4
8	13	7	14	-	5
9	16	11	17	-	7
10	12	8	14	-	5
11	16	9	17	-	6
12	15	8	13	-	5
13	12	8	13	-	6
14	16	8	17	-	4
15	12	8	14	-	5
16	15	8	16	-	4

ตาราง 34 (ต่อ)

ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5					
นักเรียน	ทักษะ การฟัง	ทักษะ การพูด บรรยาย	ทักษะ การพูด สนทนา	ทักษะ การอ่าน	ทักษะ การเขียน
คนที่	(16 คะแนน)	(12 คะแนน)	(20 คะแนน)	-	(8 คะแนน)
17	14	8	16	-	7
18	16	12	21	-	4
19	12	8	14	-	4
20	12	9	15	-	4
21	12	8	14	-	4
22	12	4	13	-	4
23	12	8	14	-	4
24	13	8	14	-	4
25	13	4	13	-	4
26	13	8	14	-	4
27	10	4	15	-	3
28	9	4	16	-	4
29	12	5	13	-	4
30	9	4	15	-	6
31	12	4	13	-	4
32	12	4	13	-	4
33	12	4	14	-	4
34	12	8	14	-	6
35	14	9	14	-	6
36	14	8	13	-	4
37	11	4	13	-	4
38	11	4	14	-	4
39	11	8	14	-	4

ตาราง 34 (ต่อ)

ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5					
นักเรียน	ทักษะ การฟัง	ทักษะ การพูด บรรยาย	ทักษะ การพูด สนทนา	ทักษะ การอ่าน	ทักษะ การเขียน
คนที่	(16 คะแนน)	(12 คะแนน)	(20 คะแนน)	-	(8 คะแนน)
40	11	8	14	-	4
รวม	391	270	572	-	185
ร้อยละ	61.09	73.75	71.15	-	57.81

ตาราง 35 แสดงผลคะแนนระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Pai Travelling Guide

ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5					
นักเรียน	ทักษะ การฟัง	ทักษะ การพูด บรรยาย	ทักษะ การพูด สนทนา	ทักษะ การอ่าน	ทักษะ การเขียน
คนที่	(16 คะแนน)	(12 คะแนน)	(20 คะแนน)	(12 คะแนน)	(8 คะแนน)
1	13	-	-	7	6
2	13	-	-	7	5
3	13	-	-	7	6
4	13	-	-	7	6
5	12	-	-	6	6
6	11	-	-	7	5
7	11	-	-	7	5
8	13	-	-	7	5
9	16	-	-	11	7
10	12	-	-	10	5
11	16	-	-	10	7
12	15	-	-	10	6
13	12	-	-	7	7
14	16	-	-	10	7
15	12	-	-	7	4
16	15	-	-	12	5
17	14	-	-	12	5
18	16	-	-	12	7
19	12	-	-	7	5
20	12	-	-	7	5

ตาราง 35 (ต่อ)

ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5					
นักเรียน	ทักษะ การฟัง	ทักษะ การพูด บรรยาย	ทักษะ การพูด สนทนา	ทักษะ การอ่าน	ทักษะ การเขียน
คนที่	(16 คะแนน)	(12 คะแนน)	(20 คะแนน)	(12 คะแนน)	(8 คะแนน)
21	12	-	-	7	5
22	12	-	-	7	4
23	12	-	-	8	5
24	13	-	-	7	5
25	13	-	-	7	5
26	13	-	-	7	5
27	10	-	-	8	4
28	9	-	-	6	3
29	12	-	-	5	5
30	9	-	-	5	3
31	12	-	-	10	5
32	12	-	-	7	4
33	12	-	-	7	5
34	12	-	-	12	5
35	14	-	-	9	7
36	14	-	-	10	7
37	11	-	-	7	5
38	11	-	-	7	5
39	11	-	-	10	5
40	14	-	-	10	5
รวม	505	-	-	326	211
ร้อยละ	78.91	-	-	67.92	65.94

ตาราง 36 แสดงผลคะแนนระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Let's take a trip to Pai

ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5					
นักเรียน	ทักษะ การฟัง	ทักษะ การพูด บรรยาย	ทักษะ การพูด สนทนา	ทักษะ การอ่าน	ทักษะ การเขียน
คนที่	(16 คะแนน)	(12 คะแนน)	(20 คะแนน)	(12 คะแนน)	(8 คะแนน)
1	-	9	17	10	-
2	-	8	16	10	-
3	-	9	17	10	-
4	-	10	17	10	-
5	-	8	16	9	-
6	-	8	16	10	-
7	-	8	16	10	-
8	-	8	16	9	-
9	-	12	22	12	-
10	-	11	18	12	-
11	-	12	19	11	-
12	-	10	17	11	-
13	-	9	17	10	-
14	-	12	22	12	-
15	-	9	16	10	-
16	-	12	18	12	-
17	-	11	18	12	-
18	-	9	22	12	-
19	-	9	18	10	-
20	-	9	18	10	-

ตาราง 36 (ต่อ)

ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5					
นักเรียน	ทักษะ การฟัง	ทักษะ การพูด บรรยาย	ทักษะ การพูด สนทนา	ทักษะ การอ่าน	ทักษะ การเขียน
คนที่	(16 คะแนน)	(12 คะแนน)	(20 คะแนน)	(12 คะแนน)	(8 คะแนน)
21	-	9	17	10	-
22	-	8	16	10	-
23	-	10	17	10	-
24	-	9	17	10	-
25	-	8	16	9	-
26	-	9	17	9	-
27	-	6	12	7	-
28	-	7	12	7	-
29	-	8	15	10	-
30	-	8	12	7	-
31	-	8	16	12	-
32	-	8	15	9	-
33	-	9	15	9	-
34	-	11	15	12	-
35	-	11	20	9	-
36	-	11	17	10	-
37	-	7	16	9	-
38	-	8	16	9	-
39	-	10	16	10	-
40	-	10	19	10	-
รวม	-	368	672	400	-
ร้อยละ	-	76.67	84.00	83.33	-

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล	พัชรภรณ์ ธนาไพศาลสิทธิ์
วัน เดือน ปี เกิด	20 ตุลาคม 2524
ที่อยู่ปัจจุบัน	296/1 หมู่ 1 ตำบลปากบ่อง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน 51120
ที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนจักรคำคณาทร ลำพูน ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน 51000
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ครู
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2548 ศ.ศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยรามคำแหง